Λυχνάρι

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

άθλος τοῦ Ἡρακλῆ Πουαρό



209 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ 209

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΛΥΧΝΑΡΙ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:ΤΑΣΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ·ΕΠ ΣΤΟΛΕΣ: ΞΕΝΗ ΚΟΥΒΕΛΗ
ΒΟΥΛΓΑΡΗ 61 ΠΕΙΡΑΙΑΣ ·4170478
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ 139 • ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 9516 253 • 9512 723

Agatha Cristie
PROBLEM AT POLLENSA BAY
And Other Stories

THE INGREDIBLE THEFT
Πρώτη έκδοση 1937

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΛΥΧΝΑΡΙ»

PRINTED IN GREECE

ΠΕΡΙΕΧΌΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Καθώς ο μπάτλερ πρόσφερε γύρω γύρω την πιατέλα με το σουφλέ μανιταριών, ο λόρδος Μέηφηλντ έσκυψε εμπιστευτικά στη λαίδη Τζούλια Κάρριγκτον που καθόταν στη δεξιά του πλευρά. Αν και ανύπαντρος εκ πεποιθήσεως, ο λόρδος Μέηφηλντ ήταν γνωστός σαν τέλειος οικοδεσπότης που έμπαινε στον κόπο να ανταποκρίνεται σ' αυτή τη φήμη και ήταν πάντα ιπποτικός απέναντι στις κυρίες.

Η λαίδη Τζούλια Κάρριγκτον ήταν μια γυναίκα σαράντα εννέα χρόνων, ψηλή, καστανή και γεμάτη ζωντάνια, εξαιρετικά αδύνατη είναι η αλήθεια, αλλά ακόμη όμορφη. Ο τρόπος της, οι κινήσεις της γενικά, ήταν απότομες και νευρικές.

Σχεδόν απέναντι της στο στρογγυλό τραπέζι καθόταν ο άντρας της, ο Αντιπτέραρχος σερ Τζωρτζ Κάρριγκτον. Ο σερ Τζωρτζ είχε αρχίσει την καριέρα του στο Ναυτικό και διατηρούσε ακόμη την κεφάτη ντομπροσύνη του παλιού ναυτικού. Πείραζε την όμορφη κυρία Βάντερλυν που καθόταν στα αριστερά του οικοδεσπότη.

Η κυρία Βάντερλυν ήταν μια εξαιρετικά όμορφη ξανθιά αναμφίβολα φυσική. Η ομιλία της είχε ένα ελάχιστο ίχνος αμερικανικής προφοράς, αρκετό για να την κάνει ευχάριστη αλλά όχι αστεία.

Στην άλλη πλευρά του σερ Τζωρτζ Κάρριγκτον καθόταν η μίσες Μακέιτια, εξέχων μέλος του Κοινοβουλίου. Η μίσες Μακέιττα ήταν αυθεντία στα θέματα στέγασης και πρόνοιας των ανηλίκων. Γάβγιζε μάλλον παρά μιλούσε, χρησιμοποιώντας σύντομες κοφτές φράσεις και γενικά το παρουσιαστικό της ήταν κάπως τρομαχτικό. Ίσως γι' αυτό να ήταν φυσικό, το ότι ο Αντιπτέραρχος έβρισκε πιο ευχάριστη τη συζήτηση με τη γειτόνισσά του από τα δεξιά.

Η μίσες Μακέιττα, η οποία όπου κι αν βρισκόταν μιλούσε διαρκώς για θέματα της αρμοδιότητάς της, πέταγε σύντομες πληροφορίες από τα αντικείμενα του ενδιαφέροντος της στον από αριστερά συνκαθήμενο της, τον νεαρό Ρέτζι Κάρριγκτον.

Ο Ρέτζι Κάρριγκτον ήταν εικοσιενός χρόνων και καθόλου δεν ενδιαφερόταν για τη στέγαση και την πρόνοια των ανηλίκων, αλλά και για οποιοδήποτε πολιτικό θέμα. Στα απανωτά γαυγίσματα της μίσες

Μακέιττα απαντούσε συνοπτικά που και που: "Αλήθεια;", ή "Συμφωνώ απόλυτα μαζί σας", ενώ καταλάβαινε κανείς πως το μυαλό του βρισκόταν παρασάγκες μακριά.

Ο κ. Καρλάιλ, ιδιαίτερος γραμματέας του λόρδου Μέηφηλντ, καθόταν ανάμεσα στον Ρέτζι και τη λαίδη Κάρριγκτον. Ήταν ένας χλωμός νέος με γυαλιά και συνειδητά επιφυλακτική συμπεριφορά, μιλούσε λίγο, αλλά ήταν πάντα έτοιμος να καλύψει κάποιο κενό στη συζήτηση. Βλέποντας ότι ο νεαρός Κάρριγκτον αγωνιζόταν να πνίξει ένα χασμουρητό, έσκυψε μπροστά και επιδέξια έκανε στην μίσες Μακέιττα μια ερώτηση που αφορούσε κάποιο σχέδιό της γνωστό με την ονομασία "Υγεία και Μέριμνα του παιδιού".

Γύρω απ' το τραπέζι, αθόρυβα μέσα στα απαλά κιτρινωπά φώτα, ο μπάτλερ και δυο υπηρέτες, πρόσφεραν τις πιατέλες με τα φαγητά και σερβίριζαν κρασί στα ποτήρια. Ο λόρδος Μέηφηλντ πλήρωνε ακριβά το μάγειρό του κι αυτός ο τελευταίος ήταν, συν τοις άλλης, και περίφημος γνώστης των κρασιών.

Το τραπέζι ήταν στρογγυλό, ωστόσο εκεί που καθόταν ο λόρδος Μέηφηλντ ήταν, αναμφισβήτητα, η κεφαλή του τραπεζιού. Μεγαλόσωμος άντρας, με τετράγωνους ώμους, πυκνά ασημένια μαλλιά, μεγάλη ίσια μύτη και ελαφρά πεταχτό πηγούνι, ο λόρδος Μέηφηλντ είχε εμφάνιση που προσφερόταν για γελοιογραφία. Σαν σερ Τσαρλς Μακ Λάφλιν, ο λόρδος Μέηφηλντ είχε συνδυάσει την πολιτική καριέρα με τη διοίκηση μιας μεγάλης εταιρείας μηχανημάτων, ήταν άλλωστε και ο ίδιος εξαίρετος μηχανικός. Ο τίτλος ευγενείας του είχε απονεμηθεί πριν από ένα χρόνο και ταυτόχρονα είχε αναλάβει σαν πρώτος Υπουργός του Υπουργείου Εξοπλισμών που είχε ιδρυθεί πρόσφατα.

Το επιδόρπιο είχε σερβιριστεί, το πορτό είχε κάνει τον πρώτο γύρο. Συναντώντας το βλέμμα της κ. Βάντερλυν, η λαίδη Τζούλια σηκώθηκε. Οι τρεις γυναίκες βγήκαν από το δωμάτιο.

Το πορτό έκανε άλλο ένα γύρο και ο λόρδος Μέηφηλντ έφερε τη συζήτηση στο κυνήγι του φασιανού. Για πέντε λεπτά περίπου, η συζήτηση στράφηκε γύρω από τα σπορ. Ύστερα, ο σερ Τζωρτζ είπε:

—Φαντάζομαι, Ρέτζι αγόρι μου, πως θα ‘θελες να συναντήσεις τις

κυρίες στο σαλόνι, ε; Πήγαινε, λοιπόν, ο λόρδος Μέηφηλντ δεν έχει αντίρρηση.

Ο νεαρός άρπαξε αμέσως την ευκαιρία.

—Ναι, νομίζω. Ευχαριστώ, σερ Τσαρλς.

Ο κ. Καρλάιλ μουρμούρισε.

—Αν μου επιτρέπετε και μένα, λόρδε Μέηφηλντ, έχω μερικά χαρτιά να ταχτοποιήσω.

Ο λόρδος Μέηφηλντ έγνεψε καταφατικά. Οι δυο νέοι βγήκαν από το δωμάτιο. Οι υπηρέτες είχαν αποσυρθεί από ώρα. Ο Υπουργός Εξοπλισμών και ο Αρχηγός της Αεροπορίας ήταν μόνοι πια μέσα στην απλόχωρη τραπεζαρία.

Ύστερα από ένα δυο λεπτά, ο Κάρριγκτον είπε:

—Λοιπόν, όλα εντάξει;

—Απολύτως. Καμιά χώρα της Ευρώπης δεν θα έχει κάτι ισοδύναμο να ανταγωνιστεί αυτό το καινούργιο βομβαρδιστικό.

—Τους ξεπερνάμε όλους, ε; Αυτό θα ’θελα.

—Υπεροχή στον αέρα, αυτό είναι, είπε κατηγορηματικά ο λόρδος Μέηφηλντ.

Ο σερ Τζωρτζ Κάρριγκτον άφησε ένα μικρό αναστεναγμό.

—Ήταν καιρός, είπε. Ξέρεις, Τσαρλς, βρισκόμαστε σε ένα εφιαλτικό αδιέξοδο. Μυρίζει μπαρούτι σε όλη την Ευρώπη[1] κι εμείς δεν είμαστε έτοιμοι, που να πάρει! Μόλις που τη γλυτώσαμε αλλά και πάλι δεν είμαστε εκτός κινδύνου ακόμη, όσο κι αν βιαστούμε στην κατασκευή.

Ο Λόρδος Μέηφηλντ είπε σκεφτικά:

—Παρ' όλα αυτά, Τζωρτζ, υπάρχουν ορισμένα πλεονεκτήματα στο γεγονός ότι αργήσαμε να ξεκινήσουμε τη μαζική παραγωγή. Το περισσότερο από το υλικό στην Ευρώπη είναι κιόλας φθαρμένο και μερικά κράτη βρίσκονται επικίνδυνα κοντά στην χρεοκοπία.

—Δεν πιστεύω πως έχει κάποια σημασία αυτό, είπε μελαγχολικά ο σερ Τζωρτζ. Ακούει διαρκώς κανείς πως ετούτο ή εκείνο το κράτος

---

1 Η νουβέλα αυτή της Αγκάθα Κρίστι δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το 1937 (Σ.τ.Ε.)

θα χρεοκοπήσει, κι όμως δεν συμβαίνει τίποτα. Όλα πηγαίνουν ομαλά. Τα οικονομικά, ξέρεις, είναι τέρα ινκόγκνιτα για μένα. Ποτέ μου δεν κατάλαβα πως λειτουργούν οι νόμοι της Πολιτικής Οικονομίας.

Ο λόρδος Μέηφηλντ έκρυψε ένα χαμόγελο. Ο σερ Τζωρτζ είχε παραμείνει ο συντηρητικός, τίμιος και ντόμπρος τύπος που ήταν ανέκαθεν. Ο "γερο—καραβόσκυλος" που συνήθιζαν να λένε οι άνθρωποι της θάλασσας. Υπήρχαν εντούτοις άνθρωποι που ισχυρίζονταν πως σκόπιμα είχε υιοθετήσει αυτή τη στάση.

Αλλάζοντας θέμα, ο Κάρριγκτον είπε με κάπως υπερβολικά αδιάφορο τόνο.

—Ωραία γυναίκα η κ. Βάντερλυν, ε;

—Και σίγουρα απορείς τι γυρεύει εδώ, δεν είναι; έκανε χαμογελώντας ο σερ Τσαρλς.

Ο Κάρριγκτον φάνηκε λίγο σαστισμένος.

—Ω, όχι, όχι, καθόλου, διαμαρτυρήθηκε άτονα και κοκκινίζοντας ελαφρά.

—Μα ναι απορείς! Έλα τώρα!... Μην είσαι υποκριτής, Τζωρτζ. Μάλιστα, αναρωτιόσουν με κάποια ανησυχία μήπως είμαι το καινούργιο της θύμα! Ψέματα;

Ο Κάρριγκτον είπε αργά.

—Ομολογώ πως πραγματικά μου φάνηκε λιγάκι παράξενη η παρουσία της κυρίας αυτής απόψε εδώ στο σπίτι σου και ειδικά αυτό το συγκεκριμένο Σαββατοκύριακο.

Ο λόρδος Μέηφηλντ κούνησε το κεφάλι του.

—Όπου υπάρχει ψοφίμι, εκεί μαζεύονται τα όρνια, είπε. Εμείς έχουμε εδώ ένα πολύ συγκεκριμένο "ψοφίμι", και η κ. Βάντερλυν θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί σαν ιδεώδες όρνιο για την περίπτωση.

Ξαφνικά, ο Αντιπτέραρχος έσκυψε μπροστά και ρώτησε με περιέργεια και ενδιαφέρον μαζί.

—Ξέρεις τίποτε γι' αυτή τη γυναίκα;

Ο λόρδος Μέηφηλντ έκοψε την άκρη ενός πούρου, το άναψε αργά και χωρίς να βιάζεται και ρίχνοντας πίσω το κεφάλι του, πρόφερε διαλέγοντας με προσοχή τα λόγια του.

—Τι ξέρω για την κ. Βάντερλυν; Ξέρω, καταρχήν, πως είναι Αμερικανίδα. Ξέρω πως παντρεύτηκε τρεις φορές. Ένας από τους συζύγους της ήταν Ιταλός, ένας άλλος Γερμανός και ο τρίτος Ρώσος, κι ότι, κατά συνέπειαν, έκανε κατορθωτό αυτό που προσφυώς λέγεται, νομίζω, " επαφές σε τρεις χώρες". Ξέρω πως μπορεί να αγοράζει πολύ ακριβά φορέματα και να ζει με μεγάλη πολυτέλεια και πως δεν είναι απόλυτα εξακριβωμένο από που προέρχονται αυτά τα χρήματα που της επιτρέπουν όλες αυτές τις σπατάλες και τις απολαύσεις.

Ο σερ Τζωρτζ μόρφασε ελαφρά.

—Βλέπω, Τσαρλς, πως οι πράκτορές σου δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια, ε; Κάθε άλλο, μάλιστα, θα μπορούσα να πω.

—Ξέρω, συνέχισε ο λόρδος Μέηφηλντ, ότι εκτός από την ομορφιά και τη γοητεία που ολοφάνερα διαθέτει, η κυρία αυτή έχει και το προσόν να είναι καλή ακροάτρια και να δείχνει σαγηνευτικό ενδιαφέρον γι' αυτό που λέμε "επαγγελματικά θέματα", πράγμα που σημαίνει ότι ένας άντρας μπορεί να της πει τα πάντα γύρω από τη δουλειά του πιστεύοντας πως γίνεται ιδιαίτερα ενδιαφέρων για την κυρία. Πως ανεβαίνει στα μάτια της. Νεαροί αξιωματικοί διαφόρων κλάδων παρασύρθηκαν κάπως πολύ μακριά από το ζήλο τους να φανούν ενδιαφέροντες στην κυρία αυτή, με συνέπεια να βλάψουν την καριέρα τους. Είπαν στην κ. Βάντερλυν περισσότερα απ' όσα θα έπρεπε. Σχεδόν όλοι οι φίλοι της κυρίας είναι στρατιωτικοί, αλλά τον περασμένο χειμώνα βρισκόταν σε ένα κυνηγετικό πάρτι, σε μια περιοχή πολύ κοντά σε ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσιά μας πολεμικού υλικού και δημιούργησε φιλίες κάθε άλλο παρά, όπως θα περίμενε κανείς, αθλητικού χαρακτήρα. Με λίγα λόγια, η κ. Βάντερλυν είναι ένα άτομο πολύ χρήσιμο σε...

Διέγραψε με το πούρο του ένα νοητό κύκλο στον αέρα.

—Καλύτερα ας μην πούμε σε ποιον, πρόσθεσε! Ας πούμε απλά σε μια Ευρωπαϊκή δύναμη, ίσως και σε περισσότερες από μία δυνάμεις.

Ο Κάρριγκτον αναστέναξε βαθιά.

—Έβγαλες ένα μεγάλο βάρος από το μυαλό μου, Τσαρλς.

—Πίστευες, λοιπόν, ότι είχα πέσει θάμα αυτής της πραγματικής Σειρήνας, ε; Αγαπητέ μου Τζωρτζ, η κ. Βάντερλυν είναι αρκετά φανερή στις μεθόδους της για ένα δύσπιστο γεροντοπαλίκαρο σαν εμένα. Άλλωστε, δεν είναι, καθώς λέγεται, τόσο πολύ νέα τώρα πια. Οι νεαροί σμηναγοί σου δεν θα το πρόσεχαν αυτό, όμως εγώ είμαι, αλίμονο, πενήντα έξι χρονών, αγόρι μου, και σε τέσσερα—πέντε χρόνια θα είμαι ένα ενοχλητικό γεροντάκι ι ίου θα επιδίδεται ίσως στο κυνήγι των νεαρών πεταλούδων...

—Ήταν ανοησία μου, ομολόγησε ο Κάρριγκτον, αλλά μου φάνηκε παράξενο που...

—Που η κυρία αυτή, τον πρόλαβε ο άλλος, βρίσκεται εδώ, σε ένα μάλλον στενό κύκλο, τη στιγμή μάλιστα που εσύ κι εγώ θα είχαμε μια ανεπίσημη σύσκεψη γύρω από μια ανακάλυψη που πιθανώς να αποτελούσε πραγματική επανάσταση στην αμυντική μας θωράκιση, ε;

Ο σερ Τζωρτζ έγνεψε καταφατικά.

—Μα είναι το δόλωμα αυτό, είπε χαμογελώντας ο λόρδος Μέηφηλντ.

—Το δόλωμα;

—Ακριβώς. Βλέπεις, Τζωρτζ, δεν έχουμε τίποτε ουσιαστικό σε βάρος αυτής της κυρίας, και χρειαζόμαστε κάτι. Μέχρι τώρα κατόρθωσε να διαφύγει περισσότερες από μία φορές γιατί υπήρξε προσεκτική, διαβολεμένα προσεκτική, θα έλεγα. Ξέρουμε τι κάνει, αλλά δεν έχουμε στα χέρια μας καμιά συγκεκριμένη απόδειξη για ι ην παράνομη δραστηριότητα της. Έπρεπε, λοιπόν, να τη δελεάσουμε με κάτι μεγάλο!

—Και το κάτι μεγάλο είναι τα σχέδια του νέου βομβαρδιστικού;

—Ακριβώς. Έπρεπε να είναι κάτι πραγματικά μεγάλο ώστε να τη δελεάσουμε, να την παρασύρουμε να ριψοκινδυνεύσει να αποκαλυφθεί. Και τότε... τότε, φίλε μου, θα την πιάσουμε!

—Καλά όλ' αυτά, γρύλισε ο σερ Τζωρτζ, αλλά αν υποθέσουμε πως δεν αποφασίζει να ριψοκινδυνεύσει;

—Θα ήταν κρίμα, απάντησε ο λόρδος Μέηφηλντ. Φαντάζομαι, όμως, πως θα το κάνει...

Σηκώθηκε.

—Να πάμε τώρα στο σαλόνι; πρότεινε. Οι κυρίες μας περιμένουν και δεν πρέπει να στερήσουμε από τη γυναίκα σου την καθιερωμένη παρτίδα μπριτζ.

Ο σερ Τζωρτζ είπε γκρινιάρικα.

—Η Τζούλια έχει φοβερή αδυναμία στο μπριτζ. Χάνει ένα σωρό

χρήματα σ' αυτό. Ποντάρει παραπάνω από τις οικονομικές της δυνατότητες και της το έχω πει πολλές φορές. Το κακό είναι που έχει γεννηθεί χαρτοπαίχτρα!

Και πρόσθεσε καθώς ακολουθούσε τον οικοδεσπότη του στην πόρτα.

—Ελπίζω, Τσαρλς, το σχέδιό σου να πάει καλά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Στο σαλόνι η συζήτηση είχε ατονήσει σιγά σιγά. Η κ. Βάντερλυν βρισκόταν συνήθως σε μειονεκτική θέση ήταν έμενε μόνη της ανάμεσα σε εκπροσώπους αποκλειστικά του φύλου της. Εκείνη η γεμάτη χάρη και κατανόηση συμπεριφορά της που γοήτευε τους εκπροσώπους του αντίθετου φύλου, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, καθόλου δεν "περνούσε" στις γυναίκες. Η λαίδη Τζούλια ήταν μια γυναίκα που οι τρόποι της ήταν, ή πολύ καλοί, ή πολύ κακοί. Απόψε έβρισκε την κ. Βάντερλυν αντιπαθητική και την μίσες Μακέιττα πληκτική και δεν έκανε καμιά προσπάθεια να κρύψει τα αισθήματά της. Η συζήτηση ολοένα και ξέφτιζε και θα είχε σταματήσει τελείως, αν δεν υπήρχε αυτή η τελευταία.

Η μίσες Μακέιττα ήταν μια γυναίκα που έπαιρνε πολύ στα σοβαρά τους στόχους της. Την κ. Βάντερλυν την αγνόησε αμέσως χαρακτηρίζοντάς την άχρηστο παρασιτικό άτομο. Προσπάθησε να τραβήξει το ενδιαφέρον της λαίδης Τζούλια μιλώντας για μια φιλανθρωπική γιορτή που διοργάνωνε. Η λαίδη Τζούλια απαντούσε αόριστα, έπνιξε ένα δυο χασμουρητά και βυθίστηκε στις σκέψεις της. Τι έκαναν λοιπόν ο Τσαρλς και ο Τζωρτζ; Γιατί δεν έρχονταν; Θεέ μου, πόσο κουραστικοί είναι οι άντρες....

Στο σαλόνι βασίλευε σιωπή τη στιγμή που μπήκαν οι δυο άντρες. Ο λόρδος Μέηφηλντ είπε μέσα του: "Η Τζούλια είναι χάλια απόψε. Αυτή η γυναίκα είναι, μα την πίστη μου, ένα μάτσο νεύρα".

Δυνατά είπε:

—Τι θα λέγατε για μια παρτίδα;

Το πρόσωπο της λαίδης Τζούλια ξαστέρωσε με μιας. Το μπριτζ ήταν η ζωή της.

Ο νεαρός Κάρριγκτον μπήκε στο σαλόνι εκείνη τη στιγμή και έκλεισε το καρέ: η λαίδη Τζούλια, η κ. Βάντερλυν, ο σερ Τζωρτζ και ο νεαρός Ρέτζι κάθισαν στο τραπέζι των χαρτιών, ενώ ο λόρδος Μέηφηλντ ανέλαβε να κρατήσει συντροφιά στη μίσες Μακέιτια.

Ύστερα από δύο παρτίδες, ο σερ Τζωρτζ κοίταξε επιδεικτικά το ρολόι πάνω στο μάρμαρο του τζακιού.

—Δεν αξίζει τον κόπο ν' αρχίσουμε άλλη, είπε.

—Είναι μόνο έντεκα παρά τέταρτο, διαμαρτυρήθηκε η γυναίκα του. Μόνο μια σύντομη.

—Ποτέ μια παρτίδα δεν είναι σύντομη, αγαπητή μου, χαμογέλασε ο σερ Τζωρτζ. Άλλωστε, ο Τσαρλς κι εγώ έχουμε λίγη δουλειά να κάνουμε.

Η κυρία Βάντερλυν είπε με σιγανό στοχαστικό τόνο:

—Πόσο σπουδαίο ακούγεται! Υποθέτω πως άνθρωποι σημαντικοί σαν εσάς, που βρίσκεστε στα ανώτατα κλιμάκια, δεν ξεκουράζεστε ποτέ.

—Για μας δεν υπάρχει η εβδομάδα των 48 ωρών, είπε ο σερ Τζωρτζ.

—Ξέρετε, είπε με τον ίδιο στοχαστικό τόνο η κ. Βάντερλυν, μερικές φορές ντρέπομαι που είμαι ακαλλιέργητη Αμερικανίδα, όμως με γοητεύει τόσο πολύ να γνωρίσω ανθρώπους που ελέγχουν τις τύχες μιας χώρας. Φοβάμαι πως θα σας φαίνεται πολύ ανώριμη άποψη αυτή, σερ Τζωρτζ, δεν είναι;

—Αγαπητή μου κυρία, δεν θα 'λεγα ποτέ για σας πως είστε "ακαλλιέργητη", ή "ανώριμη".

Της χαμογέλασε κοιτώντας την κατάματα. Υπήρχε, ίσως, κάποιο είδος ειρωνείας στη φωνή του, που δεν μου διέφυγε. Επιδέξια, στράφηκε στον Ρέτζι, χαμογελώντας του γοητευτικά.

—Λυπάμαι που δεν θα είστε πια παρτενέρ μου αυτό το τελευταίο κόλπο σας, ήταν φοβερά έξυπνο.

Κατακόκκινος, κολακευμένος, ο νεαρός Ρέτζι τραύλισε:

—Μα ήταν μόνο κάτι τυχαίο, πιστέψτε με...

—Όχι, όχι, ήταν ένας πολύ έξυπνος υπολογισμός από μέρους σας, ξέρω τι λέω. Υπολογίσατε από τις αγορές που ακριβώς έπρεπε να

βρίσκονται τα χαρτιά και παίξατε ανάλογα. Πιστεύω πως ήταν μια καλά υπολογισμένη και θαυμάσια κίνηση. Τώρα τι λέτε…

Η λαίδη Τζούλια σηκώθηκε απότομα. "Αυτή η γυναίκα το παρακάνει", σκέφτηκε νευριασμένη κι αποφεύγοντας να φανερώσει με το ύφος της τις σκέψεις της. Ύστερα το βλέμμα της γλύκανε καθώς η ματιά της πήγε στο γιο της. Πόσο συγκινητικά νέος και εύπιστος ήταν! Πόσο απίστευτα αφελής. Καθόλου παράξενο που έμπαινε σε μπελάδες. Ήταν πάρα πολύ αγαθός. Ο Τζωρτζ δεν τον καταλάβαινε καθόλου. Οι άντρες είναι αυστηροί στην κρίση τους ξεχνούν ότι κάποτε ήταν κι αυτοί νέοι. Ο Τζωρτζ ήταν ανέκαθεν πολύ αυστηρός με το Ρέτζι.

Η μίσες Μακέιττα είχε σηκωθεί κι αυτή από τη θέση της. Καληνυχτίστηκαν.

Οι τρεις κυρίες βγήκαν από το δωμάτιο. Ο λόρδος Μέηφηλντ σερβίρισε στον σερ Τζωρτζ και στον εαυτό του ένα ποτό και τελειώνοντας το σερβίρισμα στράφηκε προς τον κ. Καρλάιλ που εκείνη τη στιγμή είχε φανεί στην πόρτα.

—Βγάλε τους φακέλους και όλα τα έγγραφα, σε παρακαλώ, Καρλάιλ, είπε στο γραμματέα του. Επίσης τα σχέδια και τα σχεδιαγράμματα. Ο σερ Τζωρτζ κι εγώ, θα ‘ρθούμε σε λίγο. Θα κάνουμε πρώτα μια βόλτα έξω, ε, τι λες, Τζωρτζ, κάνεις κέφι; Η βροχή σταμάτησε…

Ο κ. Καρλάιλ γυρίζοντας να φύγει, ψιθύρισε μια συγνώμη καθώς σχεδόν έπεσε πάνω στην κ. Βάντερλυν, που γλίστρησε μέσα στο σαλόνι ψιθυρίζοντας.

—Ξέχασα κάπου εδώ το βιβλίο μου. Το διάβαζα πριν από το δείπνο.

Ο Ρέτζι πετάχτηκε πάνω.

—Αυτό είναι; είπε σηκώνοντας ψηλά ένα βιβλίο. Αυτό που ήταν στον καναπέ;

—Ω, ναι. Σας ευχαριστώ πολύ.

Τους χαμογέλασε γλυκά, ευχήθηκε πάλι σε όλους καληνύχτα και βγήκε από το σαλόνι.

Ο σερ Τζωρτζ άνοιξε μια από τις μπαλκονόπορτες.

—Όμορφη νύχτα, έκανε. Καλή η ιδέα σου για μια βόλτα, Τσαρλς.

—Λοιπόν, καλή σας νύχτα, κύριοι, είπε ο Ρέτζι. Εγώ λέω να πάω για ύπνο...

—Καληνύχτα, αγόρι μου, είπε ο λόρδος Μέηφηλντ.

Ο νεαρός πήρε το αστυνομικό βιβλίο πού διάβαζε νωρίς το απόγευμα και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο λόρδος Μέηφήλντ και ο σερ Τζωρτζ βγήκαν στη βεράντα. Ήταν μια όμορφη νύχτα με καθαρό ουρανό σπαρμένο αστέρια.

Ο σερ Τζωρτζ ανάσανε βαθιά.

—Πουφ, αυτή η γυναίκα βάζει πολύ άρωμα, παρατήρησε.

—Όχι όμως φτηνό, γέλασε ο λόρδος Μέηφηλντ. Θα 'λεγα μάλιστα πως συνηθίζει να φορά μία από τις πιο ακριβές παριζιάνικες μάρκες...

Ο σερ Τζωρτζ μόρφασε.

—Ευτυχώς τουλάχιστον πού έχει ακριβά γούστα, είπε με μια δόση αθέλητου χιούμορ.

—Δεν λες τίποτα, έκανε ο φίλος του. Γιατί μια γυναίκα πνιγμένη σε φτηνό άρωμα, είναι το πιο αηδιαστικό πράγμα στον κόσμο.

Ο σερ Τζωρτζ σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό.

—Καταπληκτικό πως ξαστέρωσε ο καιρός, μουρμούρησε. Έβρεχε δυνατά την ώρα που είμαστε στο τραπέζι.

Οι δυο άντρες περπάτησαν αργά κατά μήκος της βεράντας.

Η βεράντα έπιανε όλη την πρόσοψη του σπιτιού. Από κάτω το έδαφος κατηφόριζε απαλά αφήνοντας μια μεγαλόπρεπη θέα στον όμορφο κάμπο του Σάσεξ.

Ο σερ Τζωρτζ άναψε ένα πούρο.

—Σχετικά μ' αυτό το μεταλλικό κράμα... άρχισε πρώτος, τη συζήτηση που πήρε αμέσως τεχνικό τόνο.

Καθώς έφταναν για πέμπτη φορά στην άκρη της βεράντας, ο λόρδος Μέηφηλντ είπε αναστενάζοντας ελαφρά:

—Νομίζω πως πρέπει να δουλέψουμε τώρα.

Οι δυο άντρες στράφηκαν προς την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, όταν ο λόρδος Μέηφηλντ είπε κάπως ξαφνιασμένος.

—Ε, το είδες αυτό;

—Να είδα τι; ρώτησε ο σερ Τζωρτζ.

—Νόμισα πως είδα κάποιον να βγαίνει από την μπαλκονόπορτα του γραφείου μου και να φεύγει από την άλλη άκρη της βεράντας.

—Κουταμάρες! Δεν είδα κανέναν να φεύγει.

—Εγώ είδα... ή τουλάχιστον, έτσι μου φάνηκε.

—Τα μάτια σου σε γέλασαν. Κοίταζα ακριβώς στη βεράντα τη στιγμή που λες και αν υπήρχε κάτι θα το είχα δει. Πολύ σπάνια μου ξεφεύγει μια κίνηση ή δεν διακρίνω κάτι, έστω κι αν πρέπει να κρατάω την εφημερίδα σε κάποια απόσταση απ' τα μάτια μου όταν διαβάζω.

—Εγώ σε βάζω κάτω, Τζωρτζ, χαχάνισε ο λόρδος Μέηφηλντ. Διαβάζω άνετα και μάλιστα χωρίς γυαλιά.

—Ωστόσο, δεν μπορείς να διακρίνεις τα πρόσωπα των συναδέλφων σου στη Βουλή. Ή μήπως φοράς το μονόκλ μόνο για λούσο;

Γελώντας μπήκαν στο γραφείο από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα.

Ο κ. Καρλάιλ ήταν απασχολημένος να τακτοποιεί ένα σωρό έγγραφα σε ένα ντοσιέ, μπροστά στο χρηματοκιβώτιο. Σήκωσε το κεφάλι ακούγοντας τους να μπαίνουν.

—Λοιπόν, Καρλάιλ, όλα έτοιμα;

—Μάλιστα, λόρδε μου. Όλα τα χαρτιά βρίσκονται πάνω στο γραφείο σας.

Το γραφείο στο οποίο αναφερόταν ήταν ένα βαρύ εντυπωσιακό έπιπλο από μαόνι, τοποθετημένο εγκάρσια στη γωνία που σχημάτιζε ο τοίχος με την ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Ο λόρδος Μέηφηλντ πήγε στο γραφείο και ανακάτεψε τα διάφορα έγγραφα που βρίσκονταν πάνω του.

Ο κ. Καρλάιλ, έχοντας τελειώσει με την τακτοποίηση του ντοσιέ, ρώτησε.

—Θα με χρειαστείτε άλλο απόψε, λόρδε Μέηφηλντ;

—Όχι, Καρλάιλ, δεν νομίζω. Θα ασφαλίσω ο ίδιος τα χαρτιά. Μου φαίνεται πως μάλλον θα αργήσουμε. Καλύτερα να πας για ύπνο.

—Ευχαριστώ. Καληνύχτα, λόρδε. Μέηφηλντ, καληνύχτα, σερ Τζωρτζ.

—Καληνύχτα, Καρλάιλ.

Τη στιγμή που ο γραμματέας ήταν έτοιμος να βγει από το γραφείο, ο λόρδος Μέηφηλντ είπε απότομα.

—Μια στιγμή, Καρλάιλ. Ξέχασες το πιο σημαντικό απ' όλα.

—Δεν καταλαβαίνω, σερ.

—Τα σχέδια του βομβαρδιστικού, παιδί μου.

Ο γραμματέας είπε ξαφνιασμένος.

—Είναι ακριβώς από πάνω, σερ.

—Δεν είναι τίποτα τέτοιο από πάνω.

—Μα τα έβαλα πριν από λίγο...

—Έλα να δεις και μόνος σου...

Με μια έκφραση μεγάλης απορίας ο νέος πλησίασε το λόρδο Μέηφηλντ στο γραφείο κι έψαξε το σωρό των χαρτιών, ενώ η έκφραση απορίας στο πρόσωπό του γινόταν ολοένα και πιο έντονη.

—Βλέπεις; Δεν είναι εδώ.

Ο γραμματέας τραύλισε.

—Είναι... είναι απίστευτο. Τα έβαλα εδώ τρία λεπτά μόλις πριν...

Ο λόρδος Μέηφηλντ είπε καλοσυνάτα.

—Θα έκανες λάθος κι ασφαλώς θα βρίσκονται ακόμη στο χρηματοκιβώτιο.

—Δεν καταλαβαίνω πως... Είμαι βέβαιος πως τα έβαλα εδώ.

Ο λόρδος Μέηφηλντ τον παραμέρισε κι έτρεξε προς το ανοιχτό χρηματοκιβώτιο. Ο σερ Τζωρτζ πλησίασε κι αυτός. Δεν χρειάστηκαν παρά ελάχιστα λεπτά, για να διαπιστώσουν ότι τα σχέδια του βομβαρδιστικού δεν βρίσκονταν πια εκεί.

Σαστισμένοι, άφωνοι, οι τρεις άντρες ξαναγύρισαν στο γραφείο και για μια ακόμη φορά έψαξαν τα χαρτιά.

—Θεέ μου, έκανε ο Μέηφηλντ. Χάθηκαν!

—Μα είναι αδύνατον, φώναξε ο Καρλάιλ.

—Ποιος άλλος μπήκε εδώ μέσα; ρώτησε κοφτά ο Υπουργός.

—Κανείς. Απολύτως κανείς.

—Άκουσε, Καρλάιλ, τα σχέδια δεν μπορεί να εξαφανίστηκαν δια μαγείας. Κάποιος τα πήρε. Μήπως μπήκε εδώ μέσα η κ. Βάντερλυν;

—Η κ. Βάντερλυν; Όχι, όχι, σερ.

—Το επιβεβαιώνω, είπε ο σερ Τζωρτζ μυρίζοντας τον αέρα. Θα είχε αφήσει το άρωμά της αν είχε μπει.
—Κανείς δεν μπήκε εδώ μέσα, επέμεινε ο Καρλάιλ. Δεν μπορώ να καταλάβω...
—Προσπάθησε να ηρεμήσεις, Καρλάιλ, έκανε ο λόρδος Μέηφηλντ καθησυχαστικά. Πρέπει να βρούμε την άκρη. Καταρχήν, πες μου, είσαι απόλυτα βέβαιος, ότι σχέδια βρίσκονταν μέσα στο χρηματοκιβώτιο;
—Απόλυτα βέβαιος.
—Τα είδες πραγματικά, ή μήπως συμπέρανες πως θα ‘πρεπε να βρίσκονται μέσα στα άλλα χαρτιά;
—Όχι, όχι, λόρδε Μέηφηλντ, τα είδα. Και μάλιστα τα έβαλα στο γραφείο πάνω από τα άλλα.
—Και λες πως από κείνη τη στιγμή κανείς δεν μπήκε στο δωμάτιο, ε; Εσύ βγήκες απ' αυτό;
—Όχι, δεν βγήκα...τουλάχιστον μέχρι... θέλω να πω πως βγήκα αλλά πολύ λίγο. Δεν έλειψα σχεδόν καθόλου.
—Α! φώναξε ο σερ Τζωρτζ που παρακολουθούσε με το ίδιο ενδιαφέρον τη συζήτηση ανάμεσα στο φίλο του και στο γραμματέα του. Να που φτάσαμε κάπου.
—Τι στην ευχή... άρχισε αυστηρά ο λόρδος Μέηφηλντ, αλλά ο Καρλάιλ τον διέκοψε.
—Κάτω από ομαλές συνθήκες, ούτε που θα σκεφτόμουν να βγω από το δωμάτιο τη στιγμή που απόρρητη έγγραφα ήταν εκτεθειμένα, αλλά ακούγοντας μια γυναίκα να στριγκλίζει υστερικά...
—Μια γυναίκα να στριγκλίζει; φώναξε έκπληκτος ο λόρδος Μέηφηλντ.
—Μάλιστα, μυλόρδε. Με τρόμαξε περισσότερο απ' όσο μπορείτε να φανταστείτε. Την άκουσα να στριγκλίζει ακριβώς τη στιγμή που έβαζα τα χαρτιά πάνω στο γραφείο και φυσικά έτρεξα αμέσως έξω στο χολ...
—Και ποια ήταν αυτή η γυναίκα;

—Η γαλλίδα καμαριέρα της κ. Βάντερλυν. Στεκόταν στα μισά της σκάλας, χλωμή και αναστατωμένη, τρέμοντας ολόκληρη. Όταν τη ρώτησα τι έπαθε, μου είπε πως είχε δει ένα φάντασμα!

—Είχε δει ένα φάντασμα;

—Ναι. Μια ψηλή γυναίκα ντυμένη στα άσπρα που κυμάτιζε, όπως είπε, στον αέρα χωρίς να αγγίζει το πάτωμα…

—Πολύ γελοία ιστορία.

—Ακριβώς, λόρδε Μέηφηλντ, αυτό της είπα κι εγώ. Πρέπει να πω, πως έδειχνε κάπως ντροπιασμένη για το φέρσιμό της. Έτρεξε επάνω κι εγώ ξαναγύρισα εδώ.

—Πότε έγινε αυτό;

—Ακριβώς ένα δυο λεπτά πριν εσείς και ο σερ Τζωρτζ μπείτε μέσα.

—Και πόσο έλειψες από το δωμάτιο;

Ο γραμματέας σκέφτηκε για μια στιγμή.

—Δυο λεπτά, το πολύ τρία.

—Παραπάνω από αρκετά, γρύλισε ο λόρδος Μέηφηλντ.

Ξαφνικά, άρπαξε το μπράτσο του φίλου του.

—Τζωρτζ… Η σκιά! Εκείνη η σκιά που είδα να γλιστράει έξω από τούτη την μπαλκονόπορτα. Αυτό είναι! Μόλις ο Καρλάιλ βγήκε από το δωμάτιο, κάποιος μπήκε μέσα, άρπαξε τα σχέδια και το ‘βαλε στα πόδια, φίλε μου.

—Άσχημη υπόθεση, είπε ο σερ Τζωρτζ. Τι διάβολο θα κάνουμε τώρα, Τσαρλς;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

—Τουλάχιστον δοκίμασε, Τσαρλς.

Ήταν μισή ώρα αργότερα που ειπώθηκε αυτή η κουβέντα. Οι δύο άντρες κάθονταν στο γραφείο του λόρδου Μέηφηλντ και ο σερ Τζωρτζ έκανε μεγάλες προσπάθειες να πείσει το φίλο του να δεχτεί έναν ορισμένο τρόπο ενέργειας.

Ο λόρδος Μέηφηλντ, άκαμπτος στην αρχή, σιγά σιγά υποχωρούσε στην πίεση του φίλου του.

—Μην είσαι τόσο ξεροκέφαλος, Τσαρλς, επέμεινε ο σερ Τζωρτζ.

Ο λόρδος Μέηφηλντ είπε αργά και συλλογισμένα.

—Μα γιατί να βάλουμε στην υπόθεση έναν άσχετο ξένο που δεν ξέρουμε τίποτα γι' αυτόν;

—Εγώ ξέρω πάρα πολλά γι' αυτόν. Σου λέω είναι φοβερά έξυπνος, διαβολεμένα έξυπνος, είναι ένα... ένα φαινόμενο!

—Χμ, ξερόβηξε ο λόρδος Μέηφηλντ με σημασία.

—Άκουσέ με, Τσαρλς. Ο άνθρωπος αυτός είναι η μοναδική μας ελπίδα. Σε τούτη την υπόθεση χρειάζεται άκρα μυστικότητα. Αν διαρρεύσει...

—Όταν διαρρεύσει, θέλεις να πεις...

—Δεν είναι απαραίτητο να συμβεί κάτι τέτοιο. Αυτός ο άνθρωπος, ο Ηρακλής Πουαρό ...

—Θα ‘ρθει εδώ και αμέσως θα μας παρουσιάσει τα σχέδια που ψάχνουμε, σαν τον ταχυδακτυλουργό που βγάζει κουνέλια μέσα απ' το καπέλο του, ε;

—Θα βρει την αλήθεια, άκου με που στο λέω. Και η αλήθεια είναι αυτό που θέλουμε. Παίρνω πάνω μου όλη την ευθύνη για τον άνθρωπο που προτίθεμαι να σου κουβαλήσω.

—Ω, κάνε πια ότι νομίζεις, είπε κουρασμένα ο λόρδος Μέηφηλντ, αν και δεν βλέπω τι μπορεί να κάνει αυτός ο άνθρωπος...

Ο σερ Τζωρτζ σήκωσε το τηλέφωνο.

—Θα του τηλεφωνήσω τώρα αμέσως, είπε.

—Μα τέτοια ώρα θα κοιμάται ο άνθρωπος.

—Θα τον ξυπνήσω. Που να πάρει ο διάβολος, Τσαρλς,, δεν μπορείς να αφήσεις αυτή τη γυναίκα να φύγει με τα σχέδια.

—Εννοείς την κ. Βάντερλυν;

—Ακριβώς. Δεν έχεις βέβαια καμιά αμφιβολία πώς αυτή βρίσκεται πίσω από την εξαφάνιση των σχεδίων, δεν είναι έτσι;

—Όχι, δεν έχω. Κατάφερε να αντιστρέψει τα πράγματα εναντίον μου για εκδίκηση. Δεν θα μ' άρεσε να παραδεχτώ ότι μια γυναίκα φάνηκε εξυπνότερη από μας, πως να το κάνουμε δεν πάει στον εγωισμό μου, όμως αυτή είναι η αλήθεια. Δεν θα μπορέσουμε να αποδείξουμε τίποτε εναντίον της κι ωστόσο ξέρουμε κι οι δυο μας πως αυτή είναι ο βασικός παράγων στην υπόθεση.

—Οι γυναίκες είναι διάβολοι μεταμορφωμένοι, γρύλισε θυμωμένα ο Κάρριγκτον.

—Κατάρα! Και να σκεφτείς πως δεν έχουμε τίποτε που να μας επιτρέψει να την κατηγορήσουμε!... Μπορεί να πιστεύουμε πως έβαλε την καμαριέρα της να παίξει το παιχνίδι με τις στριγκλιές και πως ο άνθρωπος που παραμόνευε απ' έξω ήταν συνένοχός της, αλλά η ειρωνεία είναι πως δεν μπορούμε να το αποδείξουμε.

—Ίσως αυτός ο φίλος μας ο Ηρακλής Πουαρό μπορέσει.

Ξαφνικά, ο λόρδος Μέηφηλντ άρχισε να γελάει.

—Μα το Θεό, Τζωρτζ, πάντα πίστευα πως είσαι πολύ Βρετανός για να εμπιστεύεσαι ένα Γάλλο, όσο έξυπνος κι αν είναι!

—Δεν είναι Γάλλος, είναι Βέλγος.

—Καλά λοιπόν, υποχώρησε ολοκληρωτικά ο λόρδος Μέηφηλντ. Φώναξε τον Βέλγο σου και βάλτον να ταλαιπωρήσει το μυαλό του μ'

αυτή την υπόθεση. Βάζω στοίχημα, όπως σε βλέπω και με βλέπεις, πώς δεν πρόκειται να βγάλει περισσότερα από μας...

Χωρίς να απαντήσει, ο σερ Τζωρτζ, άκαμπτος και με κρύα αποφασιστικότητα, σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

Μισοκλείνοντας νυσταγμένα τα μάτια του, ο Ηρακλής Πουαρό κοίταξε εναλλάξ τους δυο άντρες που είχε μπροστά του. Πρώτα τον πιο μεγαλόσωμο για αρκετή ώρα και μετά τον άλλο. Τελειώνοντας τη μελέτη των δύο προσώπων, έπνιξε διακριτικά ένα χασμουρητό που δεν κρατιόταν με τίποτα.

Ήταν δυόμισι το πρωί. Τον είχαν σηκώσει από το ζεστό κρεβάτι του και τον είχαν τρέξει μέσα σε μια μεγάλη Ρολς Ρόυς στους έρημους αυτή την ώρα δρόμους της κοιμισμένης πόλης και σιωπηλός είχε ακούσει αυτά που είχαν να του πουν οι δύο άντρες που είχε απέναντι του.

—Αυτά είναι τα γεγονότα, κ. Πουαρό, κατέληξε κάποια στιγμή ο λόρδος Μέηφηλντ.

Ακούμπησε πίσω στο κάθισμά του και στερέωσε το μονόκλ στο ένα του μάτι. Πίσω απ' αυτό, ένα διαπεραστικό ανοιχτογάλανο μάτι, παρατηρούσε προσεκτικά τον Πουαρό. Και δεν ήταν μόνο διαπεραστικό αυτό το μάτι πίσω απ' το μονόκλ, ήταν και δύσπιστο.

Ο Πουαρό έριξε μια γρήγορη ματιά στον σερ Τζωρτζ Κάρριγκτον, ο οποίος αυτή τη στιγμή έσκυβε μπροστά, με μια έκφραση παιδιάστικης προσμονής στο πρόσωπο.

Ο Πουαρό είπε στοχαστικά.

—Μάλιστα, τώρα έχω τα γεγονότα. Η καμαριέρα στριγκλίζει, ο γραμματέας βγαίνει από το δωμάτιο, ο άγνωστος Χ που παραμονεύει

κάπου μπαίνει στο δωμάτιο, τα μυστικά σχέδια είναι πάνω στο τραπέζι, τα αρπάζει και φεύγει. Τα γεγονότα… ω ναι, τα γεγονότα είναι πολύ βολικά.

Κάτι στον τρόπο που πρόφερε την τελευταία φράση τράβηξε την προσοχή του λόρδου Μέηφηλντ. Αμέσως, ανακάθισε ισιώνοντας τη ράχη του και πάνω σ' αυτό, το μονόκλ έπεσε από το μάτι του. Ήταν σαν να είχε ζωηρέψει ξαφνικά.

—Πως είπατε, κ. Πουαρό;

—Είπα, λόρδε Μέηφηλντ, πως τα γεγονότα είναι πολύ βολικά… εννοώ για τον κλέφτη. Αλήθεια, είστε βέβαιος πως ήταν άντρας αυτός που είδατε;

Ο λόρδος Μέηφηλντ κούνησε το κεφάλι του με αβεβαιότητα.

—Δεν θα μπορούσα να πω κάτι τέτοιο, είπε. Ήταν μόνο μια σκιά. Στην ουσία δεν ήμουν απόλυτα βέβαιος πως είχα δει κάποιον.

Ο Πουαρό στράφηκε στον Αντιπτέραρχο.

—Κι εσείς, σερ Τζωρτζ, μπορείτε να πείτε αν ήταν άντρας ή γυναίκα;

—Εγώ δεν είδα απολύτως κανένα.

Ο Πουαρό κούνησε σκεφτικά το κεφάλι του. Ξαφνικά, σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε το γραφείο.

—Μπορώ να σας βεβαιώσω πως τα σχέδια δεν βρίσκονται εκεί, είπε ο λόρδος Μέηφηλντ. Ψάξαμε αυτά τα χαρτιά και οι τρεις πάνω από δέκα φορές.

—Και οι τρεις; Δηλαδή, και ο γραμματέας σας;

—Ναι, ο Καρλάιλ.

—Πέστε μου, λόρδε Μέηφηλντ, ποιο έγγραφο ήταν από πάνω όταν πλησιάσατε το τραπέζι;

Ο λόρδος Μέηφηλντ σούφρωσε τα φρύδια στην προσπάθειά του να θυμηθεί.

—Μια στιγμή… α, ναι, ήταν μια συνοπτική αναφορά μερικών βάσεων της αεροπορική μας άμυνας.

Σβέλτα ο Πουαρό ψάρεψε ένα χαρτί μέσα από το σωρό και το ‘φερε στον λόρδο Μέηφηλντ.

—Ήταν αυτό; ρώτησε.

Ο λόρδος Μέηφηλντ το πήρε στο χέρι του και του ‘ριξε μια ματιά.

—Ναι, αυτό ήταν, είπε με βεβαιότητα.

Ο Πουαρό το πήγε στον Κάρριγκτον.

—Παρατηρήσατε αυτό το έγγραφο πάνω στο γραφείο; τον ρώτησε.

Ο σερ Τζωρτζ πήρε το έγγραφο στο χέρι του, το κράτησε σε μικρή απόσταση από τα μάτια του, δεν ικανοποιήθηκε και τότε κατέφυγε στα γυαλιά του.

—Ναι, αυτό ήταν, είπε τελικά. Έψαξα κι εγώ τα χαρτιά μαζί με τον Καρλάιλ και τον Μέηφηλντ κι αυτό το χαρτί, το αναγνωρίζω, ήταν από πάνω...

Ο Πουαρό ξανάβαλε το χαρτί στη θέση του. Έδειχνε πολύ σκεφτικός. Ο λόρδος Μέηφηλντ τον κοίταξε με κάποια αμηχανία.

—Αν υπάρχουν άλλες ερωτήσεις... άρχισε να λέει διατακτικά.

—Μα και βέβαια υπάρχουν. Ο Καρλάιλ! Ο Καρλάιλ είναι το ερώτημα...

Το χρώμα του λόρδου Μέηφηλντ άλλαξε ελαφρά.

—Ο Καρλάιλ, κ. Πουαρό, είναι απόλυτα πάνω από κάθε υποψία, πιστέψτε με. Είναι ο έμπιστος γραμματέας μου εδώ και εννιά χρόνια. Βλέπει όλα τα απόρρητα έγγραφά μου και ίσως πρέπει να σας υποδείξω πως, αν ήθελε, θα μπορούσε να κάνει αντίγραφο των σχεδίων, ή να τα φωτογραφήσει χωρίς κανείς να καταλάβει τίποτα.

—Πολύ ενδιαφέρουσα η υπόδειξή σας, είπε ο Πουαρό με ενδιαφέρον. Αν πραγματικά ήταν ο ένοχος, δεν είχε κανένα λόγο να σκηνοθετήσει μια τόσο αδέξια ληστεία.

—Εν πάση περιπτώσει, είμαι βέβαιος για τον Καρλάιλ. Εγγυώμαι γι' αυτόν.

—Ναι, ο Καρλάιλ είναι εντάξει, βεβαίωσε και ο σερ Τζωρτζ.

—Και η κ. Βάντερλυν, αυτή δεν είναι εντάξει;

—Αυτή είναι μια πανούργα, μια διαβολεμένη γυναίκα, μούγκρισε ο σερ Τζωρτζ.

Ο λόρδος Μέηφηλντ είπε σε πιο μετρημένο τόνο.

—Νομίζω, κ. Πουαρό, πως δεν μπορεί να υπάρχει καμιά αμφιβολία για τις, χμ, δραστηριότητες της κ. Βάντερλυν. Το Φόρειν Όφις θα σας δώσει πολύ ενδιαφέροντα στοιχεία σχετικά, αν θελήσετε.

—Και η καμαριέρα πιστεύετε πως είναι μπερδεμένη στην υπόθεση μαζί με την κυρία της;
—Χωρίς αμφιβολία, ναι, τόνισε ο σερ Τζωρτζ από τη θέση του.
—Μου φαίνεται και μένα λογικό συμπέρασμα, είπε πιο προσεκτικά ο λόρδος Μέηφηλντ.
Έγινε παύση. Ο Πουαρό άφησε να του ξεφύγει ένα μικρό σφύριγμα απ' τα πνεμόνια του και αφηρημένα τακτοποίησε μερικά αντικείμενα πάνω στο τραπέζι. Ύστερα είπε.
—Φαντάζομαι πως αυτά τα έγγραφα αντιπροσωπεύουν χρήματα, δεν είναι; Θέλω να πω, τα κλεμμένα χαρτιά θα αξίζουν ένα πολύ μεγάλο χρηματικό ποσό.
—Αν προσφέρονταν στην ενδεδειγμένη αγορά, ασφαλώς.
—Όπως, επί παραδείγματι;
Ο σερ Τζωρτζ ανέφερε τα ονόματα δύο Ευρωπαϊκών δυνάμεων.
Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.
—Και το γεγονός αυτό θα ήταν, φαντάζομαι, γνωστό σε ένα ευρύ κύκλο προσώπων, ψέματα;
—Η κ Βάντερλυν, πάντως, θα το γνώριζε οπωσδήποτε.
—Άλλο ρώτησα Είπα: "Σε ένα ευρύ κύκλο προσώπων", αν προσέξατε.
—Ναι, υποθέτω.
—Επομένως, καθένας που διαθέτει λίγη εξυπνάδα θα μπορούσε να εκτιμήσει την αξία των σχεδίων σε χρήμα, δεν είναι;
—Ναι, σωστά, όμως, κ. Πουαρό...
Ο λόρδος Μέηφηλντ φαινόταν μάλλον ενοχλημένος.
Ο Πουαρό σήκωσε το χέρι του.
—Αυτή τη στιγμή κάνω αυτό που θα λέγαμε διερεύνηση όλων των πιθανοτήτων.
Και σαν μόλις εκείνη τη στιγμή να του πέρασε κάτι από το μυαλό, σηκώθηκε απότομα, βγήκε στη βεράντα και με ένα μικρό φακό εξέτασε το γρασίδι στην άκρη της βεράντας. Οι άλλοι δυο, από τις θέσεις τους, τον παρατηρούσαν αμίλητοι. Ο Πουαρό ξαναγύρισε στο δωμάτιο, κάθισε στη θέση του και είπε.

—Πέστε μου, λόρδε Μέηφηλντ, αυτόν τον κλέφτη, αυτόν τον κακοποιό της σκιάς, δεν τον κυνηγήσατε, ε;

Ο λόρδος Μέηφηλντ κούνησε τους ώμους του.

—Από το βάθος του κήπου θα μπορούσε, σχετικά εύκολα, να βγει στο δρόμο κι αν είχε αυτοκίνητο να τον περιμένει, γρήγορα θα ξέφευγε. Αυτή τη σκέψη έκανα.

—Ωστόσο, υπάρχει η Αστυνομία…

Ο σερ Τζωρτζ τον διέκοψε.

—Ξεχνάτε, κ. Πουαρό, πως δεν θέλουμε δημοσιότητα. Αν γινόταν γνωστό πως τα σχέδια χάθηκαν, το αποτέλεσμα θα ήταν καταστροφικό για την Κυβέρνηση!

—Α, μάλιστα, έχουμε και το υφάδι της πολιτικής, είπε ο Πουαρό χωρίς ίχνος σαρκασμού στη φωνή του. Βέβαια, δεν πρέπει, επ' ουδενί, να την ξεχνάμε. Κι επειδή έπρεπε να τηρηθεί απόλυτη μυστικότητα καλέσατε μένα που είμαι το ενδεδειγμένο πρόσωπο. Ε, καλά, ίσως είναι πιο απλό απ' ότι δείχνει.

—Ελπίζετε σε επιτυχία, κ. Πουαρό; Λέτε να κατορθώσετε να ξεδιαλύνετε το μυστήριο γύρω απ' τα διαβολεμένα αυτά χαρτιά;

Ο τόνος του λόρδου Μέηφηλντ ρωτώντας αυτό δεν απέβαλε καθόλου την προηγούμενη δυσπιστία του.

Ο κοντούλης Βέλγος κούνησε τους ώμους του.

—Γιατί όχι; Δεν έχει κανείς παρά να σκεφτεί… να αναλύσει τα γεγονότα… να ανασυνθέσει τα πράγματα… έκανε με μισόκλειστα μάτια.

Σώπασε για λίγο και ύστερα είπε.

—Θα ‘θελα τώρα να μιλήσω με τον κ. Καρλάιλ.

—Ασφαλώς, όπως θέλετε, είπε ο λόρδος Μέηφηλντ πρόθυμα και σηκώθηκε από το κάθισμά του. Τον παρακάλεσα να μην πάει για ύπνο. Θα περιμένει κάπου εδω γύρω…

Βγήκε από το δωμάτιο και ο Πουαρό στράφηκε στον σερ Τζωρτζ.

—Για πέστε μου εσείς τώρα, έκανε. Τι λέτε για τον άνθρωπο στη βεράντα;

—Αγαπητέ μου κ. Πουαρό, μη με ρωτάτε, αποκρίθηκε αυτός. Δεν τον είδα και δεν μπορώ, κατά συνέπειαν, να τον περιγράφω.

Ο Πουαρό έσκυψε μπροστά.

—Αυτό το είπατε ήδη, υπάρχει όμως κάποια μικρή διαφορά;

—Τι θέλετε να πείτε; έκανε ο σερ Τζωρτζ και ο τόνος του τώρα ήταν κάπως φιλύποπτος.

—Να θέλω να πω πως τώρα η άρνησή σας, ότι είδατε κάτι, πάει κάπως πιο βαθιά, δεν είναι;

Ο σερ Τζωρτζ άνοιξε το στόμα του να μιλήσει αλλά σταμάτησε.

—Μα ναι, έκανε ενθαρρυντικά ο Πουαρό, πέστε μου. Βρίσκεστε και οι δυο στην άκρη της βεράντας, απολαμβάνοντας τη βραδιά. Ξαφνικά, ο λόρδος Μέηφηλντ βλέπει μια σκιά να γλιστράει από τη μπαλκονόπορτα και να τρέχει πάνω στο γρασίδι. Εσείς γιατί δεν είδατε αυτή τη σκιά;

—Έχετε δίκιο, κ. Πουαρό. Κι εγώ βασανίζομαι από *εκείνη* τη στιγμή. Βλέπετε, θα έπαιρνα όρκο πως κανείς *δεν* βγήκε από τη μπαλκονόπορτα. Σκέφτηκα πως ο Μέηφηλντ το φαντάστηκε, πως ήταν κάποιο κλαδί που το έγειρε ο άνεμος, ή κάτι παρόμοιο. Κι ύστερα, όταν μπήκαμε εδώ μέσα κι ανακαλύψαμε ότι τα σχέδια είχαν εξαφανιστεί, το πράγμα μιλούσε από μόνο του. Ο Μέηφηλντ είχε δίκιο κι εγώ άδικο. Κι ωστόσο...

Ο Πουαρό χαμογέλασε.

—Κι ωστόσο, συνέχισε στη θέση του άλλου, βαθιά μέσα σας πιστεύετε στη μαρτυρία -την αρνητική μαρτυρία- των ματιών σας, ε;

—Ακριβώς, κ. Πουαρό, όπως το λέτε.

—Πόσο γνωστικός είστε, έκανε ο Πουαρό μια φιλοφρόνηση σε πολύ χαμηλούς τόνους.

Ο σερ Τζωρτζ ρώτησε απότομα.

—Δεν υπάρχουν πατημασιές στο γρασίδι;

—Όχι. Ο λόρδος Μέηφηλντ φαντάζεται πως είδε μια σκιά, αμέσως μετά διαπιστώνεται η ληστεία, τα χαρτιά δηλαδή κάνουν φτερά και τότε πια είναι βέβαιος, πως δεν ήταν φαντασία του, αλλά πραγματικά είδε κάποιον άνθρωπο να δρασκελίζει το κατώφλι του γραφείου του. Όμως, τα πράγματα δεν είναι έτσι. Εγώ δεν ενδιαφέρομαι για πατημασιές και τα παρόμοια, ωστόσο σε τούτη την περίπτωση έχουμε αυτή την αρνητική ένδειξη. Πραγματικά, δεν υπήρχαν πατημασιές στο γρασίδι. Μην ξεχνάμε πως είχε βρέξει δυνατά το βράδυ κι

αν κάποιος είχε περπατήσει από τη βεράντα διασχίζοντας το νωπό γρασίδι, οι πατημασιές του θα φαίνονταν καθαρά.

—Μα τότε... τότε, λοιπόν... τραύλισε ο σερ Τζωρτζ.

—Τότε ξαναγυρίζουμε στο σπίτι. Θέλω να πω, στα άτομα μέσα στο σπίτι...

Κόπηκε καθώς η πόρτα άνοιξε και ο λόρδος Μέηφηλντ μπήκε στο δωμάτιο ακολουθούμενος από τον Καρλάιλ.

Αν και πολύ χλωμός ακόμα και ολοφάνερα στενοχωρημένος, ο γραμματέας του οικοδεσπότη είχε ξαναβρεί αρκετή απ' την ψυχραιμία του. Διόρθωσε τα γυαλιά του και κάθισε κοιτάζοντας ερωτηματικά τον Πουαρό.

—Πόση ώρα βρισκόσαστε σε τούτο το δωμάτιο όταν ακούσατε εκείνη τη γυναικεία κραυγή; τον ρώτησε ο τελευταίος.

Ο Καρλάιλ σκέφτηκε για λίγο.

—Πέντε με δέκα λεπτά, θα 'λεγα, απάντησε.

—Και πριν απ' αυτό δεν υπήρξε καμιά ανωμαλία, δεν ακούστηκε κανένας άλλος θόρυβος, κάτι, τέλος πάντων;

—Όχι, τίποτα τέτοιο.

—Άκουσα πως η μικρή συντροφιά βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο, κατά το μεγαλύτερο μέρος της βραδιάς, είναι έτσι;

—Ναι, στο σαλόνι.

Ο Πουαρό συμβουλεύτηκε το σημειωματάριό του.

—Ο σερ Τζωρτζ και η λαίδη Κάρριγκτον, η μίσες Μακέιττα, η κ. Βάντερλυν, ο νεαρός Ρέτζι Κάρριγκτον, ο λόρδος Μέηφηλντ και σεις. Σωστά;

—Εγώ δεν ήμουν στο σαλόνι. Εργαζόμουν εδώ το μεγαλύτερο μέρος της βραδιάς.

Ο Πουαρό στράφηκε στο λόρδο Μέηφηλντ.

—Ποιος έφυγε πρώτος για ύπνο; Θυμάστε να μου πείτε;

—Η λαίδη Τζούλια, πιστεύω. Δηλαδή, οι τρεις κυρίες έφυγαν μαζί.

—Και μετά;

—Μετά ήρθε ο Καρμάικλ και του είπα να βγάλει τα χαρτιά, γιατί ο σερ Τζωρτζ κι εγώ θα πηγαίναμε στο γραφείο σε ένα λεπτό.

—Και τότε ήταν που αποφασίσατε να κάνετε μια βόλτα στη βεράντα;

—Ναι, τότε ήταν.

—Είπατε τίποτε σχετικό με την απασχόλησή σας στο γραφείο, που μπορεί να το άκουσε η κ. Βάντερλυν;

—Ναι, το θέμα αναφέρθηκε.

—Αλλά δεν ήταν στο σαλόνι όταν είπατε στον Καρμάικλ να βγάλει τα χαρτιά, ε;

—Όχι, δεν ήταν.

—Συγνώμη, λόρδε Μέηφηλντ, είπε ο Καρμάικλ, αλλά μόλις το είπατε αυτό έπεσα σχεδόν πάνω της στο κατώφλι της πόρτας. Είχε γυρίσει να πάρει ένα βιβλίο.

—Νομίζετε λοιπόν ότι μπορεί να άκουσε; Αυτό θέλετε να πείτε;

—Ναι, το νομίζω πολύ πιθανό.

—Γύρισε να πάρει ένα βιβλίο, μουρμούρισε ο Πουαρό με μια ζωηρή χαρακιά ανάμεσα στα δυο φρύδια του.

—Και το πήρε αυτό το βιβλίο, λόρδε Μέηφηλντ;

—Ναι, της το έδωσε ο Ρέτζι.

—Αχά! Το συνηθισμένο κόλπο... - συγνώμη, θέλω να πω, η συνηθισμένη δικαιολογία· γύρισε να πάρει ένα βιβλίο. Πολύ συχνά, δικαιολογεί ορισμένες καταστάσεις.

—Πιστεύετε, λοιπόν, πως ήταν σκόπιμο;

Ο Πουαρό κούνησε τους ώμους του.

—Μπορεί. Είναι πάντως πολύ πιθανό να το σκαρφίστηκε. Και μετά απ' αυτό, εσείς οι δυο βγήκατε στη βεράντα, έτσι; Η κ. Βάντερλυν τι απέγινε;

—Έφυγε με το βιβλίο της.

—Και ο νεαρός Κάρριγκτον, έφυγε κι αυτός;

—Ναι.

—Και ο κ. Καρμάικλ έρχεται εδώ και κάποια στιγμή, πέντε με δέκα λεπτά αργότερα, ακούει μια κραυγή. Συνεχίστε, κ. Καρμάικλ. Ακούτε μια κραυγή και βγαίνετε στο χολ. Α, θα ήταν ίσως πιο παραστατικό αν επαναλαμβάνατε τις κινήσεις σας, ε, τι λέτε και σεις;

Ο νεαρός γραμματέας σηκώθηκε κάπως απρόθυμα. Ο Πουαρό πρόσθεσε.

—Ελάτε, θα σας βοηθήσω εγώ. Θα κάνω το άλλο πρόσωπο. Ορίστε, στριγκλίζω...

Και λέγοντας αυτά, άνοιξε το στόμα του και έβγαλε μια ψηλή στριγκλιά, μιμούμενος τη γυναικεία φωνή. Ο λόρδος Μέηφηλντ γύρισε το κεφάλι του για να μην τον δουν, προσπαθώντας να πνίξει τα γέλια του, ενώ ο Καρμάικλ φαινόταν να τα έχει χάσει τελείως.

—Εμπρός, φίλε μου, προχωρήστε, φώναξε ο Πουαρό σαν σκηνοθέτης που προσπαθεί να πιάσει την ατμόσφαιρα που χρειάζεται η σκηνή του. Σας έδωσα την "ατάκα" σας.

Τότε, ο κ Καρμάικλ προχώρησε τεντωμένος προς τι πόρτα, την άνοιξε και βγήκε. Ο Πουαρό τον ακολούθησε και πίσω του ήρθαν και οι δύο άλλοι.

—Την πόρτα την κλείσατε, ή την αφήσατε ανοιχτή ρώτησε ο μικρόσωμος ντετέκτιβ τον γραμματέα.

—Δεν θυμάμαι καλά. Μάλλον πρέπει να την άφησα ανοιχτή.

—Καλά, δεν έχει σημασία. Συνεχίστε. Τι κάνατε μετά;

Πάντοτε τεντωμένος, ο κ. Καρμάικλ προχώρησε ως τη βάση της σκάλας και στάθηκε κοιτάζοντας ψηλά.

—Είπατε, συνέχισε ο Πουαρό, πως η καμαριέρα βρισκόταν πάνω στη σκάλα. Σε ποιο ύψος;

—Περίπου στη μέση.

—Κι έδειχνε αναστατωμένη, ε;

—Ναι, πολύ.

—Ε, λοιπόν, πες πως είμαι η καμαριέρα...

Ο Πουαρό ανέβηκε σβέλτα μερικά σκαλιά.

—Περίπου εδώ; ρώτησε.

—Ένα δυο σκαλιά πιο ψηλά, είπε ο γραμματέας.

Ο Πουαρό ανέβηκε πιο ψηλά και πήρε μια αστείο πόζα.

—Και κάπως έτσι, ε; ρώτησε.

—Δηλαδή... χμ... όχι ακριβώς έτσι.

—Να... είχε τα χέρια στο κεφάλι της.

—Α, μάλιστα. Τα χέρια στο κεφάλι της. Πολύ ενδιαφέρον αυτό... Κάπως έτσι, δηλαδή;

Ο Πουαρό σήκωσε τα χέρια στο κεφάλι του, ακριβώς πάνω απ' τα αυτιά του.

—Ναι, έτσι.

—Αχά! Πέστε μου τώρα, κ. Καρμάικλ, ήταν όμορφο κορίτσι, δεν είναι;

—Δεν... δεν το πρόσεξα.

—Μπα, δεν το προσέξατε, ε; Μα είστε άντρας, κ. Καρμάικλ. Πως είναι δυνατόν ένας νέος άντρας σαν και σας να μην προσέξει αν μια νέα κοπέλα είναι όμορφη;

—Σας ξαναλέω, κ. Πουαρό, ότι εγώ δεν το πρόσεξα.

Ο Καρμάικλ έριξε ένα βλέμμα ικεσίας στον εργοδότη του. Ο σερ Τζωρτζ άφησε ένα ξαφνικό χάχανο.

—Ο κ. Πουαρό φαίνεται αποφασισμένος να σε βγάλει άνθρωπο με αδυναμία στον ποδόγυρο, Καρμάικλ, είπε με χιούμορ.

—Δεν ξέρω τι λέτε, αλλά εγώ πάντα προσέχω αν ένα κορίτσι είναι όμορφο, δήλωσε ο μικρόσωμος ανθρωπάκος κατεβαίνοντας τα σκαλιά.

Η σιωπή με την οποία ο νεαρός γραμματέας υποδέχτηκε τη δήλωση αυτή του Πουαρό, ήταν πολύ εκφραστική. Ο Πουαρό συνέχισε.

—Και τότε ήταν που σας είπε την ιστορία με το φάντασμα;

—Μάλιστα.

—Την πιστέψατε;

—Καθόλου, κ. Πουαρό.

—Δεν εννοώ αν πιστέψατε στο φάντασμα, αλλά αν νομίζετε πως πραγματικά η κοπέλα είδε αυτό το περίφημο φάντασμα, εξήγησε ο Πουαρό.

—Ω, όσο γι' αυτό δεν θα μπορούσα να πω με βεβαιότητα, ανάσαινε όμως λαχανιασμένα και φαινόταν πραγματικά αναστατωμένη.

—Είδατε καθόλου την κυρία της; Ή μήπως την ακούσατε κάποια στιγμή;

—Ναι, την άκουσα. Βγήκε απ' την κρεβατοκάμαρα της από πάνω, στη γαλαρία, και φώναξε δυνατά: Λεονί.

—Μάλιστα. Και μετά τι έγινε;

—Η κοπέλα έτρεξε επάνω κι εγώ ξαναγύρισα στο γραφείο.

—Όση ώρα στεκόσαστε εδώ, στη βάση της σκάλας θα μπορούσε κάποιος να μπει στο γραφείο από την πόρτα που είχατε αφήσει ανοιχτή;

—Όχι, χωρίς να περάσει από πλάι μου. Η πόρτα του γραφείου βρίσκεται στην άκρη του διαδρόμου, όπως βλέπετε.

Ο Πουαρό κούνησε σκεφτικά το κεφάλι του. Ο Καρμάικλ συνέχισε με τον προσεκτικό, απόλυτα θετικό, τόνο του.

—Πρέπει να πω πως ευχαριστώ το Θεό που ο λόρδος Μέηφηλντ είδε με τα ίδια του τα μάτια τον κλέφτη να βγαίνει απ' την μπαλκονόπορτα, διαφορετικά, η θέση μου θα ήταν φοβερά δυσάρεστη.

—Ανοησίες! τον έκοψε ο λόρδος Μέηφηλντ. Καμιά υποψία δεν πρόκειται να πέσει σε σένα, αγαπητέ μου Καρμάικλ.

—Καλοσύνη σας να το λέτε αυτό, Μιλόρδε, αλλά τα γεγονότα είναι γεγονότα και βλέπω πολύ καλά, ότι η κατάσταση είναι άσχημη για μένα. Οπωσδήποτε, επιμένω να ψάξετε τα πράγματά μου και μένα τον ίδιο.

—Κουταμάρες, αγαπητέ μου, είπε ο λόρδος Μέηφηλντ στον ίδιο προηγούμενο τόνο του.

—Σοβαρά το επιθυμείτε αυτό; ρώτησε ο Πουαρό το νέο

—Βεβαίως, κ. Πουαρό, και μάλιστα περισσότερο όσο φαντάζεστε.

Ο Πουαρό τον κοίταξε σκεφτικά ένα δυο λεπτά.

—Μάλιστα, μουρμούρισε τέλος κι αλλάζοντας απότομα ύφος, τον ρώτησε. Που βρίσκετε το δωμάτιο της μίσες Βάντερλυν σε σχέση με το γραφείο;

—Είναι ακριβώς από πάνω.

—Και έχει παράθυρο πάνω απ' τη βεράντα;

—Ναι.

Ο Πουαρό κούνησε πάλι το κεφάλι του.

—Ας πάμε τώρα στο σαλόνι, πρότεινε κι άπλωσε το χέρι του ευγενικά.

Φτάνοντας εκεί, έφερε βόλτα το δωμάτιο αργά αργά, εξέτασε τα κλεισίματα στις μπαλκονόπορτες, έριξε μια ματιά στο σαλόνι όπου σ'

ένα βιβλιαράκι, πάνω στο τραπέζι, ήταν γραμμένα τα σκορ του μπριτζ και τελικά ήρθε και στάθηκε μπροστά στο λόρδο Μέηφηλντ.

—Αυτή η υπόθεση, δήλωσε, είναι πιο περίπλοκη από όσο, με μια πρώτη ματιά, φαίνεται. Ωστόσο, ένα πράγμα είναι απόλυτα βέβαιο: τα κλεμμένα χαρτιά δεν έχουν βγει ακόμα απ' το σπίτι.

Ο λόρδος Μέηφηλντ τον κοίταξε έχοντας τα χαμένα. Δεν μπορούσε να καταλάβει πάνω σε ποιους υπολογισμούς είχε στηριχτεί αυτός ο δαιμόνιος ανθρωπάκος για να κάνει μια τέτοια ριψοκίνδυνη δήλωση.

—Μα πως, αγαπητέ μου κ. Πουαρό... Ο άνθρωπος που είδα να βγαίνει απ' το γραφείο...

—Δεν βγήκε κανείς, γιατί δεν υπήρξε τέτοιος άνθρωπος, είπε κοφτά ο Πουαρό.

—Μα αφού τον είδα, σας λέω.

—Με όλο τον οφειλόμενο σεβασμό, λόρδε Μέηφηλντ, σας λέω κι εγώ πως απλώς φανταστήκατε ότι τον είδατε. Η σκιά από κάποιο κλαδί δέντρου μπορεί να σας ξεγέλασε και το γεγονός ότι είχε προηγηθεί αυτή η κλοπή, σας φάνηκε σαν απόδειξη πως αυτό που είχατε φανταστεί ήταν πραγματικό περιστατικό.

—Τι λέτε τώρα, κ. Πουαρό; Τι πράγματα είναι αυτά τώρα... Αμφισβητείτε, με άλλα λόγια, τη μαρτυρία των ίδιων μου των ματιών;

—Θα μου επιτρέψετε, λόρδε Μέηφηλντ, είπε ακλόνητος ο Πουαρό στη ριζοσπαστική θέση που είχε διατυπώσει, θα μου επιτρέψετε, λέω, να επιμείνω στο σημείο, αυτό: κανείς δεν κατέβηκε από τη βεράντα στο γκαζόν. Αυτό είναι βέβαιο.

Πολύ χλωμός και αλύγιστος, σαν να είχε καταπιεί ένα σπαθί, ο κ. Καρμάικλ, που παρακολουθούσε όλη αυτή, την ώρα από τη μεριά του τη συζήτηση, μπήκε στη μέση.

—Σ' αυτή την περίπτωση, αν, δηλαδή, ο κ. Πουαρό έχει δίκιο, αυτομάτως οι υποψίες πέφτουν πάνω μου, είπε βραχνά. Είμαι το μοναδικό άτομο που θα μπορούσε, να κάνει την κλοπή.

Ο λόρδος Μέηφηλντ τινάχτηκε όρθιος.

—Βλακείες. Ότι κι αν σκέφτεται ο κ. Πουαρό για την υπόθεση, εγώ δεν συμφωνώ μαζί του. Είμαι βέβαιος για την αθωότητά σου, αγαπητέ μου Καρμάικλ, και μάλιστα είμαι πρόθυμος να εγγυηθώ γι' αυτήν.

Ο Πουαρό έκρινε σκόπιμο να κάνει ένα διπλωματικό ελιγμό και μουρμούρισε διαλλακτικά.

—Πολύ φοβάμαι ότι με παρεξηγήσατε, έκανε. Δεν είπα πως υποπτεύομαι τον κ. Καρμάικλ.

—Όχι, απάντησε ο κάτοχος του ονόματος, πλην όμως κάνατε απόλυτα σαφές, ότι κανείς άλλος δεν είχε την ευκαιρία να διαπράξει την κλοπή.

—Τς, τς, έκανε ο Πουαρό με τα χείλη του. Καθόλου, φίλε μου.

—Ελάτε τώρα, κ. Πουαρό, μην προσπαθείτε να μου ρίξετε στάχτη στα μάτια. Ήταν φανερό τι εννοούσατε, αφού εγώ σας είχα βεβαιώσει πως κανείς δεν πέρασε, πλάι μου στο χολ για να μπει στο γραφείο.

—Δεν έχω καμιά επιφύλαξη γι' αυτό που λέτε, όμως σκεφτήκατε ότι υπάρχει το ενδεχόμενο να μπήκε κάποιος στο γραφείο απ' την μπαλκονόπορτα; Το σκεφτήκατε αυτό;

—Μα είπατε πως δεν έγινε κάτι τέτοιο.

—Με συγχωρείτε μα ξέρω τι ακριβώς είπα. Είπα, λοιπόν, ότι κανείς "απέξω" δεν μπορούσε να έρθει και να φύγει, χωρίς να αφήσει εμφανή ίχνη στη χλόη. Μπορούσε όμως μια χαρά να έρθει μέσα απ' το σπίτι. Κάποιος, δηλαδή, να βγήκε απ' το δωμάτιό του κι από μια απ' τις μπαλκονόπορτες να γλίστρησε κατά μήκος της βεράντας, να μπήκε απ' την μπαλκονόπορτα του γραφείου και μετά, ούτε γάτα ούτε ζημιά, να ξαναγύρισε εδώ.

—Μα ο λόρδος Μέηφηλντ και ο σερ Τζωρτζ βρίσκονταν όλη εκείνη την ώρα στη βεράντα, παρατήρησε ο Καρλάιλ.

—Ναι, βρίσκονταν στην βεράντα αλλά περπατούσαν. Βολτάριζαν, όπως μας είπαν, πάνω κάτω. Τώρα, τα μάτια του σερ Τζωρτζ μπορεί να είναι από τα πιο αξιόπιστα, -κανείς δεν έχει να πει κάτι για την όρασή του- όμως δεν βρίσκονται στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Η

μπαλκονόπορτα του γραφείου είναι στην αριστερή άκρη της βεράντας, ακολουθούν αμέσως μετά οι μπαλκονόπορτες αυτού του δωματίου και η βεράντα συνεχίζει προς τα δεξιά, μπροστά από τρία ή τέσσερα δωμάτια, έτσι δεν είναι;

—Πολύ σωστά. Απ' την τραπεζαρία, την αίθουσα μπιλιάρδου, το μικρό σαλονάκι και τη βιβλιοθήκη, τα απαρίθμησε ο λόρδος Μέηφηλντ, μετρώντας τα στα δάχτυλα.

—Ωραία ως εδώ. Πέστε μου τώρα, φίλε μου, πόσες φορές υπολογίζετε πως πήγατε κι ήρθατε στη βεράντα;

Ο λόρδος το σκέφτηκε.

—Θα έλεγα, κάπου πέντε έξι φορές.

—Βλέπετε; έκανε ο Πουαρό ζωηρά. Είναι αρκετά εύκολο για τον άνθρωπό μας να βάλει χέρι στα χαρτιά. Δεν έχει παρά να περιμένει την κατάλληλη στιγμή κι όταν του γυρίζετε τις πλάτες σας, εκείνος γλιστράει μέσα σαν ποντικός.

Ο Καρλάιλ το στριφογύρισε στο μυαλό του και τελικά φάνηκε να μην το απορρίπτει.

—Θέλετε να πείτε, έκανε, πως όση ώρα βρισκόμουν εγώ στο χολ συζητώντας με την καμαριέρα, ο κλέφτης περίμενε μέσα στο σαλόνι;

—Αυτός ακριβώς είναι ο συλλογισμός μου άλλο φυσικά είναι μόνο συλλογισμός, είπε ο Πουαρό με σύνεση.

—Εμένα δεν μου φαίνεται πολύ πιθανό, δήλωσε ο λόρδος Μέηφηλντ. Είναι εξαιρετικά ριψοκίνδυνο για τον άνθρωπό μας. Είναι σα να το έπαιζε κορώνα γράμματα...

—Δεν συμφωνώ μαζί σου, Τσαρλς, είπε ο σερ Τζωρτζ. Είναι πολύ απλό και ελάχιστα παρακινδυνευμένο για τον αποφασιστικό κλέφτη μας. Απορώ πως δεν το σκέφτηκα κι εγώ.

—Βλέπετε, λοιπόν, είπε ο Πουαρό, γιατί πιστεύω πως τα μυστικά σχέδια βρίσκονται ακόμα μέσα σ' αυτό το σπίτι; Το πρόβλημα όμως είναι τώρα να τα βρούμε.

Ο σερ Τζωρτζ ρουθούνισε θυμωμένα, σαν άλογο που φρουμάζει έτοιμο να χυθεί στην πεδιάδα εναντίον τετραπόδων εχθρών.

—Πολύ απλό: θα ερευνήσουμε τους πάντες και κάθε σπιθαμή αυτού του τεράστιου σπιτιού.

Ο λόρδος Μέηφηλντ έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας αλλά ο Πουαρό τον πρόλαβε.

—Όχι, όχι, δεν είναι τόσο απλό, είπε. Το άτομο που πήρε τα σχέδια, ασφαλώς θα περιμένει πως θα γίνει έρευνα και θα εξασφαλίσει ώστε να μη βρεθούν μέσα στα πράγματά του, ή τα πράγματά της. Θα είναι τώρα κρυμμένα σε ουδέτερο έδαφος.

—Προτείνετε, λοιπόν, να παίξουμε το παιχνίδι του κρυμμένου θησαυρού σ' ολόκληρο το σπίτι;

Ο Πουαρό χαμογέλασε.

—Όχι, καθόλου δεν είναι κάτι τέτοιο στις προθέσεις μου. Δεν χρειάζεται, άλλωστε, να φανούμε και τόσο κακόγουστοι. Μπορούμε να φτάσουμε στην κρυψώνα -ή στην ταυτότητα του ενόχου- με τον απλό συλλογισμό. Αυτό θα απλοποιήσει πολύ τα πράγματα. Το πρωί που μας έρχεται, θέλω να μιλήσω στο καθένα απ' τα άτομα που βρίσκονται μέσα σ' αυτό το σπίτι ιδιαιτέρως. Κι αυτό, γιατί νομίζω πως δεν θα ήταν φρόνιμο να επιδιώξω αυτές τις συναντήσεις τώρα απόψε.

Ο λόρδος Μέηφηλντ κούνησε το αριστοκρατικό κεφάλι του συμφωνώντας.

—Θα προκαλούσε πολλά σχόλια να σηκώσουμε τον κόσμο απ' το κρεβάτι του στις τρεις η ώρα το πρωί, παρατήρησε. Οπωσδήποτε, κ. Πουαρό, θα πρέπει να προχωρήσετε με μεγάλη προσοχή. Το θέμα πρέπει να μείνει μεταξύ μας και μυστικό.

Ο Πουαρό κούνησε το χέρι του.

—Έχετε εμπιστοσύνη σε μένα, ξέρω να καμουφλάρω τα πράγματα, καθησύχασε τον οικοδεσπότη. Αύριο, λοιπόν, θα κάνω την έρευνά μου. Απόψε, όμως, θα ήθελα να κάνω μια μικρή εισαγωγή μιλώντας με τους δυο σας. Με σας, σερ Τζωρτζ, και με σας, λόρδε Μέηφηλντ.

—Δηλαδή... κατ' ιδίαν;

—Ακριβώς.

Ο λόρδος Μέηφηλντ σήκωσε τα φρύδια, θα έλεγες έτοιμος να απορρίψει μια τέτοια πρόταση, αλλά τελικά είπε.

—Πολύ καλά, ας γίνει όπως θέλετε. Θα σας αφήσω τώρα μόνο με τον σερ Τζωρτζ να τα πείτε. Όταν τελειώσετε και με χρειαστείτε, θα με βρείτε στο γραφείο μου. Έλα, Καρλάιλ.

Βγήκε με τον γραμματέα του κι έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

Ο σερ Τζωρτζ βούλιαξε βαριά σε μια πολυθρόνα, έφτιαξε την τσάκιση του παντελονιού του, έδιωξε ένα αόρατο ίχνος σκόνης απ' το ρεβέρ του και μετά κοίταξε με απορία τον μικρόσωμο ανθρωπάκο μπροστά του.

—Είμαι στη διάθεσή σας, κ. Πουαρό, είπε. Πάντως, δεν καταλαβαίνω τίποτα... Τι σημαίνει αυτό;

—Είναι πολύ απλό, εξήγησε με ένα χαμόγελο ο Πουαρό. Πρόκειται για την κ. Βάντερλυν.

—Για την κ. Βάντερλυν;

—Ακριβώς. Βλέπετε, δεν θα ήταν και τόσο ευγενικό να κάνω στο λόρδο την ερώτηση που θέλω να κάνω. Δηλαδή, γιατί η κυρία αυτή να είναι προσκεκλημένη του; Είναι γνωστή η φημολογία γύρω απ' το άτομό της, που θέλει να την παρουσιάζει πάντα ύποπτη υπόπτων διασυνδέσεων. Γιατί, λοιπόν, ένα άτομο σαν αυτή, να βρίσκεται εδώ; Φαντάζομαι πως υπάρχουν τρεις εξηγήσεις -τουλάχιστον έτσι λέω εγώ με το λίγο μου το μυαλό. Πρώτα ότι ο λόρδος Μέηφηλντ έχει κάποια ιδιαίτερη αδυναμία για την κυρία περί της οποίας πρόκειται (κι αυτός είναι ο λόγος που ήθελα να μιλήσω μόνος μαζί σας, για να μην τον φέρω σε δύσκολη θέση). Η δεύτερη εξήγηση είναι πως η γυναίκα αυτή είναι προσφιλές πρόσωπο σε κάποιο άλλο άτομο μέσα σε τούτο το σπίτι...

Ο σερ Τζωρτζ, κόκκινος σαν καλοψημένος αστακός, γρύλισε κακόκεφα.

—Μπορείτε να με βγάλετε απ' το λογαριασμό, όσον αφορά αυτή την αδυναμία...

—Τότε, αν καμιά απ' τις δυο αυτές περιπτώσεις δεν είναι αλήθεια, το ερώτημα ξανάρχεται επίμονο: Γιατί να βρίσκεται εδώ η κ. Βάντερλυν; Ποιος λόγος υπαγόρευσε την παρουσία της απόψε σ' αυτό το σπίτι; Βλέπετε, το λέω πλαγίως, πλην όμως σαφώς. Ποιος λόγος! Γιατί κάποιος λόγος, βέβαια, πρέπει να υπάρχει. Και είναι φανερό

πως την παρουσία της σ' αυτή την ιδιαίτερη περίσταση, την ήθελε ο ίδιος ο λόρδος Μέηφηλντ για κάποιο ειδικό λόγο. Έχω δίκιο;

Ο σερ Τζωρτζ έγνεψε καταφατικά.

—Ναι, είπε. Έχετε δίκιο. Ο Μέηφηλντ είναι αναμφισβήτητα μια γριά αλεπού, που τα έχει τετρακόσια, για να πέσει θύμα της γοητείας μιας οποιοσδήποτε και οσοδήποτε όμορφης γυναίκας. Την έφερε εδώ για ένα εντελώς άλλο και συγκεκριμένο λόγο. Πρόκειται για το εξής, φίλε μου κ. Πουαρό...

Και ο σερ Τζωρτζ αφηγήθηκε τη συζήτηση που είχε γίνει στο τραπέζι και όσα του αποκάλυψε ο φίλος του. Ο Πουαρό τον άκουσε με μεγάλη προσοχή. Όταν η αφήγηση πήρε τέλος, άνοιξε το στόμα του.

—Μάλιστα, καταλαβαίνω τώρα, είπε με ικανοποίηση. Φαίνεται όμως, πως η κυρία αυτή κατάφερε να αντιστρέφει το δυσμενές κλίμα που υπήρχε για την ίδια και να το γυρίσει εις βάρος σας.

Ο σερ Τζωρτζ μάσησε μια βλαστήμια.

Ο Πουαρό τον κοίταξε με διάθεση να γελάσει, μα κρατήθηκε.

—Ασφαλώς έχετε την πεποίθηση, ότι η κλοπή είναι δικό της έργο, θέλω να πω ότι είναι υπεύθυνη γι' αυτή, έστω κι αν δεν έπαιξε ενεργό ρόλο, δεν είναι; ρώτησε.

—Και βέβαια αυτή είναι η γνώμη μου. Άλλωστε, ποιος άλλος θα είχε συμφέρον να κλέψει τα σχέδια;

—Α, μάλιστα! έκανε Πουαρό ονειροπόλα που έγειρε πίσω την πολυθρόνα του και κοίταξε στοχαστικά τις γύψινες γιρλάντες της οροφής. Κι ωστόσο, σερ Τζωρτζ, δεν είναι ούτε ένα τέταρτο της ώρας που συμφωνήσαμε πως αυτά τα σχέδια άξιζαν πολύ χρήμα. Ίσως όχι στη συγκεκριμένη μορφή των χαρτονομισμάτων, ή του χρυσού, ή των κοσμημάτων, αλλά οπωσδήποτε ήταν μια πιθανή επένδυση. Αν, λοιπόν, υπάρχει κάποιος εδώ μέσα που να έχει οικονομικές στενοχώριες...

—Και ποιος δεν έχει τούτο τον καιρό; τον έκοψε ο σερ Τζωρτζ μορφάζοντας θυμωμένα. Υποθέτω πως μπορώ να το πω αυτό και για τον εαυτό μου, χωρίς να ενοχοποιούμαι.

—Και βέβαια, σερ Τζωρτζ. Μπορείτε να πείτε, ότι θέλετε για τον εαυτό σας, γιατί έχετε το μοναδικό αδιάσειστο άλλοθι σ' αυτή την υπόθεση.

—Έχω όμως και φοβερές οικονομικές στενοχώριες...

—Ναι, βέβαια...

Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι του με συμπάθεια.

—Στη θέση σας, συνέχισε, ένας άνθρωπος έχει μεγάλα έξοδα παραστάσεως, δαπάνες που δεν μπορεί να αποφύγει. Ύστερα, έχετε ακόμα και ένα γιο που βρίσκεται στην πιο πολυέξοδη ηλικία της ζωής του...

Ο σερ Τζωρτζ αναστέναξε.

—Η μόρφωση στις μέρες μας είναι πολύ ακριβή κι από πάνω να σε κυνηγούν τα χρέη... Προσοχή όμως, αυτό το παιδί, και όχι επειδή είναι δικό μου, είναι καλό παιδί και αξίζει κάθε θυσία!

Ο Πουαρό ήταν καλός ακροατής και η υπομονή που έδειχνε πάντα ακούγοντας τους άλλους να μιλούν για τον εαυτό τους, ήταν μέρος της στρατηγικής του να διαμορφώσει μια σφαιρική αντίληψη για τα άτομα που έπαιρναν μέρος στην υπόθεση που τον απασχολούσε τη συγκεκριμένη φορά. Έτσι και τώρα, άφησε τον Αντιπτέραρχο να βγάλει από μέσα του τις στενοχώριες και τις μύχιες σκέψεις του. Έμαθε, λοιπόν, για την έλλειψη τόλμης και βούλησης της σημερινής νεολαίας, που σε μεγάλο βαθμό οφειλόταν στο παραχαΐδεμα των μανάδων τους, που έπαιρναν πάντα το μέρος τους σε μια κακώς νοούμενη προστασία, τη μανία της χαρτοπαιξίας που κυριεύει κάποτε μια ως τότε φρόνιμη και μυαλωμένη κατά τα άλλα γυναίκα, η ολέθρια τρέλα να παίζει κάθε μέρα και μεγαλύτερα ποσά, να ποντάρει πέρα απ' τις οικονομικές της δυνατότητες. Όλα αυτά ειπώθηκαν πακέτο, όπως θα έλεγε ένας τεχνοκράτης. Ο σερ Τζωρτζ έκανε τις διατυπώσεις του, χωρίς να αναφέρεται καθόλου στη γυναίκα και το γιο του, αλλά μιλώντας θα έλεγες ακαδημαϊκά και σε γενικές γραμμές. Ήταν όμως τόσο διάφανες αυτές οι διαπιστώσεις γύρω απ' το κοινωνικούς γίγνεσθαι των ημερών μας, ώστε μπορούσε ακόμα και ένας κοντόφθαλμος ακροατής να διακρίνει μέσα απ' αυτές τη δική του κατάσταση.

Ξαφνικά σταμάτησε απότομα, καταλαβαίνοντας ίσως, πως είχε παρασυρθεί.

—Συγγνώμη, είπε, δεν πρέπει ίσως να σας απασχολώ με πράγματα άσχετα με την υπόθεση που σας ενδιαφέρει και μάλιστα μια τέτοια ώρα της νύχτας, ή μάλλον του πρωινού, πρόσθεσε ρίχνοντας μια ματιά στο παράθυρο που είχε αρχίσει να φωτίζεται απ' το πρώτο φως της αυγής.

Τεντώθηκε ελαφρά κι έπνιξε ένα χασμουρητό.

—Και τώρα, σερ Τζωρτζ, λέω πως είναι ώρα να πάτε να πλαγιάσετε για λίγη ώρα. Κουραστήκατε. Ευχαριστώ για την προθυμία σας να με βοηθήσετε. Είστε πολύ καλός.

—Ναι, φίλε μου, νομίζω πως θα πάω να τραβήξω έναν υπνάκο. Τον έχω ανάγκη. Εσείς τι θα κάνετε; Αλήθεια, πιστεύετε, ότι υπάρχει ελπίδα να βρείτε αυτά τα αναθεματισμένα σχέδια;

Ο Πουαρό κούνησε τους ώμους του.

—Σκοπεύω τουλάχιστον να προσπαθήσω, είπε. Δεν βλέπω γιατί θα 'πρεπε να τα παρατήσω.

—Α, καλά, έκανε ο Αντιπτέραρχος βαριεστημένα. Κάντε ότι νομίζετε. Εγώ φεύγω. Στο επανιδείν.

Έφυγε και ο Πουαρό έμεινε ακίνητος στη θέση του. Κοίταξε για αρκετή ώρα το αχνορόδινο τζάμι του ανοιχτού παραθύρου, ύστερα ανακάθισε, έβγαλε ένα μικρό σημειωματάριο και γυρίζοντας σε μια άγραφη σελίδα έγραψε μια σειρά από ονόματα:

Κυρία Βάντερλυν
Λαίδη Τζούλια Κάρριγκτον
Κυρία Μακέιτια
Ρέτζι Κάρριγκτον
Κύριος Καρλάιλ

Από κάτω έγραψε μερικά απ' αυτά τα ονόματα σε σχέση με κάποια άλλα:

Κυρία Βάντερλυν και Ρέτζι Κάρριγκτον
Κυρία Βάντερλυν και λαίδη Τζούλια
Κυρία Βάντερλυν και κύριος Καρλάιλ

Τα κοίταξε αρκετή ώρα, τα διέτρεξε πάνω κάτω και τέλος, πελαγωμένος και συγχυσμένος, αναστέναξε.

—C' est plus simple que ça, ψιθύρισε στα γαλλικά που σημαίνει: είναι πιο απλό απ' αυτό, κι ύστερα πρόσθεσε μερικές φράσεις που απηχούσαν τους διαλογισμούς του.

Είδε πραγματικά ο λόρδος Μέηφηλντ τη σκιά που είπε πως είδε; Αν όχι, γιατί είπε πως την είδε; Είδε κάτι ο σερ Τζωρτζ; Είπε κατηγορηματικά, ότι δεν είχε δει τίποτα. Αφού εξέτασα το παρτέρι.

Σημείωση:

Ο λόρδος Μέηφηλντ μπορεί να διαβάσει χωρίς γυαλιά, αλλά χρησιμοποιεί μονόκλ για να μπορέσει να δει στην άλλη άκρη του δωματίου. Ο σερ Τζωρτζ έχει υπερμετρωπία. Γι' αυτό, κοιτάζοντας απ' την άλλη άκρη της βεράντας, η όρασή του είναι πιο αξιόπιστη απ’ την δράση του λόρδου Μέηφηλντ. Κι ωστόσο, ο λόρδος επιμένει, ότι ΕΙΔΕ κάτι και μένει ακλόνητος στη δήλωσή του παρά τη διάψευση του φίλου του. Μπορεί κανείς άλλος να είναι τόσο κατηγορηματικά και απόλυτα πάνω από κάθε υποψία, όσο φαίνεται να είναι ο κ. Καρλάιλ; Ο λόρδος Μέηφηλντ είναι απόλυτα κατηγορηματικός σχετικά με την αθωότητα του γραμματέα του — υπερβολικά κατηγορηματικός, θα έλεγα. Γιατί; Από που πηγάζει αυτή η βεβαιότητα; Μήπως απ' το γεγονός, ότι μέσα του τον υποψιάζεται και ντρέπεται για τις υποψίες του; Ή μήπως επειδή υποψιάζεται κάποιον άλλο; Δηλαδή, κάποιο πρόσωπο ΕΚΤΟΣ από την κ. Βάντερλυν;

Ο Πουαρό αφού παιδεύτηκε αρκετή ώρα να στριφογυρίζει όλα αυτά τα ερωτήματα στο μυαλό του, έκλεισε το σημειωματάριό του, σηκώθηκε και τεντώθηκε μαχμουρλίδικα, σαν γάτα, που η πλήξη είναι η μόνιμη συντροφιά της. Πόσο πλανερή εντύπωση έδινε εκείνη τη στιγμή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΝΤΕ

Ο λόρδος Μέηφηλντ καθόταν μπροστά στο γραφείο του, όταν ο Πουαρό -αφήνοντας την προβιά της γάτας στο διπλανό δωμάτιο-

μπήκε στο γραφείο. Ο οικοδεσπότης, σήκωσε το κεφάλι του, αφήνοντας την πένα που κρατούσε πάνω στο σουμέν.

—Λοιπόν, κ. Πουαρό, συζητήσατε με τον Κάρριγκτον;

—Ναι, λόρδε Μέηφηλντ, απάντησε κουρασμένα ο μικρόσωμος ντετέκτιβ και κάθισε σε μια καρέκλα. Μου εξήγησε μάλιστα ένα σημείο που, ομολογώ, ότι με προβλημάτιζε ελαφρά.

—Ποιο ήταν αυτό;

—Ο λόγος της παρουσίας της κυρίας Βάντερλυν στ’ αρχοντικό σας. Καταλαβαίνετε, βέβαια... νόμισα, απόλυτα δικαιολογημένα, δεν είναι; -νόμισα πως ίσως...

Ο Μέηφηλντ κατάλαβε αμέσως τη σημασία της υπερβολικής αμηχανίας του συνομιλητή του και έσπευσε ν τον βοηθήσει.

—Πως είχα κάποια ιδιαίτερη αδυναμία γι' αυτή την όμορφη κυρία, ε; Σας βεβαιώ, καμία. Ούτε την παραμικρή, κ. Πουαρό. Το αστείο είναι, που και ο Κάρριγκτον είχε αυτή την εντύπωση.

—Ναι, μου μίλησε για τη συζήτηση που είχατε πάνω σ' αυτό το θέμα.

Ο Μέηφηλντ φάνηκε πολύ κουρασμένος καθώς έλεγε:

—Το μικρό μου τέχνασμα δεν πέτυχε! Και είχα πιστέψει πως κρατούσα τους άσους στο χέρι. Είναι πάντοτε δυσάρεστο, πρόσθεσε μελαγχολικά, να είσαι υποχρεωμένος κάποια στιγμή να παραδεχτείς πως έχασες το παιχνίδι, και μάλιστα από μια γυναίκα!

—Μα δεν χάσατε ακόμη, φίλε μου, τον ενθάρρυνε ο Πουαρό.

Ο λόρδος ανασηκώθηκε στο κάθισμά του.

—Πιστεύετε πως υπάρχουν ακόμα κάποιες ελπίδες; ρώτησε με λαχτάρα. Χαίρομαι που το ακούω, αν και δεν το πολυπιστεύω, εύχομαι, όμως, μ' όλη μου την ψυχή να ήταν αλήθεια!

Αναστέναξε.

—Νιώθω πως φέρθηκα σαν ανόητος, συνέχισε με το ίδιο τραγικό ύφος, αλλά με παρέσυρε η αυταπάτη μου, η βεβαιότητα που είχα, ότι με το στρατήγημά μου θα μπορούσα να παγιδέψω αυτή τη πανούργα γυναίκα.

Ο Πουαρό έσκυψε προς το μέρος του και ρώτησε χαμηλόφωνα, σα να φοβόταν, ότι κάποιος μπορούσε να τους ακούσει, που δεν έπρεπε.

—Ποιο ακριβώς ήταν το στρατήγημα που σοφιστήκατε;

Ο Μέηφηλντ φάνηκε να διστάζει.

—Είναι κάπως περίπλοκο, έκανε ο Λόρδος μασημένα. Ξέρετε, δεν είχα σκεφτεί κάθε λεπτομέρεια, όλα τα ενδεχόμενα...

—Δεν το συζητήσατε με κανένα;

—Όχι.

—Ούτε με τον κ. Καρλάιλ;

—Ούτε.

—Βλέπω, λόρδε Μέηφηλντ, πως προτιμάτε τις προσωπικές ενέργειες, ε; Σας αρέσει να βγάζετε ο ίδιος με τα χέρια σας τα κάστανα απ' τη φωτιά!

—Είναι στο χαρακτήρα μου. Ξέρω πως είναι ο καλύτερος τρόπος να ενεργεί κανείς.

—Εδώ θα συμφωνήσω μαζί σας. Αυτή τη γνώμη έχω κι εγώ. Ωστόσο, μιλήσατε για το ζήτημα αυτό στον σερ Τζωρτζ, δεν είναι έτσι;

—Δεν θα το έκανα, αλλά όταν είδα πως ο αγαπητός μου φίλος ανησυχούσε σοβαρά για μένα...

—Είσαστε πολλά χρόνια φίλοι;

—Πάρα πολλά. Γνωριζόμαστε πάνω από είκοσι χρόνια.

—Και με τη γυναίκα του; ρώτησε ο μικρόσωμος διαβολάνθρωπος.

—Βεβαίως και με τη γυναίκα του.

—Όμως, συχωρέστε με αν εδώ γίνομαι κάπως αδιάκριτος, αλλά έχω την εντύπωση πως δεν έχετε την ίδια οικειότητα μαζί της, ή κάνω λάθος;

Ο Μέηφηλντ αντέδρασε σαν γνήσιος αριστοκράτη που ήταν.

—Δεν βλέπω ποια σχέση έχει αυτή η λεπτομέρεια, με την υπόθεση που μας ταλανίζει, κ. Πουαρό, είπε με συγκρατημένο θυμό.

—Κι όμως έχει και μάλιστα μεγάλη, τον διαβεβαίωσε! ο Πουαρό. Ξεχνάτε τι είπαμε; Δεν συμφωνήσατε, ότι η θεωρία μου για την παρουσία κάποιου στο σαλόνι είναι πολύ πιθανή;

—Ναι, συμφώνησα ότι πρέπει να έγινε κάτι τέτοιο, παραδέχτηκε ο Μέηφηλντ μουδιασμένα.

—Ας μην πούμε "πρέπει", έκανε ο Πουαρό, η λέξη αυτή είναι κάπως απόλυτη. Αν όμως η θεωρία μου είναι σωστή, ποιο νομίζετε εσείς πως ήταν το άτομο που βρισκόταν στο σαλόνι;

—Προφανώς η κυρία Βάντερλυν, είπε αβίαστα ο λόρδος Μέηφηλντ. Είχε ξαναπάει εκεί μια φορά για να πάρει, όπως είπε, το βιβλίο που διάβαζε. Μπορεί να ξαναπήγε με την πρόφαση πως το έκανε για να πάρει το τσαντάκι της, ή το μαντήλι της που τάχα της είχε πέσει οι γυναίκες βρίσκουν ένα σωρό τέτοιες δικαιολογίες αν έχουν στο μυαλό τους να σκαρώσουν κάτι. Προηγουμένως έχει συμφωνήσει με την καμαριέρα της να βγάλει μια δυνατή κραυγή, για να απομακρύνει τον Καρλάιλ απ’ το γραφείο του και όταν το πεδίο μένει ελεύθερο, γλιστράει μέσα, απ' την έξω μεριά. Όπως το φανταστήκατε κι εσείς, κ. Πουαρό

—Δεν μπορεί, όμως, να ήταν η κυρία Βάντερλυν, παρατήρησε ο Πουαρό. Μην ξεχνάτε, πως ο Καρλάιλ την άκουσε να φωνάζει την καμαριέρα της, από την κορφή της σκάλας, ενώ ο ίδιος μιλούσε με τη κοπέλα.

Ο λόρδος Μέηφηλντ δάγκωσε τα χείλη του.

—Σωστά, το ξέχασα αυτό, παραδέχτηκε.

—Όπως βλέπετε, με το διάλογο αυτό, προχωράμε, έκανε ο μικρόσωμος ντετέκτιβ. Στην αρχή είχαμε την οι απλή εξήγηση του κλέφτη, που ήρθε απ' έξω κι έφυγε με τη λεία του. Πολύ βολική θεωρία, όπως είπα τότε, εξαιρετικά βολική για να τη δεχτούμε. Έτσι, γρήγορα την απορρίψαμε. Αμέσως μετά ερχόμαστε στη θεωρία του ξένου πράκτορα, δηλαδή της κυρίας Βάντερλυν, που κι αυτή φαίνεται να ταιριάζει μέχρι ένα ορισμένο σημείο. Όμως κι αυτή η θεωρία είναι πολύ πρόχειρη, το ίδιο βολικά κι αυτή, για να τη δεχτούμε.

—Μα τι λέτε... Έτσι όπως πάμε... θα απαλλάξουμε από κάθε υποψία την κυρία Βάντερλυν!

—Το άτομο στο σαλόνι, πάντως, δεν ήταν η κυρία Βάντερλυν. Ίσως να ήταν κάποιος συνεργάτης της, που έκανε την κλοπή, αλλά είναι το ίδιο πιθανό η κλοπή να έγινε από κάποιο άλλο άτομο. Αν αυτό που

λέω είναι αλήθεια, τότε θα πρέπει να σκεφτούμε ποιο ήταν το κίνητρο.

—Δεν πάτε κάπως μακριά, κ. Πουαρό;

—Δε νομίζω. Ας δούμε, λοιπόν, ποια κίνητρα μπορούν να υπάρχουν. Και πρώτα πρώτα το χρήμα. Η κλοπή των σχεδίων ίσως να έγινε με σκοπό ν' ανταλλαγούν μ' ένα μεγάλο ποσόν. Ένα αστρονομικό ποσόν. Μπορεί όμως το κίνητρο να ήταν κάτι πολύ διαφορετικό.

—Δηλαδή;

—Ο Πουαρό άργησε αυτή τη φορά να πει τι σκεφτόταν.

—Μπορεί ακόμα να έχουμε μια ιδιόρρυθμη περίπτωση και η κλοπή να έγινε για να ενοχοποιήσει κάποιον και να τον καταστρέφει.

—Ποιόν;

—Τον κ. Καρλάλ, επί παραδείγματι. Αυτός θα ήταν ο πρώτος ύποπτος. Μπορεί όμως το πράγμα να πηγαίνει ακόμα πιο μακριά. Οι άνθρωποι που ορίζουν τις τύχες μιας χώρας, λόρδε Μέηφηλντ, είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένοι στις μεταβολές του λαϊκού αισθήματος...

—Θέλετε να πείτε πως ενδέχεται η κλοπή να πραγματοποιήθηκε με απώτερο σκοπό να βλάψει προσωπικά εμένα;

—Αν δεν κάνω λάθος, λόρδε Μέηφηλντ, πριν πέντε χρόνια περάσατε μια κάπως οδυνηρή περίοδο. Αυτό είναι γνωστό σε όσους παρακολουθούν τις πολιτικές εξελίξεις. Πιθανολογήθηκε τότε, ότι τρέφατε φιλικά αισθήματα για μια Ευρωπαϊκή δύναμη, καθόλου συμπαθητική στο εκλογικό Σώμα της χώρας σας.

—Είναι αλήθεια!

—Το καταλαβαίνω, βέβαια, πως ένας πολιτικός στις μέρες μας έχει δύσκολο έργο να επιτελέσει και πρέπει ελίσσεται κατά το δοκούν. Οφείλει κατ' αρχήν να ακολουθεί την πολιτική, που κρίνει συμφέρουσα για τι χώρα του, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να υπολογίζει και α σέβεται το λαϊκό αίσθημα, που πολλές φορές είναι συναισθηματικό, παράλογο και παντελώς απληροφόρητο. Ωστόσο, δεν μπορεί, παρ' όλα αυτά, να αγνοηθεί.

—Πόσο δίκιο έχετε, έκανε ο λόρδος Μέηφηλντ με ολοφάνερη

πίκρα στη φωνή του. Αυτή ακριβώς είναι η δυστυχία ενός πολιτικού. Πρέπει να υποχωρεί στα συναισθήματα του λαού, ουσιαστικά των ψηφοφόρων του, όσο κι αν ξέρει πόσο παράλογα και συχνά επικίνδυνα μπορεί να είναι.

—Αυτό ήταν, νομίζω, και το δίλημμα που αντιμετωπίσατε τότε, δεν είναι; Υπήρχαν διάχυτες φήμες στον αέρα, που σας ήθελαν να έχετε υπογράψει κάποια συμφωνία μ' αυτή την ξένη δύναμη, που δεν είναι απαραίτητο να την ονομάσουμε. Ο κοσμάκης συνεπικουρούμενος απ' τον Τύπο, ξεσηκώθηκε τότε εναντίον σας. Κανείς δεν ξέρει τι συνέπειες μπορούσε να έχει αυτή η υπόθεση, αν δεν έμπαινε στο παιχνίδι και ο Πρωθυπουργός που το διέψευσε. Το ίδιο κάνατε και σεις, χωρίς, - κι αυτό είναι προς τιμήν σας - να κρύβετε τη συμπάθειά σας.

—Όλα αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά, κ. Πουαρό, αλλά γιατί σκαλίζετε περασμένες ιστορίες;

—Επειδή θεωρώ πολύ πιθανό, κάποιος εχθρός σας, απογοητευμένος που ξεπεράσατε τότε την κρίση, να προσπάθησε να σκηνοθετήσει μια καινούργια, με την ελπίδα πως αυτή τη φορά θα μπορούσατε να γνωρίσετε τον όλεθρο. Η κατάσταση όπως παρουσιάζεται σήμερα γύρω απ' το πρόσωπό σας, έχει ως εξής: Έχετε ξανακερδίσει την λαϊκή εμπιστοσύνη, αυτό το αναγνωρίζουν όλοι. Εκείνες οι ειδικές καταστάσεις έχουν περάσει πια. Είστε σήμερα, πολύ δίκαια, μια απ' τις πιο δημοφιλείς φυσιογνωμίες της πολιτικής ζωής της χώρας. Μάλιστα είναι κοινό μυστικό, ότι θα είστε ο επόμενος Πρωθυπουργός όταν αποσυρθεί ο κ. Χάμπερλυ.

—Είπατε πως πιστεύετε ότι η κλοπή έγινε με σκοπό να με δυσφημήσουν; Πολύ τραβηγμένο απ' τα μαλλιά, δεν βρίσκετε;

—Καθόλου. Ας το δούμε από μια άλλη σκοπιά. Είναι γεγονός, ότι δεν θα έκανε καλή εντύπωση, το εναντίον μάλιστα, αν μαθευόταν αίφνης, ότι τα σχέδια ενός νέου βομβαρδιστικού, που θα ενίσχυε την άμυνα της χώρας εξαφανίστηκαν μέσα απ' το σπίτι σας, στη διάρκεια ενός Σαββατοκύριακου, όταν μάλιστα ανάμεσα στους φιλοξενουμένους σας βρισκόταν και μια εξαιρετικά γοητευτική κυρία. Μερικοί υπαινιγμοί στις εφημερίδες, σχετικά με τη σχέση σας με την εν λόγω κυρία, θα έφταναν να δημιουργήσουν ένα κλίμα δυσπιστίας εναντίον

σας.

—Κανείς δεν θα ‘παιρνε στα σοβαρά παρόμοιους υπαινιγμούς.

—Το λέτε εσείς αυτό, είπε αμείλικτος ο Πουαρό. Ελάτε τώρα, λόρδε Μέηφηλντ, το ξέρετε πολύ καλά πως δεν χρειάζεται παρά ένα φυσηματάκι για να αλλάξει φρόνημα ο λαός σχετικά με έναν πολιτικό που βρίσκετε στο προσκήνιο.

—Ναι, αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ο Μέηφηλντ. Ω, Θεέ μου, πόσο νιώθω κουρασμένος. Και πόσο απελπιστικά μπερδεμένη μου φαίνεται αυτή η υπόθεση!... Πραγματικά, κ. Πουαρό, πιστεύετε πως... Αλλά όχι. Αποκλείεται... Είναι αδύνατον.

—Ξέρετε να υπάρχει κάποιος που, αν όχι να τρέφει μίσος εναντίον σας, τουλάχιστον να σας μισεί;

—Κουταμάρες!

—Κουταμάρες, ναι, αλλά θα πρέπει να παραδεχτείτε, φίλε μου, πως οι ερωτήσεις μου για τις προσωπικές σας σχέσεις με τα άτομα που αποτελούσαν τη συντροφιά σας, δεν είναι εντελώς άσχετες, δεν είναι;

—Μπορεί... δε λέω. Με ρωτήσατε, αν θυμάμαι καλά, για την Τζούλια Κάρριγκτον. Ε, λοιπόν, δεν υπάρχουν πολλά να σας πω. Ποτέ δεν επεδίωξα να την πλησιάσω αρκετά και νομίζω, πως κι εκείνη δεν με πολυσυμπαθεί. Ίσως μάλιστα και καθόλου. Είναι μια απ' αυτές τις ανήσυχες, νευρικές γυναίκες, ασυλλόγιστα σπάταλη και παθιασμένη χαρτοπαίχτρα. Έχω την αόριστη υποψία πως, κατά βάθος, αυτή η γυναίκα με περιφρονεί, γιατί είμαι αυτοδημιούργητος.

—Κοίταξα στο βιβλίο προσωπικοτήτων πριν έρθω εδώ, είπε ο Πουαρό. Είσαστε, όπως πληροφορήθηκα, ο επικεφαλής μιας μεγάλης μηχανολογικής εταιρείας και είστε και ο ίδιος διαπρεπής μηχανολόγος.

—Σωστά, όλα αυτά που μου λέτε, κ. Πουαρό. Οφείλω να σας πω επιπροσθέτως πως δεν υπάρχει τίποτα γύρω απ' την λειτουργία μιας μηχανής, οποιοσδήποτε κατηγορίας, εσωτερικής, ή εξωτερικής καύσεως, που να μην το γνωρίζω. Έχω κάνει αρκετές μελέτες σχετικά. Άρχισα την καριέρα μου πολύ μικρός, γύρω απ' αυτό τον τομέα. Ξεκίνησα, μπορώ να πω, απ' τα πιο χαμηλά σκαλοπάτια.

—Μα αυτό ήταν! φώναξε ξαφνικά ο Πουαρό κι έδωσε έναν πήδο στο κάθισμά του. Τι ηλίθιος που είμαι! Θεόστραβος, δεν λες τίποτα!

Ο Μήηφηλντ τον κοίταξε ανήσυχος.
—Τι πάθατε, κ. Πουαρό;
—Τίποτα, τίποτα, έκανε ο δραστήριος ανθρωπάκος με βιασύνη. Απλώς, ένα απ' τα πιο σοβαρά κομμάτια του αινίγματος που με απασχολεί, μπήκε στη θέση του. Ξεκαθάρισε στο μυαλό μου. Είναι κάτι που μου διέφευγε και δεν μπορούσα να το βρω. Τώρα όλα ταιριάζουν. Έρχονται γάντι...
Ο λόρδος Μήηφηλντ τον κοίταξε ερωτηματικά περιμένοντας κάποια εξήγηση μα ο Πουαρό δεν του έδωσε σημασία και συνέχισε με ένα χαμόγελο που δεν μαρτυρούσε τίποτα.
—Όχι τώρα, είναι πολύ νωρίς. Πρέπει να ταχτοποιήσω πρώτα τις ιδέες μου, να τις βάλω σε μια τάξη. Ύστερα, θα είμαι στη διάθεσή σας.
Σηκώθηκε.
—Καληνύχτα, λόρδε Μήηφηλντ, πάω για έναν υπνάκο. Πάντως, μπορώ να σας φανερώσω, πως νομίζω ότι ξέρω που βρίσκονται τα περίφημα αυτά σχέδια που σχετίζονται με την άμυνα της χώρας.
Ο λόρδος Μήηφηλντ τινάχτηκε όρθιος.
—Ξέρετε, είπατε; φώναξε ασυγκράτητος. Πάμε γρήγορα να τα πάρουμε!
—Όχι, ακόμα. Δεν θα ήταν καθόλου έξυπνο. Μια τέτοια κίνηση, τόσο βιαστική και άτσαλη, θα μπορούσε να φέρει την καταστροφή. Αφήστε τα όλα στον Ηρακλή Πουαρό. Αυτός ξέρει, πως να το χειριστεί το θέμα... Ακούστε με που σας λέω.
Και ο διαβολεμένος ανθρωπάκος με τα γελοία μουστάκια, βγήκε απ' το δωμάτιο, ενώ ο συνομιλητής του τον κοίταζε με πρόσωπο γεμάτο απορία.
"Ο άνθρωπος αυτός σίγουρα είναι βλαμμένος", μουρμούρισε μέσα απ' τα σφιγμένα χείλη του.
Μετά, έβαλε τα χαρτιά που βρισκόντουσαν σκορπισμένα πάνω στο γραφείο του στις θέσεις τους, έσβησε τα φώτα κι ανέβηκε κι αυτός στο δωμάτιο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΞΙ

—Αφού, έγινε ληστεία, γιατί, διάβολε, ο γέρο-Μέηφηλντ δεν φωνάζει την αστυνομία; αναρωτήθηκε ο Ρέτζι Κάρριγκτον δυνατά, σπρώχνοντας την καρέκλα του απ' το τραπέζι.

Ο Ρέτζι είχε κατεβεί τελευταίος για το μπρέκφαστ. Ο οικοδεσπότης τους, η μίσες Μακέιττα και ο πατέρας του, είχαν τελειώσει το πρόγευμά τους λίγο νωρίτερα, η μητέρα του και η κυρία Βάντερλυν, έπαιρναν το δικό τους στο κρεβάτι.

Ο σερ Τζωρτζ, επαναλαμβάνοντας αυτά που είχαν συμφωνηθεί με τον λόρδο Μέηφηλντ και τον Πουαρό, είχε το δυσάρεστο συναίσθημα, ότι δεν ήταν τόσο πειστικός, όσο θα ήθελε να είναι.

—Μου φαίνεται πολύ παράξενο να κουβαλήσει εδώ αυτόν τον γελοίο ξένο, που ένας Θεός ξέρει από που κρατάει η σκούφια του, για να κάνει τι, άραγε! επέμεινε. Τι έκλεψαν, πατέρα;

—Δεν ξέρω ακριβώς, αγόρι μου.

Ο Ρέτζι σηκώθηκε μονοκόμματος. Φαινόταν ανήσυχος και με τεντωμένα νεύρα.

—Τίποτα... τίποτα σημαντικό; επέμεινε. Τίποτα μυστικά έγγραφα, ή κάτι άλλο εξίσου σημαντικό;

—Για να είμαι ειλικρινής, Ρέτζι, δεν μπορώ να σου πω.

—Άκρως απόρρητο, ε; Κατάλαβα. Δεν χρειάζεται να μου πεις τίποτ' άλλο.

Ο Ρέτζι ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, σταμάτησε μια στιγμή φτάνοντας στη μέση της, σουφρώνοντας τα φρύδια του κι ύστερα ανέβηκε τα υπόλοιπα σκαλιά και χτύπησε την πόρτα του δωματίου της μητέρας του, που του φώναξε να μπει μέσα.

Η λαίδη Τζούλια ήταν καθιστή στο κρεβάτι της κι έγραφε μια σειρά αριθμούς στο πίσω μέρος ενός φακέλου.

—Καλημέρα, χρυσό μου.

Η λαίδη Τζούλια κοίταξε το γιο της εξεταστικά κι ύστερα τον ρώτησε ζωηρά:

—Ρέτζι, συμβαίνει τίποτα, χρυσό μου;

—Τίποτα σοβαρό, αποκρίθηκε αυτός, αλλά φαίνεται πως έγινε

κάποια ληστεία χτες το βράδυ.

—Ληστεία! Και τι έκλεψαν;

—Δεν ξέρω είναι απόρρητο, όπως φαίνεται. Κι αυτή τη στιγμή είναι κάτω στο σαλόνι ένας πράκτορας, που κάνει ερωτήσεις σε όποιον βρει μπροστά του.

—Απίστευτο!

—Δυσάρεστο, δεν λες! έκανε κακόκεφα ο νεαρός. Γιατί είναι πραγματικά δυσάρεστο, για να μην πω τίποτα χειρότερο, να βρίσκεσαι σ' ένα σπίτι όπου έχει συμβεί κάτι τέτοιο, ψέματα;

—Τι έγινε ακριβώς;

—Δεν ξέρω, σου είπα. Πάντως ότι και να 'ταν, έγινε λίγο μετά που ανεβήκαμε για ύπνο.

—Έκλεψαν χρήματα;

—Θα με σκάσεις! Σου είπα, δεν ξέρω.

Η λαίδη Τζούλια είπε αργά:

—Υποθέτω ότι αυτός ο άνθρωπος που βρίσκεται κάτω, κάνει ερωτήσεις σε όλους, ε;

—Φαντάζομαι.

—Που είμαστε χτες το βράδυ και τι κάναμε κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο...

—Ναι, μάλλον. Εγώ δεν έχω πολλά να του πω. Πήγα ίσια στο κρεβάτι μου και κοιμήθηκα αμέσως.

Η λαίδη Τζούλια δεν μίλησε. Ο Ρέτζι την πλησίασε και της έπιασε το χέρι.

—Μητέρα, είπε τρυφερά, μήπως θα μπορούσες να μου δώσεις μερικά χρήματα; Δεν έχω δεκάρα.

—Όχι, δεν μπορώ, είπε κοφτά η μητέρα του. Έχω σηκώσει περισσότερα απ' όσα μπορούσα να σηκώσω και φοβάμαι την αντίδραση του πατέρα σου, όταν το μάθει. Ούτε ξέρω τι με περιμένει.

Πριν τελειώσει καλά καλά τη φράση της, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και μπήκε ο σερ Τζωρτζ.

—Α, εδώ είσαι, Ρέτζι; είπε. Μπορείς να κατέβεις στη βιβλιοθήκη; Ο κ. Πουαρό θέλει να σου μιλήσει.

***

Ο Πουαρό μόλις είχε τελειώσει τη συζήτηση που είχε με την μίσες Μακέιττα. Μερικές σύντομες ερωτήσεις τον πληροφόρησαν, ότι η μίσες Μακέιττα είχε πέσει στο κρεβάτι λίγο πριν τις έντεκα και δεν είχε δει, ούτε ακούσει τίποτα.

Ο Πουαρό πέρασε επιδέξια από το θέμα της ληστείας σε πιο προσωπικά θέματα. Ο ίδιος είχε σε μεγάλη εκτίμηση το λόρδο Μέηφηλντ, είπε. Σαν μόριο της πολυάριθμης κοινωνικής μάζας του τόπου, πίστευε ότι ο λόρδος ήταν μεγάλη προσωπικότητα και σπουδαίος άνθρωπος. Φυσικά, αυτή η ίδια, όπως χαρακτηριστικά τόνισε ο πολυμήχανος ανθρωπάκος, που βρισκόταν μέσα στις εξελίξεις και στα γεγονότα, θα το ήξερε καλύτερα απ' τον καθένα. Είχε άπειρες ευκαιρίες να το διαπιστώσει, αντίθετα απ' αυτόν, που βρισκόταν στα μετόπισθεν της κοινωνικής ζωής.

—Ο λόρδος Μέηφηλντ έχει μυαλό, δήλωσε απερίφραστα η μίσες Μακέιττα. Όσο γι' αυτό δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία. Απόδειξη το γεγονός, ότι δημιούργησε την καριέρα του μόνος του. Αυτοδημιούργητος και αυτοφυής, αν μπορούμε να το πούμε έτσι. Δεν οφείλει τίποτα σε κάποιο κληρονομικό δικαίωμα, αυτό είναι βέβαιο. Του λείπει ίσως η διορατικότητα, αλλά δυστυχώς οι άντρες συνήθως είναι όλοι έτσι φτιαγμένοι. Δεν έχουν την ευρύτητα και την πληθώρα των ιδεών της γυναίκας, που απ' την φύση της έχει αυτό το δυναμικό. Σε μερικά χρόνια κ. Πουαρό, η γυναικεία παρουσία θα είναι έντονη στην πολιτική σκηνή της χώρας και γρήγορα θα αναδειχτεί σαν πρώτη δύναμη μέσα στην κυβέρνηση.

Ο Πουαρό, πολύ διπλωματικά, είπε, πως δεν είχε, σχετικά μ' αυτό, ψευδαισθήσεις και γλίστρησε στο θέμα που τον απασχολούσε. Ήταν αλήθεια, τη ρώτησε, ότι η κυρία Βάντερλυν και ο λόρδος Μέηφηλντ ήταν στενοί φίλοι; Κάτι τέτοιο είχε ακούσει...

—Καθόλου! είπε κατηγορηματικά η κ. Μακέιτια. Και μάλιστα απόρησα που τη βρήκα εδώ, όταν ήρθα. Ξαφνιάστηκα, μπορώ να πω.

Ο κ. Πουαρό ζήτησε τη γνώμη της, για την κυρία Βάντερλυν. Η μίσες Μακέιττα ήταν πρόθυμη να τη δώσει, και με εκδικητική χαρά θα έλεγε κανείς.

—Είναι, κ. Πουαρό, μια απ' αυτές τις άχρηστες γυναίκες, ξέρετε

τώρα. Μια γυναίκα που σε κάνει να ντρέπεσαι για το φύλο σου. Μια τιποτένια, ένα παράσιτο καλύτερα!

—Ωστόσο, κυρία μου, οι άντρες τη θαυμάζουν...

—Οι άντρες! έκανε η μίσες Μακέιττα με ολοφάνερη περιφρόνηση για το αρσενικό γένος. Οι άντρες γοητεύονται πάντα απ' την εμφάνιση, την εξωτερική ομορφιά, την ψεύτικη εικόνα, κ. Πουαρό, όπως αυτό το αγόρι, ο νεαρός Ρέτζι Κάρριγκτον, που γίνεται κόκκινος σαν τον πισινό του πιθήκου, κάθε φορά που αυτό το γύναιο του απευθύνει το λόγο, κολακευμένος, ο γελοίος, επειδή του δίνει σημασία. Μα και κείνη παίζει το παιχνίδι της με τον ίδιο γελοίο τρόπο. Τον κολακεύει ασύστολα για την υποτιθέμενη δεξιοτεχνία του στο μπριτζ, που κάθε άλλο παρά εξαιρετικός παίκτης είναι.

—Δεν παίζει καλά;

—Καλά; Μα τι λέτε! Έκανε του κόσμου τα λάθη χτες to βράδυ. Απαράδεκτα λάθη και για αρχάριο παίκτη, κ. Πουαρό.

—Η λαίδη Τζούλια, όμως, παίζει πολύ καλά, δεν είναι;

—Αυτή, μάλιστα. Η λαίδη Τζούλια παίζει πάρα πολύ καλά, κατά τη γνώμη μου. Είναι πραγματική δεξιοτέχνις. Το παιχνίδι που κάνει είναι, θα μπορούσε να πει κανείς, επαγγελματικό! Ας μην ξεχνάμε, όμως, πως παίζει πρωί, μεσημέρι, και βράδυ. Όλες τις ώρες σχεδόν.

—Παίζει μεγάλα ποσά;

—Πάντως, πολύ μεγαλύτερα απ' όσα θα τολμούσα εγώ να ποντάρω.

—Κερδίζει πάντως, ε; Μεγάλα ποσά;

—Υπολόγιζε να πληρώσει τα χρέη της με το παιχνίδι, αλλά είχε τρομερή γκίνια τελευταία, όπως άκουσα. Χτες το βράδυ φάνηκε στην αρχή να 'χε κάποια εύνοια της τύχης, αλλά ποτέ δεν μπορείς να βασίζεσαι στα χαρτιά. Αυτό είναι κανόνας. Το πάθος της χαρτοπαιξίας είναι το ίδιο καταστροφικό, κ. Πουαρό, όπως το πάθος με το αλκοόλ. Αν είχα την εξουσία να θεσπίζω νόμους...

Ο Πουαρό υποχρεώθηκε να ακούσει μια παρατραβηγμένη ομιλία για την κάθαρση των ηθών, που θα επέφερε το σχετικό νομοσχέδιο που θα κατέθετε στη Βουλή των Κοινοτήτων η μίσες Μακέιττα. Με τα πολλά και με τους κατάλληλους χειρισμούς, κατάφερε να κλείσει τη

συζήτηση γύρω απ' αυτό το κεφάλαιο και διώχνοντας την φλύαρη μίσες Μακέιττα, ζήτησε να έρθει ο Ρέτζι Κάρριγκτον.

Ο νεαρός δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή του. Ο Πουαρό τον ζύγισε με μια και μόνο ματιά, καθώς ο Ρέτζι έμπαινε στο δωμάτιο. Πρόσεξε το χαλαρό στόμα του, που ήταν καμουφλαρισμένο κάτω από ένα άχρωμο χαμόγελο, το ανήσυχο βλέμμα στα μάτια του και τις σπασμωδικές κινήσεις και είπε μέσα του, πως γνώριζε πολύ καλά τον τύπο του νεαρού, που είχε μπροστά του.

—Είστε ο κ. Ρέτζι Κάρριγκτον;

—Ναι. Με ειδοποιήσατε να έρθω. Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;

—Αυτό θα το δούμε… Πέστε μου ότι μπορείτε, για χτες το βράδυ.

Ο νεαρός έσμιξε τα φρύδια του, παραμορφώνοντας το σχετικά όμορφο πρόσωπό του.

—Μια στιγμή να θυμηθώ… Θυμάμαι πως αρχικά παίξαμε μπριτζ στο σαλόνι, ναι, ακριβώς, και μετά ανέβηκα για ύπνο…

—Τι ώρα έγινε αυτό;

—Πότε πήγα για ύπνο; Λίγο πριν τις έντεκα. Η ληστεία, πάντως, έγινε μετά την ώρα αυτή, δεν είναι;

—Ναι, έγινε μετά τις έντεκα. Μήπως ακούσατε, ή είδατε κάτι;

Ο Ρέτζι κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

—Δυστυχώς όχι, ούτε είδα ούτε άκουσα το παραμικρό. Έπεσα αμέσως στο κρεβάτι μου μόλις ανέβηκα και κοιμήθηκα βαθιά.

—Πήγατε κατ' ευθείαν απ' το σαλόνι στο δωμάτιό σας και μείνατε εκεί, χωρίς να ξεμυτίσετε, ως το πρωί;

—Ακριβώς.

—Παράξενο! έκανε ο Πουαρό σα να μονολογούσε.

Ο νεαρός τον κοίταξε με περιέργεια.

—Τι θέλετε να πείτε, κ. Πουαρό; ρώτησε ζωηρά.

—Δεν ακούσατε ούτε μια κραυγή, ας πούμε; ρώτησε ο Πουαρό.

—Όχι, δεν άκουσα. Δεν άκουσα τίποτα.

—Πολύ παράξενο, επανέλαβε ο Πουαρό.

—Δεν καταλαβαίνω, γιατί το βρίσκετε παράξενο, έκανε ο νεαρός.

—Μήπως έχετε πρόβλημα ακοής;

—Όχι, καθόλου. Η ακοή μου είναι θαυμάσια.

Ο Πουαρό επανέλαβε για τρίτη φορά τη λέξη παράξενο και μετά ευχαρίστησε τον νεαρό Κάρριγκτον και του είπε πως μπορούσε να φύγει.

Ο Ρέτζι σηκώθηκε απ' το κάθισμά του και στάθηκε όρθιος, κάπως αναποφάσιστος, μπροστά στον Πουαρό.

—Ξέρετε, κ. Πουαρό, είπε κομπιάζοντας, τώρα που μου το λέτε, νομίζω, ναι, νομίζω πως άκουσα κάτι τέτοιο...

—Α, ακούσατε κάτι...

—Ναι, αμυδρά έρχεται τώρα κάτι στο μυαλό μου... Διάβαζα εκείνη τη στιγμή, όμως... βλέπετε, διάβαζα μια αστυνομική νουβέλα και δεν πολυέδωσα μεγάλη σημασία, ή νόμισα πως ήταν στη φαντασία μου...

—Έτσι μάλιστα, έκανε με ικανοποίηση ο μικρόσωμος ιδιωτικός αστυνομικός. Αυτή η εξήγηση βάζει τα πράγματα στη θέση τους...

Το πρόσωπό του, όμως, έμεινε τελείως ανέκφραστο.

Ο Ρέτζι δίστασε λίγο ακόμα, αν έπρεπε να φύγει κι ύστερα προχώρησε προς την πόρτα. Πριν βγει, στράφηκε και ρώτησε.

—Αλήθεια, τι έκλεψαν, κ. Πουαρό;

—Κάτι μεγάλης αξίας, κ. Κάρριγκτον. Αυτό μόνο μπορώ να σας φανερώσω αυτή τη στιγμή.

Ο Ρέτζι μουρμούρισε κάτι, που δεν ακούστηκε, με πρόσωπο που δεν φανέρωνε τις κρυφές του σκέψεις.

Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι του με ικανοποίηση και σκέφτηκε, πως η λεπτομέρεια αυτή, ταίριαζε με το σκαρίφημα που είχε καταστρώσει. Ταίριαζε απόλυτα.

Χτύπησε τότε το κουδούνι και ρώτησε αν η κυρία Βάντερλυν είχε σηκωθεί απ' το κρεβάτι της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΦΤΑ

Η κυρία Βάντερλυν μπήκε με τον αέρα της μεγάλης κυρίας, που όλες οι πόρτες ανοίγουν μπροστά της, στο δωμάτιο που την περίμενε ο Πουαρό. Ήταν πολύ όμορφη, μέσα σ' ένα καλοραμμένο ανοιχτόχρωμο ταγιέρ, που τόνιζε το σκουροκόκκινο χρώμα των πλούσιων μαλλιών της. Κάθισε με άνεση σε μια πολυθρόνα, αποκαλύπτοντας ένα γόνατο που προκαλούσε να το κοιτάξεις και χάρισε ένα γοητευτικό χαμόγελο στον κοντούλη ανθρωπάκο που στεκόταν μπροστά της.

Για μια στιγμή, μέσα απ' αυτό το χαμόγελο, πέρασε κάτι, κάτι που έμοιαζε με θρίαμβο, ή και με ειρωνεία, αλλά εξαφανίστηκε, θα έλεγες, με ένα φύσημα. Έμοιαζε με παιχνίδι των ματιών, όμως δεν ήταν. Ο Πουαρό πρόλαβε, μέσα στο κλάσμα του δευτερολέπτου που κράτησε, να το δει και συνέλαβε τον αδιόρατο υπαινιγμό που υπονοούσε.

—Ληστεία; έκανε πεταρίζοντας δυο σειρές μακριά τσίνορα. Τι μου λέτε! Απίστευτο! Και τρομαχτικό συνάμα. Και να μην ακούσω τίποτα! παράξενο. Και η αστυνομία τι κάνει, μου λέτε; Τι έκανε; Βρήκε τίποτα;

Και πάλι εκείνη η φευγαλέα ειρωνεία φάνηκε στα μάτια της και χάθηκε ξανά. Ο Πουαρό απευθύνθηκε σ’ αυτό το εντυπωσιακό θηλυκό που τον λοιδορούσε τόσο απροκάλυπτα, όμως μιλώντας μέσα του. "Έλα τώρα, μου κυρία, μεταξύ κατεργαραίων ειλικρίνεια. Είναι φως φανερό, πως δεν σου καίγεται καρφί για την αστυνομία κι ούτε φοβάσαι πως θα την καλέσουν. Ξέρεις πολύ καλά πως δεν θα το κάνουν!"

Μα τι συμπέρασμα μπορούσε να βγάλει απ' τις αντιδράσεις αυτής της, κάθε άλλο παρά ευάλωτης, γυναίκας. Ποιες ενοχές μπορούσε να κρύβει αυτό το χαμογελαστό, κουκλίστικο προσωπάκι;

Ο Πουαρό αγωνιζόταν να φτάσει σε κάποια τελεολογία, που όμως δεν τον ικανοποιούσε, ότι κι αν σκεφτόταν. Δεν ήθελε όμως να δείξει πως βολόδερνε άσκοπα.

Καταλαβαίνετε, βεβαίως, κυρία μου, είπε με την σοβαρότητα που

έκρινε αναγκαία, ότι πρόκειται για υπόθεση που απαιτεί μεγάλη εχεμύθεια!

—Φυσικά, κ. Πουαρό αυτό δεν είναι το όνομά σας; Από μένα δεν πρόκειται να ξεφύγει κουβέντα. Κιχ, που λένε. Θαυμάζω, άλλωστε, τόσο πολύ τον αγαπητό λόρδο Μέηφηλντ, για να κάνω κάτι που θα του δημιουργούσε έστω και την παραμικρή ενόχληση.

Χαμογέλασε μ' ένα εγκάρδιο, ακαταμάχητο χαμόγελο, αποκαλύπτοντας δυο σειρές από κάτασπρα δόντια, που έδειχνε όλη τη γοητευτική ηρεμία της και τη βαθιά ικανοποίηση που αισθανόταν.

—Πέστε μου, κ. Πουαρό, υπάρχει κάτι που θα θέλατε να κάνω; ρώτησε.

—Σας ευχαριστώ για την προθυμία σας, κυρία μου, απάντησε ευγενικά ο Πουαρό. Χτες το βράδυ, όπως έμαθα, παίξατε μπριτζ με τους άλλους στο σαλόνι. Είναι έτσι;

—Ακριβώς.

—Και μετά, εσείς και οι άλλες κυρίες, ανεβήκατε στα δωμάτια σας.

—Σωστά.

—Κάποια όμως κατέβηκε για να πάρει ένα βιβλίο όπως μου είπαν. Είσαστε εσείς αυτή που κατέβηκε, δεν είναι, κ. Βάντερλυν;

—Ναι, ήμουν η πρώτη που κατέβηκε πάλι, παραδέχτηκε αμέσως η σαγηνευτική αμερικάνα.

—Τι θα πει η πρώτη; ρώτησε ο Πουαρό σηκώνοντας απότομα το κεφάλι.

—Θα σας πω, εξήγησε η κ. Βάντερλυν. Μόλις καληνύχτισε η μία την άλλη και πριν κλείσω καλά καλά την πόρτα μου, θυμήθηκα το βιβλίο κι αμέσως κατέβηκα να το πάρω. Όταν γύρισα πίσω, χτύπησα το κουδούνι για την καμαριέρα μου, που δεν εμφανίστηκε κι αναγκάστηκα να την καλέσω για δεύτερη φορά. Τότε παραξενεμενη, βγήκα στο κεφαλόσκαλο κι έσκυψα απ' την κουπαστή. Άκουσα από κάπου κάτω τη φωνή της και τη φώναξα. Ανέβηκε επάνω και μπήκαμε στο δωμάτιό μου. Άρχισε να χτενίζει τα μαλλιά μου, αλλά ήταν νευρική αμέσως το κατάλαβα πως ήταν αναστατωμένη. Μπέρδευε τη χτένα στα μαλλιά μου και μια δυο φορές με πόνεσε μάλιστα, γι' αυτό, οργισμένη μαζί της, την έδιωξα. Καθώς έφευγε και είχε ανοίξει την πόρτα

να βγει, είδα απ' το άνοιγμα, τη λαίδη Τζούλια να ανεβαίνει τη σκάλα. Της μίλησα και μου εξήγησε, ότι είχε κατέβει κι εκείνη για να πάρει ένα βιβλίο. Περίεργη σύμπτωση αλήθεια!

—Όπως το λέτε, συμφώνησε μαζί της ο Πουαρό. Πέστε μου τώρα, ακούσατε την καμαριέρα σας να στριγκλίζει;

—Ναι, πραγματικά, σε κάποια στιγμή έβγαλε μια στριγκλιά που ακούστηκε σε όλο το σπίτι.

—Τη ρωτήσατε τι έπαθε και στρίγκλισε;

—Ναι. Μου δικαιολογήθηκε, ότι νόμισε πως είχε δει μια άσπρη σκιά, να πετάει στον αέρα. Άκου εκεί άσπρη σκιά! Ανοησίες και κουταμάρες.

—Θυμάστε τι φορούσε χτες το βράδυ η λαίδη Τζούλια;

—Α, λέτε πως... Ναι, φορούσε άσπρο βραδινό φόρεμα με μακριά μανίκια και ελαφρώς εξώπλατο. Μα βέβαια, έτσι εξηγείται... Θα πρέπει να την είδε μέσα στο σκοτάδι και με το λευκό φόρεμα που φορούσε να της φάνηκε σαν άσπρη σκιά, όπως είπε. Είναι γνωστό, τέλος πάντων, πως οι γαλλίδες είναι πολύ προληπτικές.

—Την έχετε καιρό κοντά σας;

—Μπα όχι. Κάπου πέντε μήνες.

—Αν δεν έχετε αντίρρηση, κυρία μου, θα ήθελα να της μιλήσω λιγάκι.

Η κυρία Βάντερλυν σήκωσε τις δίδυμες κεραίες των φρυδιών της.

—Μα τι λέτε, τι αντίρρηση να ‘χω; έκανε μάλλον ψυχρά.

—Έχω να της κάνω ορισμένες συγκεκριμένες ερωτήσεις, καταλαβαίνετε, είπε ο Πουαρό προσπαθώντας να την καταπραΰνει.

Η στιγμιαία λάμψη της ειρωνείας ξαναφάνηκε στο όμορφο πρόσωπο της ιδιόρρυθμης αμερικάνας.

—Καταλαβαίνω, μια χαρά, είπε. Τη δουλειά σας εσείς. Ο Πουαρό σηκώθηκε και λίγο κωμικά έκανε μια υπόκλιση, που θα έπαιρνε άριστα στα σαλόνια τη Αυτοκρατορίας στις αρχές του περασμένου αιώνα.

—Κυρία μου, είπε ευγενικά, έχετε τον απόλυτο θαυμασμό μου.

Για πρώτη φορά η κυρία Βάντερλυν έδειξε να τα χάνει κάπως και να λυγίζει μπροστά σε τέτοιες θωπείες.

—Σας ευχαριστώ, κ. Πουαρό. Πολύ ευγενικό από μέρους σας αυτό που είπατε, αλλά γιατί; Δεν νομίζετε πως είστε κάπως υπερβολικός;

—Καθόλου, κυρία μου. Όπως σας βλέπω εγώ, είστε τόσο τέλεια θωρακισμένη, τόσο απόλυτα βέβαιη για τον εαυτό σας, που είναι αυτονόητος όλος ο θαυμασμός μου.

Η γυναίκα γέλασε κολακευμένη, μα ταυτόχρονα και κάπως αβέβαιη για το νόημα που είχαν τα λόγια του συνομιλητή της.

—Αναρωτιέμαι, κ. Πουαρό, αν πρέπει αυτό που μου είπατε να το θεωρήσω φιλοφρόνηση. Τι λέτε κι εσείς;

—Και ναι και όχι. Ίσως περισσότερο να είναι μια προειδοποίηση να μην αντιμετωπίζετε τη ζωή με τόση έπαρση κι αλαζονεία.

Η κυρία Βάντερλυν γέλασε με περισσότερη σιγουριά τώρα. Το γέλιο της ήταν σαν δυνατό κελάρυσμα νερού που πέφτει πάνω στα βράχια από ψηλά. Στ' αφτιά του Πουαρό αντήχησε σαν μουσική, αλλά δυνατή μουσική με πολλά κρουστά και τρομπόνια, μια συγχορδία, που αν τον ρωτούσες θα σε βεβαίωνε πως προέρχονταν απ' τον Πάρσιβαλ του Βάγκνερ.

Η όμορφη κυρία Βάντερλυν σηκώθηκε κι άπλωσε το χέρι της.

—Αγαπητέ μου κ. Πουαρό, είπε, σας εύχομαι κάθε επιτυχία και σας ευχαριστώ για τα ωραία λόγια που μου είπατε.

Και μ' αυτόν τον φραστικό επίλογο, η κυρία Βάντερλυν βγήκε απ' το δωμάτιο.

Ο Πουαρό μουρμούρισε κάτω απ' τις ρίζες των τεραστιων μουστακιών του: "Μου εύχεσαι κάθε επιτυχία, ε; Ας γελάσω! Είσαι βέβαιη, όμως, και το εύχεσαι φυσικά με κάθε μόριο της ψυχής σου, να μην έχω ούτε κουκούτσι επιτυχία και να σπάσω τα μούτρα μου. Είσαι σίγουρη πως με περιμένει ένα μικρό Βατερλό. Κι αυτό με ενοχλεί φοβερά, με κάνει και σκυλιάζω... "

Άθελά του νευριασμένος μέχρι τα μπούνια, χτύπησε το κουδούνι με υπερβολικά δυνατό τρόπο και ζήτησε του στείλουν τη μαμζέλ Λεονί.

Η μαμζέλ Λεονί έφτασε σχεδόν αμέσως. Το βλέμμα του Πουαρό την τύλιξε καθώς στάθηκε διατακτική στο κατώφλι της πόρτας, συνεσταλμένη και σεμνή μέσα στο μαύρο φόρεμά της, με τα χωρισμένα

στη μέση κυματιστά μαλλιά της και με χαμηλωμένα βλέφαρα.

—Ελάτε μέσα, μικρή μου, μη φοβάστε, είπε ο Πουαρό με γλυκιά φωνή, όπως του πονηρού λύκου στο παραμύθι της Κοκκινοσκουφίτσας.

Η Λεονί προχώρησε και στάθηκε μπροστά του.

—Ξέρετε, τώρα που σας βλέπω από τόσο κοντά, είπε ο Πουαρό αλλάζοντας ξαφνικά τόνο, ότι σας βρίσκω πολύ νόστιμη;

Η αντίδραση του κοριτσιού ήταν άμεση. Του έριξε μια γρήγορη ματιά, μέσα απ' τα χαμηλωμένα βλέφαρα και μουρμούρισε.

—Ο κύριος είναι πολύ καλός.

Ο Πουαρό συνέχισε τις κολακείες.

—Ειλικρινά, είστε πολύ όμορφη με ένα δικό σας τύπο, και να σκεφτεί κανείς πως όταν ρώτησα τον κ. Καρλάιλ, αν είστε όμορφη, μου απάντησε - άκουσον, άκουσον! - πως δεν ήξερε, γιατί δεν σας είχε προσέξει. Αν είναι ποτέ δυνατόν!

Η μικρή γαλλιδούλα τίναξε περήφανα το κεφαλάκι της.

—Αυτή η μούμια... έκανε περιφρονητικά.

—Μούμια! έκανε ο Πουαρό. Πολύ σωστά το είπατε.

—Μούμια, βέβαια. Δεν νομίζω ποτέ του, όσο ζει σ' αυτό τον κόσμο, να κοίταξε κάποιο κορίτσι.

—Διόλου απίθανο. Και μάλλον έχετε δίκιο, μικρή μου. Κι είναι κρίμα, γιατί έχασε πολλά. Ευτυχώς, όμως, που μέσα σ' αυτό το σπίτι, υπάρχουν άλλοι που έχουν μάτια και βλέπουν εκεί που πρέπει. Δεν τα λέω σωστά;

—Δεν καταλαβαίνω τι θέλει να πει ο κύριος, έκανε κρύα η Λεονί.

—Ελάτε τώρα, μικρή μου Λεονί, με καταλαβαίνετε και πολύ καλά. Η ιστορία που είπατε χτες το βράδυ ήταν, το παραδέχομαι, πολύ νόστιμη, ότι τάχα είδατε ένα φάντασμα. Εγώ, όμως, όταν άκουσα πως στεκόσαστε πάνω στο κεφαλόσκαλο με τα χέρια σας πάνω στο κεφάλι σας, κατάλαβα, ότι δεν είχατε δει κανένα φάντασμα. Μια κοπέλα όταν τρομάζει, φέρνει τα χέρια της στην καρδιά της, ή στο στόμα της για να πνίξει την κραυγή, ενώ αν, φέρνει τα χέρια της στο κεφάλι της, αυτό σημαίνει κάτι· άλλο, εντελώς διαφορετικό. Σημαίνει ότι τα μαλλιά της έχουν αναστατωθεί και προσπαθεί βιαστικά να τα

ξαναφτιάξει. Λοιπόν, κοριτσάκι μου, θέλω να μου πεις τώρα την αλήθεια. Γιατί άφησες μια κραυγή, όταν βρισκόσουν πάνω στη σκάλα;

Η γαλλιδούλα καμώθηκε την απορημένη.

—Αλλά, κύριε, αυτή είναι η αλήθεια, είπε θετικά. Είδα όπως βρισκόμουν εκεί, κάτι που μου φάνηκε σαν άσπρη σκιά — ναι, έτσι το είπα και τότε...

—Μικρή μου, αυτά καλύτερα να μην τα λες στον Ηρακλή Πουαρό. Όχι σε μένα, κοριτσάκι μου. Αυτό το παραμύθι μπορεί να έπιασε με τον κ. Καρλάιλ, αλλά δεν πιάνει σε μένα. Θα σας πω εγώ τι συνέβη. Ούτε λίγο' ούτε πολύ, κάποιος σου ρίχτηκε και σε φίλησε περιπαθώς, έτσι δεν είναι; Και θα σου πω μάλιστα και ποιος ήταν ο δράστης. Ποιος άλλος, ο Ρέτζι Κάρριγκτον.

Η Λεονί, ατάραχη, άφησε να ανθίσει στα χείλη της ένα χαμόγελο.

—Και λοιπόν; έκανε προκλητικά. Ναι αυτός ήταν! Και στο κάτω της γραφής, τι είναι ένα φιλάκι;

—Κανείς δεν λέει τίποτα το αντίθετο, έκανε συμβιβαστικά ο Πουαρό. Πραγματικά, τι είναι ένα φιλάκι;

—Όλα έγιναν σε μια στιγμή που δεν είχα το νου μου,! συνέχισε η Λεονί. Αυτός ο κύριος με πλησίασε από πίσω χωρίς να τον πάρω είδηση, και μ' άρπαξε απ' τη μέση.. Τρόμαξα και μου ξέφυγε η φωνή. Αν τον είχα ακούσει, φυσικά δεν θα ξεφώνιζα, να ξεσηκώσω τον κόσμο...

—Βεβαίως και είναι κουτό, συμφώνησε ο μικρόσωμος ανθρωπάκος.

—Αλλά ήρθε πίσω μου σαν γάτα, συνέχισε το κορίτσι. Τελείως αθόρυβα και κρατώντας την αναπνοή του. Δυστυχώς, όμως, εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα του γραφείου και ο μεσιέ λε σεκρεταίρ, (ο κύριος γραμματέας) βγήκε από μέσα και ο νεαρός κύριος το 'βαλε στα πόδια, να μην τον δουν κι εγώ έμεινα εκεί, έχοντας τα χαμένα κι έπρεπε μάλιστα να βρω και μια δικαιολογία μάνι - μάνι για το ξεφωνητό που είχα βγάλει.

—Και βρήκατε αυτή την εξωφρενική ιστορία με το φάντασμα!

—Δεν ήξερα τι άλλο να πω. Μου ήρθε αυθόρμητα στα χείλη. Είναι κουτή δικαιολογία, αλλά τι άλλο να έλεγα;

—Σωστά, αν δεν σας βοηθήσει εκείνη τη στιγμή το μυαλό σας και δεν έχετε την ετοιμότητα... Εγώ πάντως το μυρίστηκα απ' την πρώτη στιγμή.

Η Λεονί του έριξε ένα τσαχπίνικο βλέμμα.

—Ο κύριος είναι πολύ έξυπνος, τετραπέρατος και το πιο σπουδαίο είναι, ότι έχει μεγάλη κατανόηση, δεν είναι έτσι, κύριε;

—Έτσι είναι, πονηρό μουτράκι. Κι επειδή θα φροντίσω να μη σε μπλέξω σ' αυτή την υπόθεση, που είναι πολύ βρόμικη κι επικίνδυνη, θα κάνεις και συ, με τη σειρά σου, κάτι για μένα σε αντάλλαγμα, ε;

—Ότι θέλει ο κύριος, είπε πρόθυμη η Λεονί. Και με μεγάλη μου ευχαρίστηση να το κάνω...

—Ωραία. Μίλησέ μου για την κυρία σου... πες μου, ότι ξέρεις γύρω απ' τις υποθέσεις της, την ιδιωτική της ζωή.

Η Λεονί έκανε μια κωμική γκριμάτσα.

—Δεν ξέρω πολλά πράγματα, έχω μόνο κάποιες ιδέες.

—Μίλησέ μου τότε γι' αυτές τις ιδέες που έχεις, έκανε ο Πουαρό.

—Να, πρόσεξα πρώτα απ' όλα, πως οι φίλοι της κυρίας είναι πάντοτε στρατιωτικοί, όλων των Σωμάτων Της Αεροπορίας, μερικοί του Πολεμικού Ναυτικοί διάφοροι Στρατηγοί, όλοι γαλονάδες... Έρχονται ώμος και άλλοι κύριοι να τη επισκεφτούν καμιά φορά, περισσότεροι είναι ξένοι, όπως μου φαίνονται. Η κυρία μου είναι, θα την είδατε, πολύ πολύ όμορφη, αν και δεν νομίζω πως αυτή η ομορφιά θα κρατήσει για πολύ καιρό ακόμα. Γρήγορα θα αρχίσει να ξεφτάει. Οι νέοι άντρες τη βρίσκουν ελκυστική, τραβηχτική που λέμε εμείς στη Γαλλία. Μερικοί απ' αυτούς, έχω τη εντύπωση, όταν βρίσκονται κάτω απ' τη γοητεία της, λένε πολλά. Ίσως λένε και πράγματα που δεν επιτρέπεται να τα μάθει μια γυναίκα. Αυτό που λέω, όμως, το λέω με το μυαλό μου. Δεν ξέρω τίποτα συγκεκριμένο. Η κυρία φυσικά δεν μου κάνει λόγο ποτέ για τις σχέσεις της με όλο αυτό το τσούρμο...

—Θέλεις να μου δώσεις να καταλάβω, ότι έχεις τη γνώμη πως η κυρία σου ενεργεί από μόνη της;

—Αυτή τη γνώμη τουλάχιστον έχω. Δεν είμαι σε θέση να πω κάτι άλλο.

—Επομένως, δεν μπορείς να με βοηθήσεις περισσότερο, ε;

—Δεν έχω τίποτα άλλο να πω στον κύριο. Αν είχα θα του το έλεγα αμέσως.

—Για πες μου, η κυρία σου είναι σε καλή διάθεση σήμερα; ρώτησε ο Πουαρό.

—Ω, ναι, είναι στα μεγάλα της κέφια.

—Έγινε κάτι που την ευχαρίστησε;

—Είναι σε καλή διάθεση απ' τη στιγμή που ήρθαμε εδώ.

—Μοιάζει σα να πέτυχε μια μεγάλη επιτυχία; Σα να νίκησε, ας πούμε, κάπου, ή κάποιον;

—Ακριβώς, έκανε η Λεονί. Αυτή την εικόνα δείχνει.

Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι του, με μια μελαγχολική έκφραση.

—Κάπως δύσκολο να το χωνέψω αυτό, είπε μέσα απ' τα γραφικά μουστάκια του, αλλά καταλαβαίνω πως δεν μπορώ να το αποφύγω. Είναι αναπόφευκτο. Σ' ευχαριστώ, μικρή μου Λεονί, μπορείς να φύγεις. Δεν σε χρειάζομαι άλλο.

Η Λεονί του έριξε ένα κοκέτικο βλέμμα, που σπίθιζε μέσα του η σκανταλιά.

—Κι εγώ ευχαριστώ τον κύριο, είπε με νάζι. Έχω να του πω μάλιστα, πως αν τύχει και τον συναντήσω στη σκάλα, να είναι βέβαιος πως δεν πρόκειται, ότι κι αν γίνει, να ξεφωνίσω.

—Γλυκό μου κοριτσάκι, είπε ο Πουαρό μελαγχολικά, δυστυχώς δεν είμαι πια σε θέση να… θέλω να πω, πως είμαι πολύ ηλικιωμένος για τέτοιες επιπολαιότητες.

Ασυγκίνητη απ' την πικρή διαπίστωση του Πουαρό, η Λεονί, το αιώνιο θηλυκό της ιστορίας μας, άφησε ένα κακαριστό γέλιο και χύθηκε έξω απ' την πόρτα.

Ο Πουαρό σηκώθηκε απ' τη θέση του κι άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω, με τα χέρια δεμένα πίσω του. Η έκφραση του προσώπου του φανέρωνε μεγάλο προβληματισμό κι ανησυχία.

—Και τώρα, μονολόγησε σε μια στιγμή, ήρθε η ώρα να δούμε τι έχει να μας πει και η λαίδη Τζούλια. Είμαι περίεργος.

Δεν θ' αργούσε να ικανοποιηθεί αυτή η περιέργειά του, καθώς η λαίδη Τζούλια θα έμπαινε λίγο αργότερα στο δωμάτιο με ένα ύφος ήρεμης αυτοπεποίθησης και παροιμιώδους αταραξίας. Έκλινε το

κεφάλι της στο πλάι με χάρη, άφησε το κορμί της να βουλιάξει σε μια πολυθρόνα και μίλησε με χαμηλή ευγενική φωνή.

—Ο λόρδος Μέηφηλντ μου είπε πως θα θέλατε να μου κάνετε μερικές ερωτήσεις, είναι έτσι;

—Ακριβώς, κυρία μου. Πρόκειται για τα γεγονότα που συνέβησαν χτες το βράδυ.

—Σοβαρά; Σας ακούω…

—Τι έγινε μετά που τελειώσατε την παρτίδα σας μπριτζ που παίζατε;

—Ο άντρας μου είπε πως ήταν πια αργά για να αρχίσουμε μια άλλη κι έτσι ανέβηκα στο δωμάτιό μου, αποκρίθηκε ήρεμα η γυναίκα.

—Και μετά;

—Τι θέλατε να γίνει μετά; Απλούστατα, έπεσα για ύπνο.

—Αυτό είναι όλο;

—Ναι αυτό είναι όλο. Φοβάμαι, κ. Πουαρό, πως δεν έχω τίποτα το συνταρακτικό, ή το ενδιαφέρον να σας πω για χτες το βράδυ. Αλήθεια, πρόσθεσε κάπως νευρική, πότε έγινε η κλοπή;

—Αμέσως μόλις ανεβήκατε επάνω, είπε ο Πουαρό.

—Και τι ακριβώς έκλεψαν;

—Ένα φάκελο με μυστικά κρατικά έγγραφα, κυρία μου. Απόρρητα έγγραφα.

—Έχουν μεγάλη αξία;

—Τεράστια.

—Εννοώ χρηματική αξία, διευκρίνισε η λαίδη Τζούλια. Άξιζαν πολλά χρήματα;

—Αυτό σας είπα κι εγώ όταν έλεγα τεράστια. Ναι, άξιζαν πάρα πολλά χρήματα.

—Α, κατάλαβα, είπε η γυναίκα κάπως ξεψυχισμένα.

Έπεσε σιωπή ανάμεσά τους και τότε ο Πουαρό ρώτησε:

—Τι έγινε με το βιβλίο σας, αλήθεια; Μπορείτε να μου πείτε;

—Το βιβλίο μου; έκανε απορημένη η λαίδη Τζούλια και τον κοίταξε. Ποιο βιβλίο μου λέτε;

—Η κυρία Βάντερλυν μου είπε, ότι λίγο μετά που εσείς οι τρεις κυρίες ανεβήκατε για ύπνο, εσείς ξανακατεβήκατε για να πάρετε ένα

βιβλίο. Έτσι είναι;

—Ακριβώς.

—Ώστε δεν πέσατε αμέσως στο κρεβάτι, όπως είπατε, αλλά ξαναγυρίσατε στο σαλόνι για να πάρετε αυτό το βίβλο.

—Ναι, αλήθεια είναι. Το είχα ξεχάσει.

—Μήπως όση ώρα βρισκόσαστε στο σαλόνι ακούσατε κάποιον να στριγκλίζει;

—Όχι... ναι... δεν νομίζω, έκανε μπερδεμένη με τη μνήμη της κι η ίδια η λαίδη Τζούλια.

—Ελάτε τώρα, κυρία μου, έκανε έτοιμος να τη μαλώσει ο Πουαρό. Δεν είναι δυνατόν να μην την ακούσατε αν ήσασταν στο σαλόνι.

Η λαίδη Τζούλια τίναξε το κεφάλι της προς τα πίσω και απάντησε πικαρισμένη:

—Ε, λοιπόν, κι εγώ σας λέω πως δεν άκουσα τίποτα!

Ο Πουαρό ανασήκωσε τα φρύδια του αλλά δεν μίλησε.

Ακολούθησε δεύτερη σιωπή που σιγά σιγά, όσο περνούσε η ώρα, άρχισε να γίνεται δυσάρεστη. Σαν ένα μεγάλο μπαλόνι που σκάει, έμοιαζε η αιφνίδια ερώτηση που έκανε η λαίδη Τζούλια.

—Και τώρα τι γίνεται;

—Τι θα πει τι γίνεται; έκανε ο Πουαρό. Δεν σας καταλαβαίνω...

—Θέλω να πω για την κλοπή. Ασφαλώς, η αστυνομία έχει δουλειά μπροστά της και κάπου θα καταλήξει...

—Η αστυνομία δεν ειδοποιήθηκε, είπε ο Πουαρό. Εγώ ανέλαβα την υπόθεση.

Τον κοίταξε. Το ανήσυχο πρόσωπό της ήταν τραβηγμένο, εχθρικό θα μπορούσες να πεις. Τα μάτια της σκοτεινά, ερευνητικά, προσπαθούσαν να διαπεράσουν την απάθεια που υπήρχε σαν μάσκα, στο πρόσωπο του συνομιλητή της. Ο Πουαρό κρατούσε καλά. Ήξερε πως να φέρνει βόλτα τους ανθρώπους που συμμετείχαν στις διάφορες υποθέσεις που αναλάμβανε. Τελικά, η γυναίκα, νικημένη, χαμήλωσε τα μάτια και ρώτησε σχεδόν κάνοντας έκκληση.

—Δεν μπορείτε να μου πείτε τι γίνεται;

—Μπορώ μόνο, κυρία μου, να σας διαβεβαιώσω, ότι ερευνώ τα πάντα, είπε αόριστα ο Πουαρό. Δεν αφήνω τίποτα που να μην το

ξεψαχνίσω.

—Για να πιάσετε τον κλέφτη, ή για να βρείτε αυτά τα έγγραφα που μου είπατε;

—Κυρίως για το δεύτερο, αποκρίθηκε ο μικρόσωμος ντετέκτιβ. Προέχει, για το συμφέρον όλων μας, να βρεθούν πρώτα τα απόρρητα έγγραφα...

Ο τόνος της γυναίκας άλλαξε απότομα, έγινε κουρασμένος, άτονος, καθώς έλεγε αδιάφορα:

—Α, καλά.

Έγινε πάλι σιωπή, που αυτή τη φορά δεν κράτησε πολύ. Γιατί η λαίδη Τζούλια ρώτησε τον συνομιλητή της, αν είχε να της υποβάλει άλλες ερωτήσεις.

—Όχι, κυρία μου, δεν έχω να σας ρωτήσω τίποτα άλλο. Μπορείτε να φύγετε.

—Ευχαριστώ, είπε η γυναίκα και σηκώθηκε.

Ο Πουαρό βιαστικά έτρεξε και της άνοιξε την πόρτα. Αυτή, αλόγιστη, πέρασε από μπροστά του, χωρίς να του ρίξει ούτε μια ματιά.

Ο Πουαρό έκλεισε την πόρτα πίσω της και ξαναγύρισε πίσω. Αυτή τη φορά προχώρησε προς το μεγάλο τζάκι, που υπήρχε πίσω απ' το γραφείο. Στάθηκε μπροστά του και αφηρημένα τακτοποίησε τα διάφορα μικροαντικείμενα που υπήρχαν πάνω στο μάρμαρο. Σ' αυτή τη θέση τον βρήκε και ο λόρδος Μέηφηλντ όταν μπήκε στο σαλόνι, απ' την μεγάλη μπαλκονόπορτα.

—Λοιπόν, κ. Πουαρό, τι νεότερα έχουμε; τον ρώτησε με ζεστό ενδιαφέρον.

—Πάμε προς το καλύτερο, απάντησε ο κοντούλης ανθρωπάκος. Κάθε τόσο μαθαίνουμε και κάτι παραπάνω. Τα γεγονότα, έχω την εντύπωση, πως διαμορφώνονται όπως θα 'πρεπε.

Ο λόρδος Μέηφηλντ τον κοίταξε προσεκτικά.

—Φαίνεστε ευχαριστημένος, παρατήρησε.

—Ευχαριστημένος, όχι δεν είμαι, είπε σιβυλλικά ο Πουαρό. Ικανοποιημένος, όμως, ναι είμαι!

—Μα την αλήθεια, κ. Πουαρό, δεν μπορώ να σας καταλάβω.

—Δεν είμαι τόσο τσαρλατάνος, όσο ίσως νομίζετε... έκανε ο

Πουαρό.

—Μα, για το Θεό, δεν είπα ποτέ...

—Δεν το είπατε, μα το σκεφτήκατε. Δεν πειράζει, δεν με θίγει η γνώμη σας. Μερικές φορές είμαι υποχρεωμένος, από τα πράγματα, να παίρνω μια ορισμένη στάση.

Ο λόρδος Μέηφηλντ τον κοίταξε με κάποια δόση δυσπιστίας.

Ο άνθρωπος που είχε μπροστά του ήταν ένα ζωντανό αίνιγμα γι' αυτόν. Δεν μπορούσε να τον καταλάβει. Είχε όλη τη διάθεση να αναπαράγει ένα συναίσθημα αντιπάθειας και περιφρόνησης για τον αστείο αυτό ανθρωπάκο, μα κάτι βαθιά μέσα του, του έλεγε, ότι δεν ήταν τόσο ασήμαντος όσο έδειχνε με την πρώτη ματιά. Και ο Τσαρλς Μακ Λάουφλιν είχε πάντα την ικανότητα να αναγνωρίζει τους ανθρώπους με αξία, όταν τους συναντούσε, έστω και σπάνια.

—Πολύ καλά, είπε συμβιβαστικά, αυτό είναι δικός σας λογαριασμός. Τι πρόκειται να συμβεί στη συνέχεια; Έχετε κάτι να προτείνετε;

—Ναι, είπε ο Πουαρό ανέκφραστος. Μπορείτε να διώξετε με κάποια πρόφαση τους καλεσμένους σας;

—Ναι, νομίζω πως μπορεί να γίνει. Θα τους πω, πως ένα απρόοπτο τηλεφώνημα με αναγκάζει να φύγω εσπευσμένα για το Λονδίνο, όπου με περιμένουν να τους πληροφορήσω σχετικά μ' αυτή την υπόθεση και υποθέτω πως θα προσφερθούν να φύγουν κι αυτοί.

—Ωραία. Προσπαθήστε να το τακτοποιήσετε μ' αυτό τον τρόπο.

Ο λόρδος Μέηφηλντ φάνηκε να διστάζει.

—Δεν νομίζετε, όμως, πως είναι λίγο παρατραβηγμένο να...

—Όχι, καθόλου. Είμαι, άλλωστε, πεπεισμένος πως αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να χειριστούμε την υπόθεση.

—Τότε, είμαι σύμφωνος, υποχώρησε ο λόρδος Μέηφηλντ και παγερός κι αλύγιστος βγήκε απ' το δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΤΩ

Μετά το γεύμα οι φιλοξενούμενοι έφυγαν. Η κυρία Βάντερλυν και η μίσες Μακέιττα θα ‘φευγαν με το τρένο' οι Κάρριγκτον με το αυτοκίνητό τους. Ο Πουαρό στεκόταν στο χολ, όταν η κυρία Βάντερλυν αποχαιρετούσε τον οικοδεσπότη.

—Λυπάμαι ειλικρινά, φίλε μου, για το μπελά που σας βρήκε, του είπε με ολοφάνερη θλίψη, και καταλαβαίνω τη στενοχώρια σας... Ελπίζω όλα να τακτοποιηθούν γρήγορα. Όσο για μένα, να μείνετε ήσυχος, δεν θα πω λέξη σε κανένα.

Έσφιξε θερμά το χέρι του και βγήκε έξω όπου την περίμενε η Ρολς Ρόυς του λόρδου να την πάει στο σταθμό. Η μίσες Μακέιττα είχε πάρει κιόλας θέση στο αυτοκίνητο, αφού είχε αποχαιρετήσει τον Λόρδο Μέηφηλντ εξαιρετικά σύντομα και χωρίς πολλές αβρότητες.

Ξαφνικά, η μικρούλα Λεονί, που ετοιμαζόταν να καθίσει μπροστά με τον σοφέρ, πήδησε έξω απ' το αυτοκίνητο και ξαναγύρισε τρέχοντας στο χολ.

—Το νεσεσέρ της κυρίας μου δεν είναι στο αυτοκίνητο, φώναξε. Κάπου εδώ θα βρίσκεται...

Ακολούθησε βιαστικό ψάξιμο. Με τα πολλά, ο λόρδος Μέηφηλντ το βρήκε παραμερισμένο, πάνω σε μια ξυλόγλυπτη κασέλα. Η Λεονί άφησε μια φωνή χαράς καθώς έπαιρνε στα χέρια της το κομψό νεσεσέρ από σκούρο μαροκινό δέρμα κι αμέσως έτρεξε πίσω στο αυτοκίνητο.

Την ίδια στιγμή, η κυρία Βάντερλυν έσκυβε απ' το ανοιχτό παράθυρο του πίσω καθίσματος.

—Λόρδε Μέηφηλντ, λόρδε Μέηφηλντ, φώναξε όταν εκείνος πλησίασε, του έδωσε ένα γράμμα. Θα είχατε την καλοσύνη, του εξήγησε, να βάλετε αυτό το γράμμα στον ταχυδρομικό σας σάκο; Αν το κρατήσω να *το* ταχυδρομήσω στο Λονδίνο, είμαι σίγουρη πως θα το ξεχάσω. Συνήθως τα γράμματα μένουν για μέρες στην τσάντα μου.

Η Ρολς Ρους ξεκίνησε.

Ο νεαρός Ρέτζι φρενάρισε μπροστά στην κυρία είσοδο οδηγώντας το αυτοκίνητο του πατέρα του.

—Έτοιμος, πατέρα, φώναξε ανοίγοντας τις πόρτες.

Οι υπηρέτες άρχισαν να φορτώνουν τις αποσκευές κάτω απ' την επίβλεψη του Ρέτζι. Ο Πουαρό, μη έχοντας τι να κάνει, είχε βγει στην πόρτα και παρακολουθούσε τη σκηνή. Ξαφνικά ένιωσε ένα χέρι ν' ακουμπάει στο μπράτσο του και η λαίδη Τζούλια του ψιθυρίζει βιαστικά.

—Κύριε Πουαρό, πρέπει να σας μιλήσω αμέσως. Είναι μεγάλη ανάγκη. Έχω να σας πω κάτι πολύ σοβαρό...

Τον τράβηξε σ' ένα μικρό σαλόνι κι έκλεισε την πόρτα πίσω τους. Τον πλησίασε σε απόσταση αναπνοής.

—Πέστε μου, κ. Πουαρό, είναι αλήθεια αυτό που είπατε, ότι δηλαδή αυτό που ενδιαφέρει περισσότερο το λόρδο Μέηφηλντ, είναι να ξαναβρεί τα χαρτιά που έχασε;

—Βεβαίως και είναι αλήθεια, κυρία μου.

—Αν... αν αυτά τα χαρτιά επιστρέφονταν σε σας, αναλαμβάνατε να τα δώσετε στον λόρδο Μέηφηλντ, με την συμφωνία πως δεν πρόκειται ν’ αρχίσουν ερωτήσεις;

—Δεν σας καταλαβαίνω...

—Κι όμως, κ. Πουαρό, είμαι βέβαιη πως με καταλαβαίνετε. Αυτό που προτείνω είναι ο... ας πούμε, ο κλέφτης να μείνει ανώνυμος αν επιστραφούν τα έγγραφα. Δέχεστε;

—Πόσο γρήγορα μπορεί να γίνει αυτό; ρώτησε ο Πουαρό, αντί ν' απαντήσει στα ίσια.

—Μέσα σε δώδεκα ώρες το πολύ.

—Μπορείτε να με διαβεβαιώσετε, πως θα γίνουν τα πράγματα όπως μου λέτε;

—Βεβαιότατα.

Και καθώς ο Πουαρό δεν απαντούσε, η λαίδη Τζούλια ξανάπε.

—Κι εσείς θα υποσχεθείτε πως, σε καμιά περίπτωση, δεν θα υπάρξει δημοσιότητα, εντάξει;

—Εντάξει, κυρία μου. Έχετε το λόγο μου.

—Τότε όλα θα τακτοποιηθούν.

Και μ' αυτή τη αισιόδοξη πρόβλεψη, η λαίδη Τζούλια βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο. Ένα λεπτό αργότερα, ο Πουαρό άκουσε το

αυτοκίνητο των Κάρριγκτον να φεύγει.

Ο Πουαρό βγήκε κι αυτός απ' το σαλονάκι κι αυτή τη φορά πήγε προς το γραφείο. Σκεφτόταν σοβαρά αυτά που του είχε πει η λαίδη Τζούλια και τη συμφωνία που είχαν κάνει.

Μπαίνοντας στο γραφείο, είδε πως ο λόρδος Μέηφηλντ βρισκόταν εκεί.

Ο τελευταίος, σήκωσε το κεφάλι του, καθώς άκουσε κάποιον να μπαίνει.

—Λοιπόν, τι έχουμε, κ. Πουαρό; ρώτησε κλείνοντας ένα συρτάρι μπροστά του.

—Τελειώσαμε, έκανε τελεσίδικα ο Πουαρό. Η υπόθεση έκλεισε, λόρδε Μέηφηλντ.

—Έκλεισε; Πως;

Ο Πουαρό επανέλαβε λέξη προς λέξη τη σκηνή ανάμεσα σ' αυτόν και τη λαίδη Τζούλια.

Ο λόρδος Μέηφηλντ τον κοίταξε άναυδος από κατάπληξη. Δεν πίστευε στ' αφτιά του.

—Μα τι σημαίνει αυτό; Δεν καταλαβαίνω, τίποτα κ. Πουαρό. Θα μπορούσατε να μου εξηγήσετε;

—Νομίζω, εντούτοις, είπε ο Πουαρό αργά, σα να εξηγούσε σε ένα παιδί μια αριθμητική άσκηση, πως είναι σαφές: η λαίδη Τζούλια ξέρει ποιος έκλεψε τα σχέδια!

—Θέλετε να πείτε πως τα πήρε αυτή;

—Όχι, βέβαια. Η λαίδη Τζούλια μπορεί να έχει το πάθος της χαρτοπαιξίας, αλλά δεν είναι κλέφτρα. Αφού όμως, υπόσχεται πως τα σχέδια θα επιστραφούν, σημαίνει πως τα έχει πάρει ο άντρας της, ή ο γιος της. Καθώς όμως ο σερ Τζωρτζ ήταν μαζί σας στη βεράντα τη στιγμή που αφαιρέθηκαν, μένει να είναι δράστης ο γιος τη ο Ρέτζι. Πιστεύω πως μπορώ να αναπαραστήσω τα συμβάντα της περασμένης νύχτας με αρκετή ακρίβεια. Η λαίδη Τζούλια πήγε, σε κάποια στιγμή, στο δωμάτιο του γιου της και το βρήκε άδειο. Κατέβηκε τότε να ψάξει γι' αυτόν αλλά δεν τον βρήκε πουθενά. Σήμερα το πρωί ακούει για την κλοπή και μαθαίνει επίσης, ότι ο κανακάρης της δήλωσε ότι είχε πάει κατευθείαν στο δωμάτιό του και πως δεν είχε

ξαναβγεί απ' αυτό. Εκείνη, όμως, ξέρει ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Και ξέρει και κάτι ακόμα για το γιο της ξέρει πως είναι αδύναμος χαρακτήρας και πως χρειάζεται χρήματα. Έχει μεγάλη ανάγκη. Ακόμα, σαν μάνα έχει προσέξει πως είναι και ξετρελαμένος με την κυρία Βάντερλυν. Τα πράγματα είναι επομένως καθαρά γι’ αυτήν: η κυρία Βάντερλυν έπεισε τον Ρέτζι να κλέψει τα σχέδια. Αποφασίζει, όμως, να παίξει, σαν καλή μητέρα το ρόλο της, ένα ρόλο που θα γλυτώσει το γιο της απ' τις κακοτοπιές και τις επώδυνες περιπέτειες. Θα πιέσει τον Ρέτζι, θα πάρει τα σχέδια και θα τα επιστρέφει.

—Μα είναι τελείως απίθανο αυτό το φανταστικό σενάριο που μου είπατε, κ. Πουαρό, φώναξε ο λόρδος Μέηφηλντ.

—Ναι, είναι απίθανο, παραδέχτηκε ο κοντούλης ανθρωπάκος με την καλπάζουσα φαντασία, μα η λαίδη Τζούλια δεν το ξέρει αυτό. Δεν ξέρει ότι εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, ξέρω πως ο νεαρός Κάρριγκτον δεν είχε καταπιαστεί με την επιχείρηση να βάλει στο χέρι κάτι σπουδαία κρατικά έγγραφα, αλλά ότι, απλούστατα, ερωτοτροπούσε με την Γαλλίδα καμαριέρα της κυρίας Βάντερλυν, ένα πραγματικό κουφετάκι.

—Δηλαδή, άνθρακες ο θησαυρός, κ. Πουαρό; ρώτησε π λόρδος Μέηφηλντ.

—Ακριβώς, όπως το είπατε.

—Επομένως, η υπόθεση δεν έληξε, έτσι δεν είναι;

—Κι όμως έληξε, για μένα έκλεισε οριστικά, είπε ο μικρόσωμος ανθρωπάκος που διέθετε μυαλό αλεπούς, αιχμηρό και πολύστροφο. Δηλώνω λοιπόν, απερίσπαστα, ότι εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, ξέρω όλη την αλήθεια, μέχρι την τελευταία της λεπτομέρεια. Δεν με πιστεύετε, ε; Δεν με πιστέψατε ούτε χτες όταν είπα πως ήξερα που ήταν κρυμμένα τα σχέδια, αλλά φυσικά και το ήξερα. Βρίσκονταν πάρα πολύ κοντά.

—Που;

—Στην τσάντα σας, Μιλόρδε.

Ακολούθησε μια σιωπή γεμάτη ένταση, που κράτησε αρκετά. Μετά ο λόρδος Μέηφηλντ είπε ξερά.

—Καταλαβαίνετε τι λέτε, κ. Πουαρό;

Ο Πουαρό τον κοίταξε σταθερά.

—Ναι, καταλαβαίνω, αποκρίθηκε σ' έναν τόνο που φανέρωνε κατανόηση. Και ξέρω πως μιλάω αυτή τη στιγμή σε ένα πολύ έξυπνο άνθρωπο. Απ' την αρχή, φίλε μου, με προβλημάτιζε, πως εσείς που είστε μύωψ σε μεγάλο βαθμό, επιμένατε, ότι είδατε κάποιον να βγαίνει απ' την μπαλκονόπορτα του γραφείου. Γιατί το κάνατε αυτό; Θα πρέπει να υπήρχε κάποιος λόγος. Αργότερα, ελέγχοντας όλα τα πρόσωπα που βρίσκονταν εδώ, ένα ένα, απέκλεισα όλους τους άλλους. Η κυρία Βάντερλυν ήταν επάνω στο δωμάτιο της, ο σερ Τζωρτζ ήταν μαζί σας στη βεράντα, όπου σουλατσάρατε, ο Ρέτζι Κάρριγκτον ήταν στη σκάλα με τη Γαλλίδα καμαριέρα το κουφετάκι που λέγαμε. Η μίσες Μακέιτια βρισκόταν κι αυτή στο δωμάτιο της (βρίσκεται πλάι στο δωμάτιο της οικονόμου και η μίσες Μακέιττα συνηθίζει να ροχαλίζει). Έτσι απέμεναν μόνο δυο πιθανότητες: Ή ο Καρλάιλ δεν είχε βάλει τα σχέδια πάνω στο γραφείο, όπως, ισχυρίστηκε, αλλά τα έχωσε στην τσέπη του, (πράγμα που δεν είναι καθόλου λογικό, αφού μπορούσε μια χαρά κάποια στιγμή αν ήθελε να βγάλει αντίγραφο όπως είπατε και σεις ο ίδιος), ή τα σχέδια βρίσκονταν πάνω στο γραφείο όταν πλησιάσατε και το μόνο μέρος που μπορούσαν να είχαν πάει ήταν η δική σας τσέπη. Σ’ αυτή την περίπτωση, όλα εξηγούνταν με απόλυτη λογική. Η επιμονή σας για τη σκιά που τάχα είχατε δει, η επιμονή σας στην αθωότητα του κ. Καρλάιλ, η απροθυμία σας να με καλέσετε να αναλάβω τις σχετικές έρευνες... Ένα πράγμα μόνο με προβλημάτιζε: Το κίνητρο, Λόρδε Μέηφηλντ, είστε - είμαι βέβαιος - ένας άνθρωποί έντιμος και ακέραιος φάνηκε αυτό απ' την ανησυχία σας μην κατηγορηθεί για την κλοπή κάποιος αθώος. Ήταν επίσης φανερό πως η κλοπή των σχεδίων θα έβλαπτε ανεπανόρθωτα την καριέρα σας. Γιατί, λοιπόν, αυτή η εξωφρενικά παράλογη κλοπή; Και τελικά η απάντηση ήρθε στο μυαλό μου. Μα ναι, αυτό ήταν! Η κρίση στην καριέρα σας μερικά χρόνια πριν, οι διαβεβαιώσεις του πρωθυπουργού προς το λαό, ότι δεν είχατε κάνει μυστικές διαπραγματεύσεις με εκείνη την ξένη δύναμη κι ότι η όλη ιστορία ήταν μυθεύματα των πολιτικών αντιπάλων σας... Ας υποθέσουμε, όμως, τώρα ότι δεν ήταν αυτή η απόλυτη αλήθεια, ότι υπήρχε κάποια ένδειξη, μια

επιστολή, ας πούμε, που ίσως έδειχνε κατά τρόπο κατηγορηματικό ότι είχατε κάνει αυτό που διαψεύσατε δημόσια. Παρόμοιες διαψεύσεις γίνονται προς το συμφέρον της λαϊκής πολιτικής, αλλά είναι αμφίβολο αν ο μέσος πολίτης θα μπορούσε ποτέ να το δει απ' αυτή τη σκοπιά. Κι όταν θα ερχόταν η στιγμή να σας ανατεθεί η ανώτατη εξουσία, κάποια ηχώ απ' το παρελθόν θα αρκούσε να καταστρέψει τα πάντα. Έφτασα, λοιπόν, σιγά σιγά και με το σταγονόμετρο, να συμπεράνω, ότι η υποτιθέμενη αυτή επιστολή, μπορούσε να βρίσκεται στα χέρια μιας ξένης κυβέρνησης κι η ξένη αυτή κυβέρνηση, σας πρότεινε να ανταλλάξει την ενοχοποιητική επιστολή με τα σχέδια του νέου βομβαρδιστικού που είχατε στα χέρια σας. Άλλοι, θα είχαν αρνηθεί, εσείς δεν μπορούσατε να το κάνετε. Συμφωνήσατε. Έτσι ήρθε εδώ η κυρία Βάντερλυν για να κάνει την ανταλλαγή. Προδοθήκατε, όταν είπατε πως δεν είχατε συγκεκριμένο σχέδιο για να την παγιδεύεστε. Αυτή η έλλειψη σχεδίου έκανε τη δικαιολογία για την παρουσία της εδώ ανύπαρκτη. Και τότε σκηνοθετήσατε την κλοπή. Προσποιηθήκατε πως είδατε κάποιον στην βεράντα, απαλλάσσοντας έτσι τον έμπιστό σας γραμματέα από κάθε υποψία. Ακόμα κι αν δεν είχε βγει απ' το δωμάτιο, το γραφείο ήταν τόσο κοντά στην μπαλκονόπορτα, ώστε ένας κλέφτης θα μπορούσε μια χαρά να αρπάξει τα σχέδια, ενώ ο Καρλάιλ θα ήταν απασχολημένος στο χρηματοκιβώτιο, με τη ράχη του γυρισμένη προς την άλλη μεριά. Πλησιάσατε, λοιπόν, στο γραφείο, πήρατε τα σχέδια, τα βάλατε στην τσέπη σας και τα κρατήσατε εκεί, ως τη στιγμή, που, σύμφωνα με την προκαθορισμένη συμφωνία, τα βάλατε στο νεσεσέρ της κυρίας Βάντερλυν. Εκείνη σε αντάλλαγμα, σας έδωσε τη μοιραία επιστολή, λέγοντας πως είναι ένα δικό της γράμμα, που σας παρακαλούσε να το ταχυδρομήσετε για λογαριασμό της.

Ο Πουαρό σταμάτησε.

—Ξέρετε τα πάντα, κ. Πουαρό, είπε με σπασμένη φωνή ο λόρδος Μέηφηλντ. Θα με θεωρείτε τώρα ένα μεγάλο παλιάνθρωπο.

Ο Πουαρό κούνησε ζωηρά το χέρι του.

—Όχι, λόρδε Μέηφηλντ, διαμαρτυρήθηκε. Σας θεωρώ, όπως είπα, πολύ έξυπνο άνθρωπο. Η σκέψη μου ήρθε ξαφνικά, ενώ μιλούσαμε

χτες τη νύχτα. Είστε, όπως το ξέρουν όλοι, ένας σπουδαίος μηχανικός. Έτσι, θα υπάρχουν, φαντάζομαι, κάποιες ανεπαίσθητες μεταβολές στην περιγραφή του βομβαρδιστικού, μεταβολές τόσο επιδέξια φτιαγμένες, ώστε θα είναι δύσκολο να εξηγήσει κανείς, γιατί η μηχανή δεν είναι το θαύμα που θα ‘πρεπε να είναι και ορισμένως κάποια ξένη δύναμη θα διαπιστώσει, ότι το καινούργιο βομβαρδιστικό, που έγινε τόσος ντόρος γι' αυτό, είναι μια φριχτή αποτυχία. Θα απογοητευθούν πολύ οι φίλοι μας, είμαι βέβαιος...

Έγινε πάλι σιωπή και μετά ο λόρδος Μέηφηλντ είπε:

—Είστε διαβολεμένα έξυπνος, φίλε μου κ. Πουαρό. Θα σας ζητήσω μόνο να πιστέψετε ένα πράγμα. Έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου. Πιστεύω, πως είμαι ο κατάλληλος άνθρωπος που χρειάζεται η Αγγλία για να την οδηγήσει μέσα απ' την κρίση, που δυστυχώς βλέπω να ‘ρχεται. Αν δεν ήμουν βέβαιος, ότι η χώρα μου με χρειάζεται για να κυβερνήσω το σκάφος της, δεν θα είχα κάνει αυτό που έκανα: χρησιμοποιώντας και τις δύο πλευρές, να σώσω τον εαυτό μου απ' την καταστροφή με ένα έξυπνο τέχνασμα!

—Μιλόρδε, απάντησε με ευστροφία ο μικρόσωμος ανθρωπάκος με το εντυπωσιακό ανάστημα, αν δεν μπορούσατε να χρησιμοποιείτε και τις δύο πλευρές, δεν θα είσαστε ασφαλώς ένας αξιόλογος και μεγάλου διαμετρήματος πολιτικός!

Σερβίτσιο Τσαγιού
"ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ"

Ο κ. Σατερθγουέιτ ξεφύσηξε νευριασμένος. Είτε είχε δίκιο, είτε όχι, πίστευε πως στην εποχή μας τα αυτοκίνητα χαλούσαν περισσότερο συχνά απ' όσο χαλούσαν τα παλιά χρόνια. Έτσι, τα μόνα αυτοκίνητα που εμπιστευόταν και μάλιστα με κλειστά μάτια, ήταν οι πιστοί φίλοι της νεανικής του ηλικίας, τα παλιά μοντέλα, οι σημερινές σακαράκες, με άλλα λόγια, που οι λαμαρίνες τους και η μηχανική κατασκευή τους είχε αντέξει στη δοκιμασία των χρόνων. Είχαν, βέβαια, τις μικρές ιδιοτροπίες τους, τις τεχνικές παραξενιές, συχνά μικροατέλειες, όμως ήξερες πως να τις αντιμετωπίσεις, πως να θεραπεύσεις μια αδιαθεσία και πως να ικανοποιήσεις μια ανάγκη τους, πριν η κατάσταση αρχίσει να γίνεται δύσκολη και περιπλεγμένη. Τα καινούργια αυτοκίνητα... Πφ! Γεμάτα άγνωστα μαραφέτια, άλλου είδους παράθυρα, αυτόματα, μαγνητικά όπως τα λένε, τιμόνια υδραυλικά, ταμπλό με διαφορετική διαρρύθμιση, όλα πολύ ωραία, αστραφτερά, με τις εντυπωσιακές τους ταπετσαρίες, ή την επένδυση από ακριβό ξύλο, αλλά καθώς όλα αυτά τα μπιχλιμπίδια σου είναι άγνωστα και περίπλοκα τα ίδια, το χέρι σου ψάχνει απεγνωσμένα, σε μια στιγμή ανάγκης, τους διακόπτες για τα φώτα ομίχλης - Λονδίνο γαρ - πιο συχνά απ' ότι τους προβολείς, που ούτε κι αυτούς ξέρεις που θα τους βρεις, ή τους τζαμοκαθαριστήρες, ή τα φλας, την κόρνα, ή τα άλλα κουμπιά και άντε να τα βρεις, που τώρα είναι βαλμένα σε διάφορα σημεία, πάνω βέβαια στο ταμπλό, αλλά που δεν φτάνει το λίγο σου το μυαλό να εντοπίσει. Κι όταν, ο μη γένοιτο, το καινούργιο σου αστραφτερό απόχτημα αποφασίσει απροειδοποίητα να σε αφήσει στη μέση του δρόμου, ο γκαραζιέρης μέσα στη μαυρισμένη του φόρμα, σου λέει εκνευριστικά ασυγκίνητος: "Τι να γίνει, κύριος; Αναπόφευκτες οι αβαρίες, κύριος. Πφ! φούμαρα!... Καινούργια τεχνολογία, σου λέει. Δε βαριέσαι... Σπουδαίο αμάξι, δε λέω, σούπερ κατασκευή, ένα κάρο λεφτά θα πρέπει να το πλέρωσες, μα κάπου πάσχει, ε; Όλο και παρουσιάζει κάτι, κάποια μικροανωμαλία, σαν τα μωρά που βγάζουν, τα σκασμένα, τα πρώτα τους δοντάκια, ε; Χα, χα!"

Ωστόσο, ο κ. Σατερθγουέιτ, προχωρημένης ηλικίας ο ίδιος, πολλά καλοκαίρια και άλλα τόσα φθινόπωρα, για να μην κάνουμε την απρέ-

πεια να αποκαλύψουμε την ακριβή του ηλικία, μεγαλούτσικος πάντως, είχε τη γνώμη πως ένα καινούργιο αυτοκίνητο έπρεπε να έχει βγάλει από καιρό τα "δοντάκια του" και να είναι τη στιγμή που περιέρχεται στην κατοχή σου ενήλικο, ή τουλάχιστον κάποιας ηλικίας. Να έχει, με άλλα λόγια, ρεγουλαριστεί, να έχει ελεγχθεί ως την τελευταία του βίδα και να έχει δοκιμαστεί δηλαδή, οι ανωμαλίες των πρώτων δοντιών να έχουν θεραπευθεί πριν περάσει αυτό το πανάκριβο τετράτροχο αμάξωμα στα χέρια του αγοραστή.

Έχοντας όλες αυτές τις πεποιθήσεις στο μυαλό του, ή τουλάχιστον στο υποσυνείδητό του, ο κ. Σατερθγουέιτ πήγαινε αυτό το πρωινό να περάσει το Σαββατοκύριακο του σε κάτι φίλους στην εξοχή. Το καινούργιο του αυτοκίνητο, απόχτημα λίγων μηνών, είχε δείξει κιόλας απ' τη στιγμή που ξεκίνησε απ' την καρδιά του Λονδίνου, ελαφρώς ύποπτη συμπεριφορά, αργότερα συμπτώματα ενοχλήσεων και τέλος πλήρη αδιαθεσία κι έτσι τώρα, ρυμουλκημένο σ' ένα γκαράζ, περίμενε τη διάγνωση του ειδικού και την απόφασή του πόσος χρόνος θα χρειαζόταν για να μπορέσει να συνεχίσει το ταξίδι προς τον προορισμό του ιδιοκτήτη του. Ο σοφέρ του κ. Σατερθγουέιτ βρισκόταν σε στενή σύσκεψη με τον γκαραζιέρη, ενώ ο κ. Σατερθγουέιτ περίμενε πιο πέρα προσπαθώντας να κάνει υπομονή και να συγκρατεί τον εκνευρισμό του. Είχε βεβαιώσει τους οικοδεσπότες του από το τηλέφωνο το περασμένο βράδυ, ότι θα έφτανε εγκαίρως για το τσάι. Θα βρισκόταν στο Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν, τους διαβεβαίωσε, πολύ πριν απ' τις τέσσερις.

Ο κ. Σατερθγουέιτ ξεφύσηξε πάλι εκνευρισμένος και προσπάθησε να στρέψει το μυαλό του σε κάτι άλλο, σε κάτι ευχάριστο. Καταλάβαινε πως δεν ωφελούσε να κάθεται εδώ ακίνητος, σε κατάσταση απόλυτου εκνευρισμού, κοιτάζοντας κάθε δυο λεπτά το ρολόι του χεριού ίου και ξεφυσώντας σαν καζάνι ατμομηχανής, που είναι έτοιμο να εκραγεί.

Ναι, κάτι ευχάριστο του χρειαζόταν για να ξεδώσει. Τι, όμως; Μα ναι, αλήθεια, δεν είχε δει κάτι, δεν είχε προλάβει να πάρει το μάτι του, καθώς περνούσαν με σχετική ταχύτητα το δρόμο, όχι πριν πολλή ώρα, κάτι που τον παραξένεψε, έστω κι αν μόνο αυτή τη

στιγμή το συνειδητοποιούσε; Κάτι που είχε δει απ’ το παράθυρο του αυτοκινήτου και που του είχε προκαλέσει ένα ευχάριστο μαζί και νοσταλγικό συναίσθημα, μα εκείνη τη στιγμή, μη προλαβαίνοντας να συνειδητοποιήσει καλά καλά τι ήταν, όπως είπαμε, η συμπεριφορά του αυτοκινήτου είχε γίνει ακόμα πιο απαράδεκτη και απειλητική για τους επιβάτες του και η στάση στο κοντινότερο συνεργείο αυτοκινήτων αναπόφευκτη.

Τι ήταν, όμως, αυτό που είχε δει; Στα αριστερά του δρόμου... όχι στη δεξιά πλευρά ήταν, ναι, στη δεξιά και μάλιστα καθώς διέσχιζαν αργά το δρόμο του προηγούμενου χωριού, πλάι στο ταχυδρομικό κατάστημα. Ναι, ήταν βέβαιος γι’ αυτό. Ήταν πλάι στο ταχυδρομείο, γιατί στη θέα του ταχυδρομείου του ήρθε η σκέψη να τηλεφωνήσει στους Άντισον, για να τους πει, όχι θα καθυστερούσε υποχρεωτικά την άφιξή του, καθώς το μεταφορικό του μέσον είχε πάθει αβαρία. Το ταχυδρομείο!... Και πλάι του, ναι, δίπλα του, ή αν όχι ακριβώς το διπλανό μαγαζί, αλλά δυο πόρτες μετά απ’ αυτό... Κάτι που είχε ξυπνήσει μέσα του παλιές μνήμες, κάτι που είχε λαχταρήσει... μα τι ήταν αυτό που είχε λαχταρήσει; Α, μα θα το θυμόταν οπωσδήποτε. Κάτι που είχε να κάνει με χρώματά, πολλά χρώματα, ή και με λέξεις, λέξεις συγκεκριμένες, που ξύπνησαν μνήμες, σκέψεις, χαρές φευγάτες, συγκινήσεις, θυμίζοντας κάτι που ήταν έντονο και ζωντανό. Κάτι που κι ο ίδιος, όχι μόνο είχε παρατηρήσει, αλλά και που το είχε ζήσει, είχε πάρει μέρος σ’ αυτό. Είχε πάρει μέρος... Αλλά σε τι και γιατί και πού; Σε διάφορα μέρη. Η απάντηση ήρθε αμέσως σ’ αυτή την τελευταία σκέψη: Σε διάφορα μέρη.

Σε κάποιο νησί; Στην Κορσική; Σε κάποιο όμορφο Ελληνικό νησί του Αιγαίου; Στο Μόντε Κάρλο, παρακολουθώντας τον στιλάτο κι ασυγκίνητο κρουπιέρη να γυρίζει τη ρουλέτα του; Σ’ ένα σπίτι στην εξοχή μήπως; Όχι, όχι, ήταν σε διάφορα μέρη... Κι εκείνος ήταν εκεί... αλλά και κάποιος άλλος, ναι, και κάποιος άλλος ήταν μαζί. Όλα ήταν συνυφασμένα μ’ αυτό. Αν μπορούσε μονάχα...

Τις σκέψεις του διέκοψε ο σοφέρ του, που πλησίασε στο παράθυρο του αυτοκινήτου, με τον μηχανικό πίσω του.

—Δεν θ’ αργήσουμε, κύριε, είπε ο σοφέρ. Ζήτημα δέκα λεπτών, όχι

παραπάνω.

—Τίποτα σοβαρό, πρόσθεσε και ο μουντζούρης που τον συνόδευε, με αργόσυρτη φωνή, όπως οι λαϊκοί τύποι. Βγάζει τα δοντάκια του το καημένο, που λένε.

Γέλασε χοντρά με το αστείο του, που μόνο εκείνος το βρήκε τέτοιο.

Ο κ. Σατερθγουέιτ δεν ξεφύσηξε αυτή τη φορά, αλλά έτριξε τα δικά του δόντια - φράση που είχε διαβάσει συχνά σε βιβλία και που με τη ηλικία, φαίνεται, είχε αποκτήσει τη συνήθεια να κάνει και ο ίδιος, ί-σως γιατί είχε χαλαρώσει η επάνω οδοντοστοιχία του. “Βγάζει δο-ντάκια, μα την αλήθεια!” Δόντια, πονόδοντος, τρίξιμο δοντιών, οδο-ντοστοιχίες! Ολόκληρη η ζωή του ανθρώπου στρέφεται γύρα απ’ τα δόντια, σκέφτηκε θυμωμένα ο κ. Σατερθγουέιτ.

—Το Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν είναι μόλις λίγα χιλιόμετρα μα-κρύτερα, είπε ο σοφέρ του. Υπάρχει ένα ταξί εκεί. Μπορείτε να συνε-χίσετε μ’ αυτό, κύριε, κι εγώ θα φέρω το αυτοκίνητο αργότερα, μόλις είναι έτοιμο.

—Όχι! έκανε ο κ. Σατερθγουέιτ.

Μίλησε πολύ δυνατά, σχεδόν κραυγάζοντας, έτσι που ο σοφέρ του και ο συνοδός του ξαφνιάστηκαν. Τα μάτια του κ. Σατερθγουέιτ σπί-θιζαν κι η φωνή του ήταν αποφασιστική. Είχε θυμηθεί!

—Σκοπεύω, είπε, να γυρίσω πίσω, από το δρόμο που ήρθαμε. Όταν το αυτοκίνητο ετοιμαστεί, έλα να με πάρεις από κει καφέ “Αρλεκί-νος”, νομίζω πως λέγεται.

—Ακούστε, αφεντικό, έκανε ο μηχανικός, δεν είναι και τόσο της προκοπής μαγαζί ο “Αρλεκίνος”, να το ξέρετε.

—Εγώ εκεί θα είμαι, μια φορά, είπε με αυταρχικό τόνο ο κ. Σατερ-θγουέιτ και απομακρύνθηκε κατευθυνόμενος προς το δρόμο που εί-χαν ακολουθήσει όταν έρχονταν. Οι δύο άντρες είχαν μείνει στον τόπο, να τον κοιτάζουν με απορία.

—Δεν καταλαβαίνω τι του ήρθε στα καλά καθούμενα, είπε ο σοφέρ. Πρώτη φορά τον βλέπω έτσι.

Το χωριό Κίνγκσμπουρν Ντιούσις ήταν ένα μικρό χωριό, που το α-ποτελούσε ένας μόνο δρόμος με λιγοστά σπίτια, μαγαζιά εδώ κι εκεί, δεξιά κι αριστερά πάνω στο δρόμο, κι έβλεπε αμέσως κανείς, ότι

ήταν σπίτια που είχαν μετατραπεί σε μαγαζιά, ή ήταν μαγαζιά που τώρα χρησίμευαν για κατοικίες. Ήταν ένα μικρό μέρος χωρίς τίποτα το παλιό, ή το ωραίο. Απλά, αν θέλουμε να το κατατάξουμε κάπου, θα πούμε πως ήταν εντελώς ασήμαντο. Κι ίσως γι' αυτό, σκέφτηκε ο κ. Σατερθγουέιτ εκείνη η αστραπή από ζωηρά χρώματα είχε τραβήξει την προσοχή του.

Βαδίζοντας με βήμα κάπως ταχύ, ο πεζοπόρος μας πλησίασε το χωριό. Α, να το ταχυδρομείο...

Το ταχυδρομείο ήταν το τυπικό ταχυδρομείο ενός οποιοσδήποτε χωριού της αγγλικής επαρχίας, με ένα γραμματοκιβώτιο απέξω, έναν πάγκο με εφημερίδες και μερικές κάρτες με αξιοθέατα της περιοχής και όχι μόνο πλάι σ' αυτό, κολλητά, η πινακίδα, κρεμασμένη κάθετα στο δρόμο για να μπορεί να διαβαστεί εύκολα: "Καφέ Αρλεκίνος".

Μια ανεξήγητη ανησυχία έσφιξε αίφνης την καρδιά του κ. Σατερθγουέιτ. Χωρίς άλλο, γερνούσε. Είχε φαντασιώσεις... Τι άλλο θα μπορούσε να πει κανείς; Γιατί τότε τον ανησύχησε η πινακίδα με την ονομασία "Καφέ Αρλεκίνος";

Ο μηχανικός του συνεργείου που είχε αναλάβει το αυτοκίνητό του, είχε δίκιο. Το μαγαζί δεν ήταν απ' αυτά που σε προσκαλούν να καθίσεις για φαγητό, ή για να πάρεις το καφεδάκι σου. Κάθε άλλο. Αλλά τότε τι ήταν αυτό που τον τράβηξε; Και ξαφνικά βρήκε την απάντηση στο ερώτημά του. Κατάλαβε αυτό το κάτι που τον ώθησε να κάνει όλο αυτό το δρόμο και μάλιστα με τα πόδια, άσκηση που σχεδόν συστηματικά απέφευγε. Επειδή, το Καφέ, ή καλύτερα, το σπίτι που στέγαζε το καφενείο, ήταν χωρισμένο σε δύο τμήματα. Στη μια πλευρά του υπήρχαν μικρά τραπέζια με καρέκλες γύρω τους, έτοιμα να δεχτούν τους πελάτες που θα 'ρχονταν για φαγητό. Η άλλη πλευρά, όμως, ήταν κατάστημα με πορσελάνες. Όχι αντίκες, αλλά μοντέρνα πράγματα, και στη βιτρίνα που έβλεπε στο δρόμο, υπήρχε ένα μεγάλο ουράνιο τόξο. Όλα τα χρώματα της ίριδας υπήρχαν στη σύνθεση του: γαλάζιο, κόκκινο, κίτρινο, πράσινο, ροζ, μενεξεδί. Ένα σερβίτσιο τσαγιού με μεγαλούτσικες κούπες και πιατάκια σε όλα αυτά τα χρώματα. Καθόλου περιεργο, έκανε τη σκέψη ο κ. Σατερθγουέιτ, που αυτή η συμφωνία χρωμάτων είχε τραβήξει το βλέμμα του καθώς

το αυτοκίνητο μανουβράριζε με δυσκολία, ψάχνοντας για συνεργείο. “Σερβίτσιο τσαγιού Αρλεκίνος”, εγράφε η μεγάλη καρτέλα στη βιτρίνα.

Ασφαλώς, η λέξη Αρλεκίνος είχε μείνει στο μυαλό του κ. Σατερθγουέιτ, αν και μάλλον στα κατάβαθα του μυαλού του, γι’ αυτό και δυσκολεύτηκε να τη θυμηθεί. Δηλαδή, τα ζωηρά χρώματα, τα χρώματα του αρλεκίνου. Κι άθελα του, είχε την ανόητη μα ερεθιστική ιδέα, ότι εδώ, κατά κάποιο τρόπο, υπήρχε ένα μήνυμα γι’ αυτόν. Ειδικά γι’ αυτόν. Ίσως εδώ, τρώγοντας κάτι, ή αγοράζοντας κούπες και πιατάκια, να βρισκόταν ο παλιός φίλος του Χάρλεϋ Κουήν. Πόσα χρόνια είχαν περάσει απ’ τη τελευταία φορά που τον είχε δει; Αλήθεια, πόσα χρόνια;... Την τελευταία φορά, ήταν κείνη τη μέρα που τον κοίταζε να φεύγει σ’ ένα ερημικό δρομάκι, το μονοπάτι των ερωτευμένων, όπως το είχε ονομάσει, τότε δεν ήταν; Πάντα διατηρούσε μέσα του μια ελπίδα, ότι μια δυο φορές το χρόνο θα συναντούσε τον Κουήν, ή έστω μια φορά το χρόνο. Όμως, έκτοτε δεν τον είχε ξανασυναντήσει.

Κι έτσι, σήμερα, είχε τη θαυμάσια, την εκπληκτική εντύπωση, ότι σε τούτο το κακάσχημο, ασήμαντο χωριουδάκι, ξεχασμένο πάνω σε ένα κεντρικό σημείο του δρόμου, θα μπορούσε να έχει την εύνοια της τύχης και να συναντήσει το φίλο των νεανικών του χρόνων.

“Είμαι ανόητος”, μουρμούρισε ο κ. Σατερθγουέιτ. “Ολωσδιόλου ανόητος, Τς, τς! Τι ιδέες βάζει, καμιά φορά, το μυαλό του ανθρώπου άμα αρχίσει να γέρναει... Ραμολίρει πια για καλά...”

Είχε νοσταλγήσει τον Κουήν, αυτό ήταν! Αποζητούσε εκείνο το κάτι, που ήταν το πιο συνταρακτικό απ’ όσα είχε ζήσει στη ζωή του των τελευταίων χρόνων, κάποιον που μπορεί να εμφανιζόταν ξαφνικά και οποτεδήποτε και που, όταν εμφανιζόταν, ήταν σημάδι πως κάτι θα συνέβαινε ή κάτι θα του συνέβαινε. Όχι, λάθος. Όχι στον ίδιο, αλλά χάρη στον ίδιο κι αυτό ήταν το συναρπαστικό. Μόνο απ’ τα λόγια που μπορεί να ‘λεγε ο κ. Κουήν, από πράγματα που ίσως να του έδειχνε, θα ‘φερναν στο μυαλό τού κ. Σατερθγουέιτ ιδέες, θα φανταζόταν διάφορα πράγματα, θα ‘βγαζε συμπεράσματα... Θα μπορούσε να λύσει ένα πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί. Κι απέναντι του

θα καθόταν ο φίλος του ο Κουήν, χαμογελώντας ενθαρρυντικά. Κάτι θα ‘λεγε, αυτός ο τελευταίος, και τότε οι ιδέες θ’ άρχιζαν να έρχονται η μια μετά την άλλη και το ενεργό πρόσωπο θα ήταν αυτός ο Σατερθγουέιτ. Ο άνθρωπος με τους αναρίθμητους φίλους ένας άνθρωπος, που ανάμεσα στις γνωριμίες του υπήρχαν δούκισσες, ένας επίσκοπος, άτομα αξίας, άτομα σημαντικά στους κοινωνικούς κύκλους... Αλίμονο, ο κ. Σατερθγουέιτ ήταν ανέκαθεν και μέχρι μυελού οστέων ένας σνομπ! Ένας φύσει και θέση σνομπ! Του άρεσαν οι δούκισσες, τα οικόσημα και οι περγαμηνές, του άρεσε να έχει σχέσεις με παλιές οικογένειες, οικογένειες που εκπροσωπούσαν τους γαιοκτήμονες ευγενείς της Γηραιάς Αλβιόνας για πολλές γενιές. Κι ακόμα ενδιαφερόταν για νεαρά άτομα, όχι υποχρεωτικά της ανώτερης κοινωνίας, αλλά άτομα όλων των κοινωνικών τάξεων, φτάνει να είχαν δεσμό αγάπης μεταξύ τους και να βρίσκονταν σε δύσκολη θέση και να ήταν δυστυχισμένα και να χρειάζονταν κάποια βοήθεια. Χάρη στον Χάρλεϋ Κουήν, ο Σατερθγουέιτ μπορούσε όλα αυτά τα πρόσωπα να τα βοηθήσει.

Τώρα στεκόταν σαν ηλίθιος και κοίταζε τη βιτρίνα ενός ασήμαντου χωριάτικου μαγαζιού που πουλούσε μοντέρνα σερβίτσια τσαγιού και ασφαλώς και κατσαρόλες και μπρίκια και διάφορα άλλα ευτελή.

"Όπως και να ‘ναι, είπε στον εαυτό του ο κ. Σατερθγουέιτ, πρέπει να μπω μέσα. Μια κι έκανα τη βλακεία να ξαναγυρίσω εδώ, πρέπει να το τολμήσω και να περάσω αυτή την άθλια πόρτα... να μπω ουσιαστικά μέσα σ’ αυτό το χώρο... έστω και από απλή περιέργεια. Θα αργήσουν, φαντάζομαι, περισσότερο από δέκα λεπτά, που είπαν στο συνεργείο ότι θα χρειαστούν για να φτιάξουν το αυτοκίνητο. Ίσως, που ξέρεις, να υπάρχει κάτι ενδιαφέρον μέσα δω... “

Κοίταξε άλλη μια φορά τις πορσελάνες στη βιτρίνα και ξαφνικά τις είδε με άλλο μάτι διαπίστωσε μ’ αυτή την τελευταία ματιά, πως ήταν πολύ καλά κομμάτια, καλοφτιαγμένα, σε όμορφο μοντέρνο σχέδιο. Αυτό τον υποχρέωσε σε μια νοερή αναδρομή. Το μυαλό του γύρισε, με απίστευτη ταχύτητα, πίσω στο μακρινό παρελθόν... Και θυμήθηκε φέρνοντας στο καντράν της μνήμης του, με εκπληκτική διαύγεια, ένα πρόσωπο του αλλοτινού καιρού που είχε ζήσει: το πρόσωπο μιας

γυναίκας. Ήταν η δούκισσα του Λέιθ... Η ηλικιωμένη δούκισσα του Λέιθ! Πόσο εξαιρετική, πόσο τυπικά άψογη κυρία ήταν! Αλήθεια, με πόση καλοσύνη είχε περιποιηθεί την καμαριέρα της που είχε πάθει - ανεπίτρεπτο, κατά κάποιο τρόπο, για ένα άτομο της τάξης της - είχε πάθει ναυτία στο ταξίδι για την Κορσική. Το ανήσυχο ενδιαφέρον της ήταν συγκινητικό και μόνο την άλλη μέρα είχε ξαναπάρει το αυταρχικό, τυραννικό σχεδόν φέρσιμό της, που οι υπηρέτες εκείνης της εποχής το δέχονταν μοιρολατρικά και αγόγγυστα, χωρίς να δείχνουν καμιά διάθεση να επαναστατήσουν, ή τουλάχιστον να διαμαρτυρηθούν. Που σήμερα...

Μαράια. Ναι, αυτό ήταν το όνομα της δούκισσας. Η αγαπητή γρια - Μαράια Λέιθ... Είχε πεθάνει πριν μερικά χρόνια. Αυτήν θυμήθηκε ο κ. Σατερθγουέιτ και υπήρχε λόγος γι' αυτό. Η αριστοκράτισσα αυτή είχε ένα ίδιο πολύχρωμο σερβίτσιο του τσαγιού. Ίδιο, απαράλλαχτο. Ακριβώς το ίδιο μ' αυτό που υπήρχε σ' αυτό το φτωχομάγαζο. Μεγάλες στρογγυλές κούπες σε διάφορα χρώματα: μαύρο, κίτρινο, κόκκινο κι ένα ιδιαίτερα αντιπαθητικό καφεκόκκινο προς το μπορντό. Αυτή η απόχρωση του καφεκόκκινου προς το μπορντό φαίνεται πως ήταν το αγαπημένο της χρώμα, γιατί είχε κι ένα σερβίτσιο του τσαγιού σε καφεκόκκινο χρώμα, με χρυσά σχέδια. Ο κ. Σατερθγουέιτ το θυμόταν πολύ καλά...

"Όμορφη εποχή εκείνη, μουρμούρισε αναστενάζοντας. Δυστυχώς έφυγε ανεπιστρεπτί... Ας μπω μέσα, λοιπόν. Ίσως μ' αρέσει κάποιο φλιτζάνι του καφέ και το αγοράσω. Πρέπει κάπως να περάσω την ώρα μου... "

Και χωρίς άλλη καθυστέρηση, πραγματοποίησε την απόφασή του. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. Η πλευρά που σερβίρονταν καφές και ίσως διάφορα γλυκίσματα και σάντουιτς, ήταν άδεια. Αυτή την ώρα ήταν σχετικά νωρίς για τσάι. Ένα νεαρό ζευγάρι καθόταν κοντά στο παράθυρο και δυο γυναίκες, καθισμένες σ' ένα τραπέζι στον ακριανό τοίχο, κουτσομπόλευαν.

—Της το είπα εγώ, είπε η μια καθώς έμπαινε ο κ. Σατερθγουέιτ. Της είπα, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό το πράγμα. Όχι, είναι κάτι που δεν θα το ανεχτώ και το είπα μάλιστα και στον Χένρυ που συμφώ-

νησε μαζί μου.

Ο κ. Σατερθγουέιτ έκανε τη σκέψη, πως η ζωή του Χένρυ θα ήταν μάλλον δύσκολη και ότι, χωρίς αμφιβολία, θα είχε μάθει να συμφωνεί με ότι του έλεγαν. Με μια τέτοια συμβία, είναι η καλύτερη τακτική. Τι είχαμε εδώ; Χμ! Μια εξαιρετικά αντιπαθητική γυναίκα με μια εξίσου αντιπαθητική φίλη. Τάλε κουάλε...

Ο κ. Σατερθγουέιτ έστρεψε την προσοχή του στην άλλη πλευρά του καταστήματος.

—Μπορώ να ρίξω μια ματιά; ρώτησε.

—Μα βέβαια, κύριε, αποκρίθηκε η πολύ ευγενική γυναίκα που καθόταν πίσω απ' το ταμείο του μαγαζιού. Τυχαίνει να έχουμε πολύ καλά κομμάτια αυτό τον καιρό.

Ο κ. Σατερθγουέιτ κοίταξε τα χρωματιστά φλιτζάνια, πήρε στα χέρια του ένα δυο, εξέτασε μια γαλατιέρα, πήρε μια πορσελάνινη ζέμπρα, την κοίταξε απ' όλες τις μεριές, την άφησε και, τέλος, εξέτασε τα τασάκια που είχαν πολύ ωραίο σχέδιο. Άκουσε πίσω του καρέκλες να μετακινούνται και γυρίζοντας το κεφάλι, είδε ότι οι δυο μεσόκοπες γυναίκες, εξακολουθώντας να κουτσομπολεύουν, είχαν πληρώσει το λογαριασμό τους κι έφευγαν.

Καθώς έβγαιναν από την πόρτα, ένας ψηλός άντρας με σκούρο κοστούμι μπήκε και πήγε να καθίσει στο τραπέζι που μόλις είχαν αφήσει η συμβία του Χένρυ και η φίλη της. Είχε γυρισμένη τη ράχη του στον κ. Σατερθγουέιτ, μια ίσια, γερή ράχη, αλλά μάλλον σκοτεινή και κάπως απειλητική μέσα στο μισοσκότεινο καφέ. Ο κ. Σατερθγουέιτ έστρεψε πάλι την προσοχή του στα τασάκια.

"Θα πρέπει να αγοράσω ένα τασάκι για να μην απογοητευθεί η ιδιοκτήτρια", σκέφτηκε. "Κάτι, τέλος πάντων, πρέπει να πάρω... "

Κι εκείνη τη στιγμή, ναι, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, κυριολεκτικά, ο ήλιος βγήκε ξαφνικά από τα σύννεφα.

Ο κ. Σατερθγουέιτ δεν είχε καταλάβει, ότι το μαγαζί φαινόταν σκοτεινό επειδή δεν υπήρχε ήλιος. Θυμήθηκε πως είχε συννεφιάσει περίπου την ώρα που είχαν φτάσει στο συνεργείο, τώρα όμως ο ήλιος ξανάβγαινε από τα σύννεφα. Το ξαφνικό φως του έπαιξε με τα χρώματα της πορσελάνης και φώτισε το μισοσκότεινο Καφε. Έτσι, κατά

κάποιο τρόπο, φώτισε και τη ράχη το άγνωστου άντρα, που μόλις είχε μπει κι αντί για μι σκοτεινή σιλουέτα υπήρχε τώρα εκεί μια πολύχρωμη γιρλάντα, κόκκινη και γαλάζια και κίτρινη.

Ο κ. Σατερθγουέιτ κατάλαβε πως, επιτέλους, έβλεπε αυτό που έλπιζε να βρει. Η διαίσθησή του δεν τον είχε προδώσει. Ήξερε ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος που καθόταν σ' εκείνο το τραπέζι, τον ήξερε, έστω κι αν δεν έβλεπε το πρόσωπό του. Γύρισε τη ράχη στις πορσελάνες, ξαναπέρασε στο Καφέ και πήγε να καθίσει κοντά στον νεοφερμένο.

—Ο μίστερ Κουήν! είπε ξέπνοα και με κομμένη ανάσα. Ήξερα πως είστε εσείς, το κατάλαβα αμέσως.

Ο κ. Κουήν χαμογέλασε αβίαστα.

—Είστε άνθρωπος με ξεχωριστές ικανότητες, απάντησε ευγενικά. Αυτό είναι γνωστό…

—Πέρασε καιρός που δεν σας είδα, συνέχισε ο κ. Σατερθγουέιτ. Πολύς καιρός, μα την αλήθεια, ε;

—Έχει σημασία ο καιρός; ρώτησε ο κ. Κουήν.

—Ο καιρός; Ίσως όχι. Ναι, έχετε δίκιο. Ίσως δεν έχει σημασία…

—Μπορώ να σας προσφέρω κάτι;

—Υπάρχει εδώ κάτι να πάρει κανείς; έκανε με αμφιβολία ο κ. Σατερθγουέιτ. Υποθέτω πως γι' αυτό το σκοπό μπήκατε κι εσείς εδώ μέσα, δεν είναι;

—Είναι ποτέ βέβαιος κανείς για τους σκοπούς του; ήταν η σιβυλλική απάντηση του κ. Κουήν.

—Χαίρομαι τόσο πολύ που σας ξαναβλέπω, έκανε ο κ. Σατερθγουέιτ, αποφεύγοντας μια ευθεία απάντηση στο ερώτημα, ολότελα σκοτεινό και νεφελώδες, του φίλου του. Σχεδόν είχα ξεχάσει, ξέρετε. Θέλω να πω, είχα ξεχάσει τον τρόπο που μιλάτε, αυτά που ξεστομίζετε, αυτά που με κάνετε να σκέφτομαι, αυτά που με τον τρόπο σας μου δείχνετε να κάνω…

—Εγώ; Σας δείχνω εγώ να κάνετε κάτι; έκανε ο άλλος υψώνοντας με απορία τη φωνή του. Λάθος. Μεγάλο λάθος, αγαπητέ μου φίλε. Εσείς ξέρετε πάντα τι θέλετε να κάνετε και γιατί πρέπει να το κάνετε.

—Το νιώθω αυτό μόνο όταν βρίσκεστε μαζί μου.

—Ω, όχι. Εγώ δεν έχω καμιά σχέση. Εγώ είμαι, όπως σας είπα τόσες φορές, ένας περαστικός.

—Και σήμερα είστε περαστικός απ' το Κίνγκσμπουρν Ντιούσις…

—Σωστά. Εσείς, όμως, δεν είστε περαστικός, πηγαίντε κάπου συγκεκριμένα, δεν είναι;

—Πηγαίνω να δω ένα παλιό φίλο, ένα φίλο που έχω να δω πολλά χρόνια. Είναι ηλικιωμένος και σχεδόν ανάπηρος. Είχε, προ καιρού, πάθει ένα εγκεφαλικό επεισόδιο αποκαταστάθηκε αρκετά ικανοποιητικά, μπορώ να πω, τα πάει καλούτσικα δηλαδή, όμως ποτέ δεν ξέρει κανείς…

—Ζει μόνος του;

—Τώρα όχι, ευτυχώς. Η οικογένειά του, δηλαδή όσοι απέμειναν απ' αυτή, γύρισαν απ' το εξωτερικό και μένουν μαζί του εδώ και μερικούς μήνες τώρα. Χαίρομαι που θα τους ξαναδώ όλους, αυτούς που γνωρίζω κι αυτούς που δεν έχω γνωρίσει ακόμα.

—Δηλαδή τα παιδιά;

—Τα παιδία και τα εγγόνια.

Ο κ. Σατερθγουέιτ αναστέναξε. Για μια στιγμή ένιωσε κάτι σαν πίκρα που δεν είχε δικά του παιδιά κι εγγόνια, αλλά κράτησε αυτό το συναίσθημα μόνο για μια στιγμή. Κατά βάθος δεν λυπόταν καθόλου γι' αυτό.

—Φτιάχνουν πολύ καλό ανατολίτικο καφέ εδώ, είπε ο κ. Κουήν. Όπως το φανταστήκατε, οτιδήποτε άλλο είναι μάλλον αηδιαστικό. Όμως, ένα φλιτζάνι ανατολίτικος καφές πίνετε ευχάριστα, δεν συμφωνείτε; Ας τον πιούμε, λοιπόν, όσο έχουμε χρόνο, γιατί εσείς θα βιάζεστε, υποθέτω, να συνεχίσετε το δρόμο σας.

Εκείνη τη στιγμή, από την πόρτα, σπρώχνοντάς την το μουσούδι του, μπήκε στο μαγαζί και ήρθε προς το μέρος τους ένα μικρό, μαύρο σκυλί. Πλησίασε το τραπεζάκι που κάθονταν οι δυο άντρες και κάθισε στα πίσω πόδια του κοιτάζοντας τον κ. Κουήν.

—Είναι δικό σας; ρώτησε ο κ. Σατερθγουέιτ.

—Ναι. Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τον Ερμή.

Χάιδεψε το κεφάλι του σκυλιού.

—Καφέ, είπε σκύβοντας προς το ζώο. Φώναξε *τον* Αλί.

Το σκυλί έφυγε αμέσως και χώθηκε σε μια πόρτα στο βάθος του μαγαζιού. Άκουσαν ένα κοφτό, επιτακτικό γαύγισμα και την άλλη στιγμή ο τετράποδος απεσταλμένος ξαναγύρισε κοντά στον κύριο του και πίσω του ένας νέος άντρας με μελαψό πρόσωπο που φορούσε ένα γαλάζιο πουλόβερ.

—Καφέ, Αλί, έδωσε την παραγγελία ο κ. Κουήν. Δύο περιποιημένους καφέδες.

—Ανατολίτικο καφέ, ασφαλώς, ε;

Ο νέος άντρας με το μαυριδερό πρόσωπο χαμογέλασε και απομακρύνθηκε, ενώ το σκυλί βολεύτηκε κοντά στα πόδια του κ. Κουήν.

—Για πέστε μου τώρα, έκανε ο κ. Σατερθγουέιτ, υιοθετώντας το λεκτικό του συνομιλητή του, που είσαστε και τι κάνατε και γιατί δεν σας είδα τόσο καιρό, έστω κι αν ο χρόνος είναι μια αφηρημένη έννοια, κατά τη θεωρία σας.

—Είπα πως ο χρόνος δεν έχει καμιά σημασία, διόρθωσε ο κ. Κουήν πάντα σχολαστικά ακριβολόγος. Στο μυαλό μου, και φαντάζομαι και στο δικό σας, υπάρχει πολύ ζωντανή ακόμα η ανάμνηση από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε. Θυμάστε;

—Ναι. Πολύ τραγική περίπτωση κι εκείνη. Και δεν θέλω καθόλου να τη θυμάμαι.

—Εξ αιτίας του θανάτου που τη σημάδεψε; Μα ο θάνατος δεν είναι πάντα τραγωδία, φίλε μου, σας το είπα κι άλλοτε αυτό, νομίζω.

Ο κ. Σατερθγουέιτ το γύρισε στο μυαλό του και τέλος είπε συλλογισμένα:

—Όχι ίσως εκείνος ο θάνατος, ο θάνατος που κι οι δυο μας έχουμε στο μυαλό, να μην είναι τραγωδία. Παρ' όλα αυτά…

—Παρ' όλα αυτά, συνέχισε ο άλλος, η ζωή είναι που πραγματικά έχει σημασία, ε; Έχετε απόλυτο δίκιο, φίλε μου. Η ζωή είναι που μετράει. Δεν θέλουμε και είναι φυσικό να πεθάνει κάποιος νέος, κάποιος που δεν είναι ευτυχισμένος, ή που μπορεί να γίνει ευτυχισμένος. Κανείς από μας δεν το θέλει. Γι' αυτό πρέπει πάντα να πασχίζουμε, για να σώσουμε μια ζωή, όταν έρχεται η εντολή.

—Έχετε τώρα κάποια εντολή για μένα;

—Εγώ… Εντολή για σας;

Το λεπτό μελαγχολικό πρόσωπο του κ. Κουήν φωτίστηκε απ’ το παράξενα μελαγχολικό χαμόγελό του.

—Δεν έχω καμιά εντολή για σας, κ. Σατερθγουέιτ, πως σας ήρθε; Ποτέ δεν είχα εντολές. Εσείς, μόνος σας, γνωρίζετε περιστατικά, βλέπετε τις συγκυρίες, ξέρετε πως να ενεργήσετε κι αυτό, λίαν επιτυχώς, κάνετε τελικά. Εγώ δεν έχω καμιά σχέση.

—Ω, ναι, ελάτε τώρα, έχετε. Δεν μπορείτε να με κάνετε ν’ αλλάξω γνώμη. Πέστε μου, όμως, που είσαστε το διάστημα που δεν συναντηθήκαμε;

—Ω, εδώ κι εκεί, σε διάφορες χώρες, σε ποικίλα κλίματα, σε ένα σωρό γοητευτικές περιπέτειες. Αλλά όπως πάντα, απ’ όλα, περαστικός. Νομίζω πως μάλλον εσείς πρέπει να μου πείτε, όχι μόνο τι κάνατε, αλλά και τι πρόκειται να κάνετε τώρα. Ποιους θα συναντήσετε. Φίλους, είπατε, νομίζω, ε; Πως είναι, λοιπόν, αυτοί οι φίλοι;

—Με μεγάλη μου ευχαρίστηση θα σας πω, γιατί, βλέπετε, κι εγώ προβληματίζομαι, απάντησε σοβαρά ο κ. Σατερθγουέιτ, που είχε κάθε διάθεση να εκθέσει την κατάσταση που αντιμετώπιζε στο φίλο του. Όταν δεν έχετε δει για πολύ καιρό μια οικογένεια, όταν δεν είχατε επαφή με κανένα τους όλα αυτά τα χρόνια - και είναι πολλά - είναι κάπως δύσκολο να ξανασυνδέσετε μισοξεχασμένες φιλίες, παλιούς δεσμούς.

—Σωστά, έχετε απόλυτο δίκιο, συμφώνησε πρόθυμα ο κ. Κουήν.

Ο ανατολίτικος καφές ήρθε σερβιρισμένος σε μικρά φλιτζανάκια. Ο Αλί τοποθέτησε το δίσκο μπροστά στους δύο άντρες, τους χαμογέλασε και ξαναχώθηκε στην τρύπα του.

—Γλυκός σαν τον έρωτα, μαύρος σαν τη νύχτα και καυτός σαν την κόλαση. Έτσι δεν τον χαρακτηρίζει η Αραβική παράδοση;

Ο κ. Κουήν κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας.

—Ναι, συνέχισε ο κ. Σατερθγουέιτ και ξαναγύρισε στο θέμα του. Θα σας πω που πηγαίνω, αν και το τι θα κάνω δεν έχει σημασία. Πηγαίνω να ανανεώσω παλιές φιλίες και να κάνω τη γνωριμία των νεότερων γενεών. Ο Τομ Άντισον, όπως είπα, είναι ένας πολύ παλιός μου φίλος. Κάναμε πολλά οι δυο μας στα νιάτα μας. Ύστερα, όπως συμβαίνει συχνά, η ζωή μας χώρισε. Εκείνος μπήκε στο Διπλωματικό

Σώμα και, όπως ήταν επόμενο, υπηρέτησε στο εξωτερικό σε διάφορες χώρες. Πήγα κι έμεινα μαζί του αρκετές φορές κι άλλες φορές τον συναντούσα στην Αγγλία όταν ερχόταν εδώ. Μια απ’ τις πρώτες του θέσεις ήταν στην Ισπανία, όπου παντρεύτηκε μια νεαρή Ισπανίδα, την Πιλάρ, μια εξαιρετικά όμορφη κοπέλα. Την αγαπούσε πολύ.

—Έκαναν παιδιά;

—Δύο κόρες. Ένα κατάξανθο κοριτσάκι, ξανθό σαν τον πατέρα του, που του ‘δωσαν το όνομα Λίλυ κι άλλο ένα, τη Μαράια, που πήρε τα χρώματα της Ισπανίδας μητέρας της. Έγινα νονός της Λίλυ. Φυσικά, δεν έβλεπα πολύ συχνά τα παιδιά. Δυο τρεις φορές το χρόνο, είτε έδινα ένα πάρτι για τη Λίλυ, είτε πήγαινα να τη δω στο σχολείο της. Ήταν ένα πολύ γλυκό, αξιαγάπητο πλάσμα. Αγαπούσε πολύ τον πατέρα της και την αγαπούσε κι εκείνος το ίδιο. Αλλά στα διαστήματα ανάμεσα σ’ αυτές τις συναντήσεις, υπήρχαν δύσκολες εποχές, καταλαβαίνετε... Στα χρόνια του πολέμου, οι συναντήσεις ήταν δύσκολες. Η Λίλυ, στο μεταξύ, είχε παντρευτεί έναν αξιωματικό της Αεροπορίας, ένα πιλότο καταδιωκτικών. Μέχρι πριν λίγες μέρες δεν θυμόμουν καν το όνομά του Σάιμον Τζίλλιατ λέγεται, και έχει το βαθμό του επισμηναγού.

—Σκοτώθηκε στον πόλεμο;

—Όχι, όχι, ευτυχώς όχι. Βγήκε ζωντανός από τον πόλεμο. Μετά το τέλος του πολέμου, παραιτήθηκε απ’ την Αεροπορία και πήγε με τη Λίλυ να εγκατασταθούν στην Κένυα, όπως έκαναν και πολλοί άλλοι. Απόχτησαν ένα γιο, τον Ρόλαντ. Αργότερα, όταν ήταν εσωτερικός στην Αγγλία, τον είδα μια δυο φορές. Την τελευταία φορά που τον είδα ήταν, θαρρώ, δώδεκα χρόνων. Όμορφο αγόρι, είχε πάρει τα κόκκινα μαλλιά του πατέρα του. Δεν τον ξαναείδα από τότε, γι’ αυτό ανυπομονώ να τον δω τώρα. Θα πρέπει να είναι εικοσιτριών, εικοσιτεσσάρων χρόνων σήμερα. Α, πως περνάνε τα χρόνια!...

—Είναι παντρεμένος;

—Όχι, δηλαδή, όχι ακόμα.

—Α... υπάρχει λοιπόν κάποια προοπτική γάμου, ε;

—Δεν ξέρω, μπορεί... Με έβαλε σε σκέψεις κάτι που ανέφερε ο Τομ στο γράμμα του. Υπάρχει μια νεαρή εξαδέλφη. Η μικρότερη κόρη του

Τομ, η Μαράια, παντρεύτηκε το γιατρό της περιοχής. Ήταν θλιβερό.. Πέθανε στη γέννα. Το μωρό ευτυχώς έζησε. Ήταν κοριτσάκι και του έδωσαν το όνομα Ινές, όνομα που το διάλεξε η Ισπανίδα γιαγιά της. Δεν έχω δει την Ινές παρά μόνο μια φορά, όταν είχε κιόλας μεγαλώσει. Είναι μια όμορφη μελαχρινή, σπανιόλικος τύπος, μοιάζει πολύ στη γιαγιά της. Αλλά όλα αυτά, σίγουρα, δεν θα σας ενδιαφέρουν.

—Αντίθετα, με ενδιαφέρουν πολύ.

—Αλήθεια; Με κάνετε να απορώ...

Ο κ. Σατερθγουέιτ κοίταξε τον συνομιλητή του με κάποια καχυποψία.

—Θέλετε να μάθετε, λοιπόν, τα πάντα γι’ αυτή την οικογένεια, ε; Γιατί, όμως; ξαναρώτησε.

—Μα για να μπορέσω να σχηματίσω την εικόνα της στο μυαλό μου, απάντησε ο κ. Κουήν.

—Καλά, λοιπόν, ας το δεχτούμε κι αυτό. Συνεχίζω παρακάτω. Το σπίτι, καθαρά αγγλική συνήθεια κι αυτή, τα σπίτια να έχουν δικά τους ονόματα, λέγεται Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν. Είναι ένα πολύ ωραίο, παλιό σπίτι. Βέβαια, δεν είναι και τόσο θεαματικό να τραβάει τους τουρίστες. Είναι ένα ήσυχο, διακριτικό σπίτι για να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του ένας Άγγλος που υπηρέτησε τη χώρα του και ήρθε γι’ αυτόν η ώρα να ξεκουραστεί. Απ’ ότι θυμάμαι, ο Τομ πάντα αγαπούσε τη ζωή της εξοχής. Του άρεσε το ψάρεμα, ήταν καλός κυνηγός και περάσαμε όμορφες μέρες μαζί στις διακοπές μας, όταν είμαστε παιδιά. Σ’ όλη μου τη ζωή διατήρησα στη μνήμη μου αυτή την εικόνα απ’ το Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν. Κάθε φορά που περνάω απ’ την περιοχή, θέλω να κάνω μια παράκαμψη μόνο και μόνο για να μπορέσω να δω, ανάμεσα απ’ τα δέντρα, το μακρύ δρομάκι που περνάει μπροστά απ’ το σπίτι, τις αναλαμπές από το ποτάμι όπου ψαρεύαμε και το ίδιο το σπίτι και τότε αναθυμάμαι όλα εκείνα που κάναμε ο Τομ κι εγώ, πιτσιρικάδες. Ήταν άνθρωπος της δράσης εκείνος, άνθρωπος που έδωσε πολλά στους συνανθρώπους μας και στον τόπο. Εγώ... εγώ... ήμουν εντελώς άλλος άνθρωπος... έγινα απλώς ένα γεροντοπαλίκαρο!

—Γίνατε κάτι πολύ περισσότερο, είπε ο κ. Κουήν προσπαθώντας

να τον παρηγορήσει. Γίνατε ένας άνθρωπος που έκανε πολλούς φίλους, πάρα πολλούς, μα την πίστη μου, και που μπόρεσε να φανεί χρήσιμος, χρησιμότατος, σε όλους αυτούς τους φίλους, όταν το είχαν ανάγκη.

—Ναι, αν το πάρουμε έτσι, το δέχομαι, είπε ο κ. Σατερθγουέιτ. Συμφωνώ μ’ αυτή την άποψη, μα ίσως το κρίνετε πολύ συγκαταβατικά.

—Καθόλου και ξέχωρα από όλα τα άλλα σας χαρίσματα, είστε μια πολύ καλή συντροφιά. Οι ιστορίες που έχετε να διηγηθείτε, τα πράγματα που είδατε, τα μέρη που επισκεφτήκατε, σας έδωσαν πλουσιότατο υλικό. Τα τόσα παράξενα που συνέβησαν στη ζωή σας... θα μπορούσατε να γράψετε ολόκληρο βιβλίο με όλα αυτά.

—Χμ, έκανε μισοενοχλημένος, αλλά ταυτόχρονα και μισοκολακευμένος ο κ. Σατερθγουέιτ. Αν αποφάσιζα, όμως, να γράψω ένα βιβλίο, τότε ασφαλώς θα έβαζα εσάς σαν το κύριο πρόσωπο, το ξέρετε;

—Όχι, όχι, δεν θα το κάνατε αυτό, διαμαρτυρήθηκε ο άλλος χλιαρά. Δεν θα μου πήγαινε ο ρόλος, ούτε θα τον δεχόμουν ποτέ. Είναι πέρα απ’ την πραγματικότητα. Εγώ είμαι ένας περαστικός, ένας τυχαίος διαβάτης για να το πω λογοτεχνικά, αυτό είναι όλο. Όχι ήρωας πεζογραφήματος. Αλλά ας τ’ αφήσουμε αυτά. Παρακαλώ, συνεχίστε. Πάμε παρακάτω. Λοιπόν;

—Ωραία, συνεχίζω, έκανε ο κ. Σατερθγουέιτ. Όσα, κατ’ αρχήν, σας διηγούμαι, είναι ένα οικογενειακό χρονικό. Όπως είπα, υπήρχαν μεγάλα διαστήματα, χρόνια ολόκληρα, που δεν έβλεπα κανένα απ’ αυτούς. Αλλά ήταν πάντοτε οι παλιοί μου φίλοι. Έβλεπα τον Τομ και την Πιλάρ μέχρι το θάνατο της Πιλάρ - δυστυχώς πέθανε σχετικά νέα - τη βαφτισιμιά μου τη Λίλυ, την Ινες, την κόρη του γιατρού, που ζει στο χωριό με τον πατέρα της...

—Πόσων χρόνων είναι αυτό το κορίτσι;

—Νομίζω δεκαεννιά, είκοσι. Θα χαρώ να την ξαναδώ.

—Ώστε, γενικά, πρόκειται για το χρονικό μιας ευτυχισμένης οικογένειας, ε;

—Όχι, εντελώς. Η Λίλυ που εγκαταστάθηκε στην Κένυα με τον άντρα της, σκοτώθηκε εκεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, αφήνοντας

το μικρό Ρόλαντ μωρό, μόλις ενός έτους. Ο θάνατός της κυριολεκτικά τσάκισε τον Σάιμον, τον άντρα της. Ήταν ένα πολύ αγαπημένο ζευγάρι. Ωστόσο, είχε τύχη μέσα στην ατυχία του: ξαναπαντρεύτηκε με τη νεαρή χήρα ενός φίλου του αεροπόρου, που είχε κι αυτός ένα μικρό αγόρι στην ίδια ηλικία. Ο μικρός Τίμοθυ και ο μικρός Ρόλαντ είχαν μόνο δυο τρεις μήνες διαφορά ηλικία. Πιστεύω πως ο δεύτερος γάμος του Σάιμον ήταν αρκετά ευτυχισμένος, αν και δεν τους έβλεπα, γιατί εξακολουθούσαν να ζουν στην Κένυα. Τα δυο αγόρια μεγάλωσαν μαζί σαν αδέλφια. Πήγαν στο ίδιο σχολείο στην Αγγλία και περνούσαν τις διακοπές τους στην Κένυα. Το τι έγινε στην Κένυα είναι γνωστό. Μερικοί κατόρθωσαν να παραμείνουν, άλλοι, ανάμεσά τους και φίλοι μου, πήγαν στην Δυτική Αυστραλία κι εγκαταστάθηκαν εκεί, αρχίζοντας από την αρχή τη ζωή τους και άλλοι γύρισαν πίσω στην πατρίδα.

Πήρε μια ανάσα και συνέχισε στον ίδιο τόνο:

—Ο Σάιμον Τζίλλιατ με τη γυναίκα του κι τα δυο αγόρια, έφυγαν από την Κένυα. Ήρθαν εδώ και δέχτηκαν στην πρόσκληση του Τομ Άντισον να μείνουν μαζί ίου. Έτσι, λοιπόν, ο γαμπρός του, η δεύτερη γυναίκα του γαμπρού του και τα δυο αγόρια, νεαροί άντρες τώρα πια, εγκαταστάθηκαν στο Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν και ζουν εκεί αρμονικά σα μια οικογένεια. Το άλλο εγγόνι του Τομ, η Ινές Χόρτον, μένει στο χωριό με τον πατέρα της το γιατρό, αλλά απ' ότι συμπεραίνω, περνάει μεγάλο μέρος από τον καιρό της στο σπίτι του παππού της, που την αγαπάει πολύ. Φαίνεται ότι είναι ευτυχισμένοι όλοι μαζί. Ο Τομ με κάλεσε πολλές φορές να πάω να τους δω, να γνωρίσω τα καινούργια μέλη της οικογένειας... Έτσι αποφάσισα να πάω — μόνο για ένα σαββατοκύριακο. Θα είναι θλιβερό για μένα να δω τον Τομ γερασμένο και σχεδόν ανάπηρο, αλλά πάντα αισιόδοξο και εύθυμο απ' όσα μπορώ να συμπεράνω και να ξαναδώ το Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν, το σπίτι που είναι δεμένο με όλες τις ευτυχισμένες παιδικές μου αναμνήσεις. Υπάρχει, όμως, κάτι που με ανησυχεί.

—Δεν θα 'πρεπε να ανησυχείτε. Αλλά τι είναι αυτό που σας ανησυχεί;

—Ότι ίσως... ίσως τελικά απογοητευθώ. Το σπίτι που έχει κρατήσει

κανείς στη μνήμη του, που ζει πάντα στα όνειρά του, όταν έρχεται η στιγμή να το ξαναδεί, μπορεί να μην είναι πια όπως το θυμόταν. Μια καινούργια πτέρυγα μπορεί να έχει προστεθεί, ο κήπος μπορεί να διαρρυθμίστηκε αλλιώς, πολλά μπορούν να έχουν συμβεί, πάνε τόσα πολλά χρόνια που έχω να πατήσω το πόδι μου εκεί.

—Νομίζω πως οι αναμνήσεις σας δεν θα σας γελάσουν, είπε αισιόδοξα ο κ. Κουήν. Χαίρομαι που θα πάτε εκεί.

—Έχω μια ιδέα, φώναξε ξαφνικά ο κ. Σατερθγουέιτ. Ναι, μια καλή ιδέα. Να έρθετε μαζί μου, τι λέτε; μη φοβάστε πως δεν θα είστε ευπρόσδεκτος, δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, πιστέψτε με. Ο Τομ Άντισον είναι ο πιο φιλόξενος άνθρωπος στον κόσμο. Οποιοσδήποτε φίλος δικός μου, γίνεται αμέσως και δικός του φίλος. Ελάτε μαζί μου, Κουήν, επιμένω!

Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε η πόρτα του μαγαζιού και μπήκε μια μεσόκοπη γυναίκα. Ήταν κάπως λαχανιασμένη κι έδειχνε ταραγμένη. Ήταν ακόμα όμορφη, με πλούσια κόκκινα μαλλιά, που μόλις άρχιζαν να γκριζάρουν εδώ κι εκεί. Το δέρμα της είχε τη διάφανη φιλντισένια χλομάδα που συνοδεύει συνήθως τα κόκκινα μαλλιά και τα πρασινογάλανα μάτια, και η σιλουέτα της ήταν καλοδιατηρημένη. Η νεοφερμένη έριξε μια γρήγορη ματιά ολόγυρα, απ’ την πλευρά του Καφέ, κι αμέσως πέρασε στο κατάστημα με τις πορσελάνες.

—Ω, βλέπω πως έχετε ακόμη τα φλιτζάνια “Αρλεκίνος”, φώναξε με ολοφάνερη ανακούφιση.

—Μάλιστα, κυρία Τζίλλιατ, πήραμε μόλις χθες μια καινούργια παρτίδα, είπε η γυναίκα του καταστήματος.

—Ω, χαίρομαι. Ήμουν τόσο στενοχωρημένη. Πήρα μια απ’ τις μοτοσυκλέτες των παιδιών για να ‘ρθω γρήγορα. Δεν έβρισκα κανένα απ’ τους δυο τους κάπου είχαν πάει κι έπρεπε να κάνω εγώ αυτή τη δουλειά. Έγινε μια ζημιά σήμερα, έσπασαν μερικά απ’ τα φλιτζάνια και περιμένουμε ξένους για το τσάι το απόγευμα. Γι’ αυτό θα ‘θελα να μου δώσετε ένα γαλάζιο φλιτζάνι κι ένα πράσινο. Ίσως θα ‘πρεπε να πάρω κι ένα κόκκινο μήπως χρειαστεί, δεν νομίζετε;

—Ναι, αυτό είναι το κακό με τα φλιτζάνια, όταν είναι σε διαφορετικούς χρωματισμούς. Δεν ξέρει κανείς αν θα βρει το χρώμα που

χρειάζεται για ν’ αντικαταστήσει το σπασμένο.

Ο κ. Σατερθγουέιτ είχε γυρίσει το κεφάλι του και παρακολουθούσε το διάλογο. Μίσες Τζίλλιατ την είχε αποκαλέσει η γυναίκα του καταστήματος μα βέβαια... θα πρέπει να ήταν...

Σηκώθηκε απ’ τη θέση του, διστάζοντας λίγο κι ύστερα έκανε ένα δυο βήματα προς τις γυναίκες.

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, είστε... είστε η κ. Τζίλλιατ από το Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν; ρώτησε τη νεοφερμένη με τα κόκκινα μαλλιά.

—Ναι, είμαι η Μπέρυλ Τζίλλιατ, είπε η γυναίκα απορημένη. Εσείς... θέλω να πω, εσείς...

Τον κοίταξε ζαρώνοντας τα φρύδια της.

Γοητευτική γυναίκα, σκέφτηκε ο κ. Σατερθγουέιτ. Πρόσωπο κάπως σκληρό ίσως, αλλά οπωσδήποτε εκβιαστικό. Ώστε αυτή ήταν η δεύτερη γυναίκα του Σάιμον Τζίλλιατ. Δεν είχε την αιθέρια ομορφιά της Λίλυ, αλλά, ωστόσο, ήταν ελκυστική γυναίκα.

Ξαφνικά το αντικείμενο των σκέψεων του κ. Σατερθγουέιτ χαμογέλασε.

—Φαντάζομαι... μα βέβαια, ο πεθερός μου έχει τη φωτογραφία σας! Θα πρέπει να είστε ο επισκέπτης που περιμένουμε το απόγευμα, ε; Ο κ. Σατερθγουέιτ!

—Ακριβώς, μαντάμ, αυτός είμαι είπε ο κ. Σατερθγουέιτ, και επί τη ευκαιρία, θα ήθελα να σας ζητήσω συγγνώμη, που θα καθυστερήσω περισσότερο απ’ όσο είπα, αλλά δυστυχώς το αυτοκίνητό μου έπαθε βλάβη και βρίσκεται σε κάποιο συνεργείο της περιοχής για επισκευή.

—Πολύ δυσάρεστο να σας τύχει κάτι τέτοιο, αλλά δεν πρέπει να στενοχωριέστε, τον καθησύχασε η μίσες Τζίλλιατ. Δεν είναι ακόμα ώρα για το τσάι και οπωσδήποτε θα το αναβάλλουμε για λίγο αργότερα. Δεν χάλασε δα κι ο κόσμος. Όπως θα ακούσατε, ίσως, εγώ βιάστηκα να έρθω εδώ για ν’ αντικαταστήσω κάτι φλιτζάνια που έσπασαν σήμερα το πρωί. Είναι παρατηρημένο, όταν έχει κανείς ξένους για φαγητό, ή τσάι, πάντα κάτι απρόοπτο θα του συμβεί.

—Μίσες Τζίλλιατ, είστε έτοιμη, είπε η γυναίκα του καταστήματος.

Να σας τα βάλω σε κουτί;

—Όχι, δεν χρειάζεται, αφού τα έχετε τυλίξει σε χαρτί θα είναι εντάξει μέσα στην τσάντα μου για τα ψώνια. Δεν κινδυνεύουν να πάθουν τα ίδια με τα αδελφάκια τους στο σπίτι…

—Αν γυρίζετε στο Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν, προθυμοποιήθηκε ο κ. Σατερθγουέιτ, μπορώ να σας πάρω με το αυτοκίνητό μου. Θα ‘ρθει απ’ το συνεργείο από στιγμή σε στιγμή…

—Είστε πολύ ευγενικός, ευχαριστώ, είπε η μίσες Τζίλλιατ. Μακάρι να μπορούσα να δεχτώ την πρόταση αλλά πρέπει να πάω πίσω τη μοτοσυκλέτα τα παιδιά ίσως τη χρειαστούν. Κάπου, άκουσα, έχουν να πάνε το βράδυ.

Ο κ. Σατερθγουέιτ στράφηκε στον κ. Κουήν, που είχε σηκωθεί και είχε πλησιάσει.

—Κυρία μου, είπε, επιτρέψτε μου να σας συστήσω τον παλιό κι εγκάρδιο φίλο μου, Χάρλεϋ Κουήν, που τον συνάντησα τυχαία εδώ. Προσπαθούσα να τον πείσω να έρθει μαζί μου στο Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν. Νομίζετε πως θα μπορούσατε να φιλοξενήσετε ένα ακόμη άτομο γι’ απόψε; Δεν θα δημιουργούσαμε κάποιο πρόβλημα, θέλω να πω.

—Ω, κανένα πρόβλημα, έκανε η γυναίκα. Ο πεθερός μου θα χαιρόταν πολύ να γνωρίσει ένα παλιό σας φίλο, Είναι ίσως και δικός του φίλος;

—Όχι, είπε ο Κουήν, δεν γνωρίζω τον κ. Άντισον, αν και έχω ακούσει πολλές φορές τον φίλο μου τον κ. Σατερθγουέιτ να μιλάει γι’ αυτόν.

—Ωραία, λοιπόν, αφήστε τον κ. Σατερθγουέιτ να σας φέρει. Θα χαρούμε πολύ.

—Λυπάμαι, έκανε ο κ. Κουήν. Δυστυχώς, δεν μπορώ να έρθω. Έχω ένα άλλο ραντεβού (κοίταξε το ρολόι του) και μάλιστα θα ‘πρεπε να φύγω αμέσως. Έχω ήδη αργήσει, αλλά αυτό παθαίνει κανείς όταν συναντάει παλιούς φίλους.

Η Μπέρυλ Τζίλλιατ, με το πακέτο της προσεκτικά τοποθετημένο στην τσάντα της, γύρισε στον κ. Σατερθγουέιτ.

—Ωρεβουάρ, λοιπόν. Θα σας δούμε σε λίγο. Το τσάι *δεν* θα σερβι-

ριστεί πριν απ’ τις πέντε και τέταρτο, έτσι μη στενοχωριέστε. Χαίρομαι που επιτέλους σας γνώρισα. Έχω ακούει τόσα πολλά για σας απ’ τον Σάιμον κι από τον πεθερό μου.

Πέταξε ένα βιαστικό “χαίρετε” στον Κουήν και βγήκε από το κατάστημα.

—Πολύ βιαστική η κυρία, σχολίασε η γυναίκα του καταστήματος. Αλλά έτσι είναι πάντα. Φαίνεται, πως θα την πνίγουν σωρό οι δουλειές του σπιτιού.

Απέξω ακούστηκε ο θόρυβος της μηχανής καθώς μαρσάριζε.

—Γυναίκα με προσωπικότητα, ε; είπε ο κ. Σατερθγουέιτ.

—Έτσι φαίνεται, απάντησε ο κ. Κουήν

—Και δεν γίνεται, φίλε μου, να σας πείσω να έρθετε μαζί μου;

—Σας είπα: είμαι μόνο περαστικός.

—Άραγε, έκανε ο κ. Σατερθγουέιτ, με ολοφάνερη θλίψη στα χαρακτηριστικά του προσώπου του, άραγε πότε θα ξανατύχει να σας δω;

—Ω, έννοια σας και δεν θα περάσει πολύς καιρός και θα με δείτε, έκανε ζεστά ο άλλος. Κι αμέσως θα με αναγνωρίσετε μόλις με δείτε.

—Δεν έχετε τίποτα περισσότερο να μου πείτε... δεν θέλετε να μου εξηγήσετε;

—Να σας εξηγήσω τι;

—Να μου εξηγήσετε γιατί σας συνάντησα εδώ;

—Είστε άνθρωπος με γνώση, είπε ο κ. Κουήν. Μια λέξη σίγουρα θα μπορούσε να σημαίνει κάτι για σας. Ναι μια λέξη κι από μόνη της θα μπορούσε και θα ‘πρεπε να φανεί χρήσιμη.

—Και ποια είναι αυτή η λέξη;

—Δαλτονισμός, είπε ο κ. Κουήν και χαμογέλασε αινιγματικά.

—Δεν ξέρω... χμ, δεν ξέρω... έκανε ο κ. Σατερθγουέιτ και ζάρωσε τα φρύδια. Όχι, όχι, ξέρω, μόνο που αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να θυμηθώ...

—Α, να, ήρθε το αμάξι σας, είπε ο κ. Κουήν. Αντίο φίλε μου, για την ώρα.

Πραγματικά, το αυτοκίνητο σταματούσε εκείνη τη στιγμή μπροστά στο ταχυδρομείο. Ο κ. Σατερθγουέιτ βγήκε απ’ το Καφέ. Βιαζόταν. Δεν ήθελε να κάνει τους οικοδεσπότες του να περιμένουν περισσό-

τερο, αλλά ταυτόχρονα λυπόταν που θα αποχωριζόταν το φίλο του.

—Δεν υπάρχει τίποτα να κάνω για σας; ρώτησε τον Κουήν και ο τόνος του ήταν σαρκαστικός.

—Για μένα; Όχι, δεν υπάρχει τίποτα να κάνετε για μένα.

—Για κάποιον άλλον τότε;

—Όσο γι' αυτό, ναι, νομίζω. Είναι τουλάχιστον πολύ πιθανό.

—Εύχομαι να καταλάβω τι εννοείτε, είπε με κρυφή απελπισία ο κ. Σατερθγουέιτ.

—Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σε σας, είπε ο κ. Κουήν. Πάντοτε, στο τέλος, καταλαβαίνετε έχετε γρήγορη αντίληψη και καταλαβαίνετε την έννοια των πραγμάτων. Δεν έχετε αλλάξει, σας βεβαιώνω.

Το χέρι του έμεινε για μια στιγμή στον ώμο του κ. Σατερθγουέιτ κι αμέσως μετά στράφηκε και απομακρύνθηκε με γρήγορο βήμα προς την αντίθετη με το Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν κατεύθυνση. Ο κ. Σατερθγουέιτ αναστέναξε ελαφρά και μπήκε στο αυτοκίνητό του.

—Ελπίζω να μην έχουμε άλλα απρόοπτα, μονολόγησε δυνατά.

—Όχι, κύριε, τον καθησύχασε ο σοφέρ του. Η μηχανή δουλεύει μια χαρά τώρα και δεν είμαστε μακριά, τρία τέσσερα χιλιόμετρα το πολύ.

Έκανε μια μεγάλη στροφή, χωρίς ν' αγγίξει πεζοδρόμιο και ξαναπήρε το δρόμο απ' όπου είχε έρθει.

—Το πολύ τρία τέσσερα χιλιόμετρα, ξανάπε και πάτησε γκάζι.

"Δαλτονισμός", έφερε στο μυαλό του τη λέξη ο κ. Σατερθγουέιτ. Η λέξη αυτή, ο ιατρικός όρος, με ότι υποδήλωνε, εξακολουθούσε να μην του λέει τίποτα κι ωστόσο ήταν βέβαιος, πως την ήξερε, την είχε ακούσει κι άλλη φορά. Σχετικά με ποιον, όμως; Αδύνατον να θυμηθεί. Κι ύστερα, ήταν τόσο σπουδαίο, που θα έπρεπε να ζορίσει τον εαυτό του για να φέρει στην επιφάνεια της μνήμης του αυτή τη λεπτομέρεια;

Μηχανικά, σαν αυτό να συνδέονταν με το προηγούμενο, ψιθύρισε στον εαυτό του: "Ντόουβερτον Κίνγκσμπουρν". Οι δυο αυτές λέξεις εξακολουθούσαν, ουσιαστικά, να σημαίνουν γι' αυτόν, εκείνο που πάντοτε σήμαιναν: ένα μέρος που τον περίμενε ο αγαπημένος φίλος των παιδικών χρόνων, ένα μέρος ειδυλλιακό που ανυπομονούσε να φτάσει, όπου θα ξαναζούσε χαρές, έστω κι αν μερικοί απ' αυτούς

που είχε γνωρίσει δεν θα ήταν πια εκεί. Όμως ο Τομ θα ήταν! Αυτό ήταν το σπουδαιότερο. Ο παλιός φίλος του ο Τομ θα ήταν εκεί, όπως και το καταπράσινο γρασίδι που ξεκούραζε το βλέμμα και η λίμνη και το μικρό ποτάμι, όπου έκαναν τόσα παιχνίδια όταν ήταν παιδιά.

Το τσάι είχε στρωθεί στην πελούζα με το καλοκουρεμένο γρασίδι. Μια σειρά από πέτρινα σκαλιά κατέβαιναν απ' τις μπαλκονόπορτες του σαλονιού στη γωνία της πελούζας, όπου μια μεγάλη οξιά από τη μια μεριά και ένας κέδρος απ' την άλλη, σχημάτιζαν το χώρο για την απογευματινή συγκέντρωση. Κάτω απ' τα φυλλώματα υπήρχαν τραπέζια με άσπρα τραπεζομάντιλα και πολυθρόνες κήπου με πολύχρωμα μαξιλάρια, άλλες με όρθια ράχη κι άλλες ξαπλωτές για να ξαπλώσεις και να κοιμηθείς, αν ήθελες. Μερικές είχαν και ομπρέλα, για να φυλάγεσαι από τον ήλιο.

Ήταν ένα όμορφο απόγευμα και το γρασίδι είχε ένα βελούδινο βαθύ χρώμα. Το χρυσό φως του ήλιου, περνώντας μέσα απ' τα κλαδιά της οξιάς και του κέδρου σχεδίαζε παράξενες σιλουέτες στο γρασίδι.

Ο Τομ Άντισον περίμενε το φίλο του ξαπλωμένος σε μια ψάθινη πολυθρόνα, με τα πρησμένα απ' τα αρθριτικά πόδια του, ακουμπισμένα ψηλά. Και σ' αυτά τα πόδια, πρόσεξε κρυφογελώντας ο κ. Σατερθγουέιτ, φορούσε ένα ζευγάρι παντόφλες και οι παντόφλες αυτές ήταν... παράταιρες. Μια κόκκινη και μια πράσινη! Ο καλός μου ο παλιόφιλος, σκέφτηκε ο κ. Σατερθγουέιτ με τρυφερότητα για τον σύντροφο των παιδικών του χρόνων, πάντα ο ίδιος, δεν θ' αλλάξει ποτέ. Και την ίδια στιγμή, μια άλλη σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του. "Τι ηλίθιος που είμαι! και βέβαια ξέρω τι σημαίνει εκείνη η λέξη. Γιατί δεν το θυμήθηκα αμέσως;"

—Φοβόμουν πως δεν θα ερχόσουν ποτέ, γερο-κατεργάρη, γέλασε βλέποντάς τον ο Τομ Άντισον.

Ήταν ακόμα ένας όμορφος άντρας, ηλικιωμένος τώρα, με φωτεινό όμως πρόσωπο, γελαστά γκρίζα μάτια και ώμους που ήταν ακόμη τετράγωνοι και του έδιναν δυναμική εμφάνιση. Κάθε γραμμή του προσώπου του πρόδινε καλοσύνη, χιούμορ, στοργικό καλωσόρισμα.

—Μόνο που δεν μπορώ να σηκωθώ να σε χαιρετήσω, πρόσθεσε.

Χρειάζονται δυο καρδαμωμένοι άντρες κι ένα γερό μπαστούνι για να σηκωθώ όρθιος. Πες μου, όμως, γνωρίζεις την παρέα μας, ή όχι; Τον Σάιμον τον γνωρίζεις, βέβαια.

—Και βέβαια τον γνωρίζω. Αν και πάνε αρκετά χρόνια αφότου συναντηθήκαμε, δεν έχετε αλλάξει καθόλου, είπε στο νέο άντρα ο κ. Σατερθγουέιτ.

Ο επισμηναγός Σάιμον Τζίλλιατ ήταν ένας λεπτός, όμορφος άντρας με πυκνά πλούσια κόκκινα μαλλιά.

—Κρίμα που δεν ήρθατε να μας επισκεφθείτε στην Κένυα, είπε, θα είχαμε να σας δείξουμε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα εκεί. Αν και δεν ξέρει κανείς τι του επιφυλάσσει το μέλλον, ψέματα; Εγώ πίστευα πως θ' άφηνα τα κόκαλά μου εκεί.

—Ε, καλά μην κάνεις έτσι, είπε εύθυμα ο Τομ Άντισον, έχουμε κι εδώ ένα ωραίο νεκροταφείο. Και υπάρχει αρκετός χώρος για μας βολέψει όλους, μη στενοχωριέσαι.

—Πολύ πένθιμη συζήτηση αρχίσατε, είπε χαμογελώντας η Μπέρυλ Τζίλλιατ και πρόσθεσε. Αυτά είναι τα αγόρια μας, αλλά φαντάζομαι ότι τα γνωρίζετε, κ. Σατερθγουέιτ, έτσι δεν είναι;

—Ομολογώ πως σήμερα, αν δεν μου το 'λεγαν, δεν υπήρχε περίπτωση να τα αναγνωρίσω, είπε με ειλικρίνεια ο κ. Σατερθγουέιτ.

Πραγματικά, την τελευταία φορά που είχε δει τα δυο παιδιά, ήταν σε μια έξοδό τους, όταν ήταν ακόμα εσωτερικά στο δημοτικό σχολείο. Αν και δεν υπήρχε άμεση συγγένεια μεταξύ τους - το καθένα είχε διαφορετικό πατέρα, ή μητέρα - ωστόσο θα μπορούσε κανείς να τα πάρει για αδέλφια. Είχαν περίπου το ίδιο ανάστημα και είχαν και τα δύο κόκκινα μαλλιά (ο Ρόλαντ τα είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του, ενώ ο Τίμοθυ από τη μητέρα του) και φαινόταν να υπάρχει καλή συντροφικότητα ανάμεσά τους. Παρ' όλα αυτά, είναι πολύ διαφορετικοί χαρακτήρες σαν άτομα, σκέφτηκε ο κ. Σατερθγουέιτ. Η διαφορά ήταν τώρα πιο καθαρή, πιο ζωηρή, τώρα που είχαν φτάσει τα εικοσιδυο, ή εικοσιτρία. Στον Ρόλαντ, ο κ. Σατερθγουέιτ, δεν έβρισκε καμιά ομοιότητά με τον παππού του, αλλά κι ούτε έμοιαζε με τον πατέρα του, εκτός βέβαια απ' τα κόκκινα μαλλιά. Μερικές φορές είχε αναρωτηθεί, αν το παιδί έμοιαζε της Λίλυ, της βαφτισιμιός του. Αλλά

ούτε και σ’ αυτήν έμοιαζε. Όσο για τον Τιμοθυ, θα ‘λεγε κανείς πως έμοιαζε περισσότερο για γιος της Λίλυ, με το λευκό του δέρμα, το ψηλό μέτωπο και τη λεπτότητα των οστών του προσώπου του.

Πλάι του, σχεδόν μέσα στο αφτί του, όπως τουλάχιστον του φάνηκε, μια βαθιά μελωδική φωνή είπε.

—Είμαι η Ινές. Ασφαλώς δεν με θυμάστε πάει πολύς καιρός από τότε που σας είδα.

Ωραίο πλάσμα, σκέφτηκε αμέσως ο κ. Σατερθγουέιτ, Ο κλασικός τύπος της μελαχρινής κοπέλας.

Κι άθελα του, γύρισε τη σκέψη του πίσω, τότε που ήταν παράνυμφος στο γάμο του Τομ Άντισον με την Πιλάρ. Το Σπανιόλικο αίμα της, φαινόταν στην περήφανη στάση του κεφαλιού και στη λεπτή, μελαχρινή ομορφιά της. Ο πατέρας της, ο δρ. Χόρτον, στεκόταν πίσω της. Κάπως πιο γερασμένος απ’ την τελευταία φορά που ο κ. Σατερθγουέιτ τον είχε δει. Ευγενικός άνθρωπος, συμπαθητικός. Καλός γιατρός, χωρίς φιλοδοξίες, αλλά θετικός και αφοσιωμένος στην επιστήμη του και πολύ περήφανος για την κόρη του, σκέφτηκε ο επισκέπτης. Απόλυτα δικαιολογημένα, ωστόσο. Το πράγμα φώναζε από μόνο του!...

Ένα κύμα ευδαιμονίας τον πλημμύρισε. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, έκανε τη σκέψη, αν και μερικοί απ’ αυτούς ήταν ξένοι γι’ αυτόν, ήταν φίλοι που τους γνώριζε από παλιά. Η όμορφη μελαχρινή κοπέλα, τα δύο κοκκινόμαλλα παλικάρια, η Μπέρυλ Τζίλλιατ, όλο φροντίδα, σκυμμένη στο δίσκο του τσαγιού, ταχτοποιώντας φλιτζάνια και πιατάκια και γνέφοντας στην υπηρέτρια να φέρει τις πιατέλες με τα κέικ και τα διάφορα βουτήματα. Ένα πλουσιότατο τσάι. Αρκετά καθίσματα τραβήχτηκαν κοντά στα τραπέζια, για να μπορεί ο καθένας να σερβιριστεί μόνος του. Οι δυο νέοι κάθισαν σε μια άκρη και κάλεσαν τον κ. Σατερθγουέιτ να καθίσει μαζί τους, πράγμα που τον ευχαρίστησε, γιατί κι ο ίδιος σχεδίαζε να μιλήσει πρώτα με τα παιδιά, για να δει πόσο του θύμιζαν τον Τομ Άντισον του παλιού καλού καιρού. Κι έτσι δεχόμενος την πρόσκληση, ο ηλικιωμένος φίλος μας, βρέθηκε ξανά στην παιδική του ηλικία, τότε που ερχόταν σ’ αυτό το μέρος, εδώ ακριβώς, σ’ αυτόν τον κήπο μ’ αυτό το σπίτι, και τον καλωσόριζαν οι γονείς του Τομ και κάποιοι θείοι και θείες και ξαδέλφια. Μερι-

κοί απ’ αυτούς, μόλον δεν θα υπήρχαν σήμερα στη ζωή, η οικογένεια θα είχε αρχίσει να έχει τη φόρα της. Όμως ήταν πάντα μια οικογένεια: ο Τομ με τις παράταιρες παντούφλες του, γερασμένος αλλά πάντα εύθυμος κι ευτυχισμένος, ευτυχισμένος ανάμεσα σ’ αυτούς που τον τριγύριζαν. Και το σπίτι, το “Ντόουβερτον”, όπως το έλεγαν, παρέμενε το ίδιο, όπως το ήξερε από παλιά, ή σχεδόν όπως το ήξερε. Ίσως όχι τόσο καλά διατηρημένο, αλλά σε καλή πάντως κατάσταση. Και πάντοτε έφταναν οι αναλαμπές του ποταμιού, ανάμεσα απ’ τα δέντρα στα μάτια αυτών που κάθονταν στον κήπο, ή κοιτούσαν έξω απ’ το μεγάλο παράθυρο της κουζίνας. Το ίδιο το σπίτι χρειαζόταν ίσως, ένα χεράκι βάψιμο. Στο κάτω κάτω, ο Τομ Άντισον ήταν πλούσιος άνθρωπος, χάρη στη μεγάλη κτηματική περιουσία που είχε κληρονομήσει από τους δικούς του, περιουσία που με έξυπνους χειρισμούς είχε καταφέρει να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο. Άνθρωπος με απλά γούστα ο ίδιος, ξόδευε αρκετά, για να συντηρεί την ιδιοκτησία του, όμως καθόλου σπάταλος, κατά τα άλλα. Σπάνια ταξίδευε, αλλά συχνά καλούσε φίλους να μείνουν στο σπίτι του, φίλους που είχαν κάποια σχέση με το παρελθόν. Με άλλα λόγια, το Ντόουβερτον ήταν ένα φιλόξενο σπίτι.

Ο κ. Σατερθγουέιτ τράβηξε λίγο πίσω το κάθισμά του απ’ το τραπέζι, στρέφοντάς το κάπως πλάγια, ώστε να βλέπει καλύτερα το ποτάμι. Εκεί κάτω ήταν, βέβαια, ο μύλος κι από την άλλη πλευρά του ποταμού απλώνονταν τα χωράφια. Από τη μεριά του τώρα, ο κ. Σατερθγουέιτ, είδε σε ένα χωράφι προς τα αριστερά, ένα σκιάχτρο, μια σκούρα σιλουέτα, που πάνω της κάθονταν πουλιά και τσιμπολογούσαν το άχυρο. Για μια στιγμή, του πέρασε από το νου η σκέψη, πως αυτό το σκιάχτρο έμοιαζε με το φίλο του τον Χάρλεϋ Κουήν. Μπορεί να είναι αυτός, σκέφτηκε. Ήταν μια παράλογη ιδέα κι ωστόσο, αν κάποιος είχε φτιάξει το σκιάχτρο κάνοντάς το να μοιάζει με τον Κουήν, του είχε δώσει έναν αέρα λυγερής κομψότητας που δεν έχουν τα συνηθισμένα σκιάχτρα.

—Το σκιάχτρο κοιτάτε, τον ρώτησε ο Τίμοθυ, παρακολουθώντας το βλέμμα του. Το έχουμε βαφτίσει, ξέρετε, του έχουμε δώσει όνομα. Το λέμε μίστερ Χάρλεϋ Μπάρλεϋ.

—Αλήθεια; έκανε ξαφνιασμένος ο κ. Σατερθγουέιτ αποφεύγοντας, όμως, να το δείξει. Ώστε Χάρλεϋ Μπάρλεϋ, ε; Πολύ ενδιαφέρον.

—Γιατί το βρίσκετε ενδιαφέρον;

—Επειδή μοιάζει με ένα φίλο μου, που το μικρό του όνομα είναι Χάρλεϋ.

Τα δυο αγόρια κοιτάχτηκαν και σαν αυτό να 'ταν το σύνθημα, άρχισαν να λένε ένα τραγουδάκι που συσχετιζόταν με την κουβέντα τους.

Ο Χάρλεϋ Μπάρλεϋ
στέκεται ακοίμητος σκοπός δεν κλείνει μάτι
κι είναι πάντα αγριωπός. Ο Χάρλεϋ Μπάρλεϋ
κρυμμένος μέσ' τη θημωνιά διώχνει, τρόμος σωστός,
τους ξενομπάτες μακριά...

—Κέικ, κ. Σατερθγουέιτ, πρότεινε η Μπέρυλ Τζίλλιατ, αλλάζοντας το εύθυμο σκηνικό που είχαν δημιουργήσει οι δυο νέοι, ή μήπως προτιμάτε κανένα σάντουιτς με σπιτικό πατέ;

Ο κ. Σατερθγουέιτ προτίμησε το σπιτικό πατέ κι η κ. Τζίλλιατ έβαλε πλάι του το σάντουιτς κι ένα καφεκόκκινο φλιτζάνι, το ίδιο χρώμα με κείνο που είχε αγοράσει στο μαγαζί, όπου είχαν πρωτοσυναντηθεί.

Πόσο χαρούμενο έδειχνε αυτό το σερβίτσιο, πάνω στο άσπρο τραπεζομάντιλο! Κίτρινο, κόκκινο, γαλάζιο, πράσινο... Κοίταξε τα χρώματα ένα ένα, με τη σειρά και πάνω σ' αυτό, αναρωτήθηκε, αν ο καθένας, μέσα σ' αυτό το σπίτι, είχε το αγαπημένο του χρώμα. Πρόσεξε τότε, ότι το φλιτζάνι του Τίμοθυ ήταν κόκκινο και του Ρόλαντ κίτρινο. Πλάι στο φλιτζάνι του Τίμοθυ ήταν ένα αντικείμενο, που δεν το είχε προσέξει πριν. Είδε τώρα, πως ήταν μια πίπα από όστρακο. Ο Ρόλαντ, που πρόσεξε τι κοίταζε ο ηλικιωμένος σύντροφός τους, είπε.

—Ο Τιμ την έφερε από τη Γερμανία. Καπνίζει πάρα πολύ. Σαν φουγάρο...

—Εσύ, Ρόλαντ, δεν καπνίζεις;

—Όχι, δεν το έμαθα. Δεν μου άρεσε ποτέ το κάπνισμα.

Η Ινές ήρθε στο τραπέζι τους και κάθισε πλάι στον Ρόλαντ. Οι δυο νέοι βιάστηκαν ποιος πρώτος να την περιποιηθεί κι άρχισαν οι τρεις

τους μια εύθυμη συζήτηση.

Ο κ. Σατερθγουέιτ ένιωθε πολύ ευχαριστημένος ανάμεσα σ’ αυτά τα δυο νεαρά πλάσματα, τον Τίμοθυ και τον Ρόλαντ. Του άρεσε ν’ ακούει την κουβέντα τους και να βγάζει τα συμπεράσματά του για το καθένα απ’ αυτά. Ήταν σχεδόν βέβαιος, ότι και οι δύο νέοι ήταν ερωτευμένοι με την Ινές. Καθόλου παράξενο. Η στενή συναναστροφή φέρνει συχνά αυτό το αποτέλεσμα. Τα παιδιά είχαν έρθει εδώ, να μείνουν με τον παππού τους. Μια ωραία κοπέλα, πρώτη εξαδέλφη του Ρόλαντ, έμενε σχεδόν δίπλα τους.

Ο κ. Σατερθγουέιτ γύρισε το κεφάλι του. Ανάμεσα απ’ τα δέντρα, μπορούσε να δει τη σκεπή του σπιτιού, όπου έμενε ο δρ. Χόρτον. Μετά η ματιά του γύρισε στην Ινές και αναρωτήθηκε ποιο απ’ τα δυο αγόρια άραγε προτιμούσε αυτό το όμορφο κοριτσόπουλο, ή αν τα αισθήματα της ήταν δοσμένα σε κάποιο άλλο νέο, έξω απ’ αυτό το σπίτι. Δεν ήταν απαραίτητο να έχει ερωτευθεί ένα απ’ αυτά τα δύο γοητευτικά δείγματα του ισχυρού φύλου.

Καθώς τώρα είχε τελειώσει το τσάι του, τράβηξε πίσω το κάθισμά του, αλλάζοντας οπτική γωνία, με τρόπο που να μπορεί να βλέπει ολόκληρο το σκηνικό γύρω του.

Η κ. Τζίλλιατ εξακολουθούσε να είναι απασχολημένη με το τσάι, ίσως πολύ περισσότερο απ’ όσο χρειαζόταν, προσφέροντας διαρκώς βουτήματα, παίρνοντας άδεια φλιτζάνια για να τα ξαναγεμίσει και μοιράζοντας διάφορα πράγματα γύρω στα τραπέζια. Θα ήταν πιο ευχάριστο και πιο φιλικό, αν άφηνε τον καθένα να σερβιριστεί μόνος του, αντί να δείχνεται τόσο τυπική οικοδέσποινα.

Κοίταξε τον Τομ Άντισον ξαπλωμένο στην ψάθινη πολυθρόνα του. Κι εκείνος παρατηρούσε τη Μπέρυλ Τζίλλιατ με ένα ύφος πολύ... πολύ... “Δεν την συμπαθεί”, σκέφτηκε αμέσως ο κ. Σατερθγουέιτ. “Ο Τομ δεν την συμπαθεί και ίσως να μην είναι περίεργο”. Στο κάτω κάτω, η Μπέρυλ είχε πάρει τη θέση της κόρης του, της πρώτης γυναίκας του Σάιμον Τζίλλιατ, της Λίλυ. “Η όμορφη Λίλυ μου, το αγαπημένο μου κοριτσάκι”, σκέφτηκε πάλι ο κ. Σατερθγουέιτ κι αναρωτήθηκε ξαφνικά, γιατί είχε διαρκώς την εντύπωση ότι, παρ’ όλο που δεν έβλεπε κανένα που να της μοιάζει, η Λίλυ, κατά κάποιο τρόπο, ήταν

εδώ, σ' αυτή τη συγκέντρωση. "Φαίνεται, πως όταν αρχίσει κανείς να γερνάει, αρχίζει μαζί να έχει και φαντασιώσεις" είπε μέσα του. "Στο κάτω κάτω, γιατί να μην είναι εδώ η Λίλυ, να παρακολουθεί το γιο της;"

Κοίταξε στοργικά τον Τίμοθυ και ξαφνικά κατάλαβε, πως δεν κοίταζε το γιο της Λίλυ. Ο γιος της Λίλυ ήταν ο Ρόλαντ. Ο Τίμοθυ ήταν γιος της Μπέρυλ. "Πιστεύω πως η Λίλυ, από κει που βρίσκεται, ξέρει πως τώρα βρίσκομαι εγώ εδώ και θέλει να μου μιλήσει", είπε πάλι μέσα του ο παιδικός φίλος του οικοδεσπότη. "Ω, Θεέ μου, δεν πρέπει να αρχίσω να σκέφτομαι ανόητα πράγματα", μάλωσε τον εαυτό του.

Στράφηκε μηχανικά από μια παράξενη παρόρμηση και κοίταξε πάλι προς το ανοιχτό χωράφι, πίσω απ' το ποτάμι, όπου βρισκόταν το σκιάχτρο. Τώρα, αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή της μέρας, ή γιατί τα μάτια του έβλεπαν πίσω από κάποιο αόρατο πρίσμα, το σκιάχτρο δεν έμοιαζε πια με σκιάχτρο. Έμοιαζε καθαρά με το φίλο του τον Κουήν. Κάποια παιχνιδίσματα απ' το τελευταίο φως της μέρας το τύλιγαν με τα χρώματά τους, όπου κυριαρχούσε το πράσινο και το μοβ και το σταχτί κι ένας μικρόσωμος μαύρος σκύλος με γυριστά αυτιά, που έμοιαζε με τον Ερμή, κυνηγούσε εκεί γύρω τις τσιλιβήθρες και τα σπουργίτια.

Αίφνης, η λέξη "χρώματα" καταγράφηκε στο μυαλό του και ο κ. Σατερθγουέιτ κοίταξε πάλι το τραπέζι με το σερβίτσιο του τσαγιού και τους ανθρώπους που, σε κύκλο, έπιναν το τσάι τους εκεί.

"Μα γιατί βρίσκομαι εδώ;" αναρωτήθηκε με μια κρυφή ανησυχία. "Γιατί βρίσκομαι εδώ και τι θα 'πρεπε να κάνω; Βέβαια, θα υπάρχει κάποιος λόγος... "

Αλλά ήξερε τώρα, ένιωθε πως υπήρχε κάτι, κάτι κρίσιμο, κάτι που επηρέαζε όλους αυτούς τους ανθρώπους - ή μήπως μόνο μερικούς απ' αυτούς; Η Μπέρυλ Τζίλλιατ... Η μίσες Τζίλλιατ ήταν νευρική, ανήσυχη κάτι που την απασχολούσε... Για τον Τομ; Όχι, δεν αφορούσε τον Τομ η ανησυχία της. Τυχερός άνθρωπος ο Τομ, είχε ετούτο το ωραίο κτήμα, το Ντόουβερτον, κι ένα εγγονό που θα τα κληρονομούσε όλα αυτά, όταν αυτός θα 'κλείνε μια μέρα τα μάτια του. Έλπιζε πως ο

Ρόλαντ θα παντρευόταν την Ινές, ή μήπως τον φόβιζε η ιδέα του γάμου ανάμεσα σε εξαδέλφια;

"Τίποτα δεν θα συμβεί, δεν πρέπει να συμβεί", είπε μέσα του, σ' αυτόν τον αδιάκοπο διάλογο με τον εαυτό του ο επισκέπτης του Ντόουβερτον. "Πρέπει να το εμποδίσω με κάθε τρόπο... "

Χωρίς λογικό έρεισμα, οι σκέψεις του έδειχναν ολότελα τρελές, ανισόρροπες. Τι είχε μπροστά του; Κατ' αρχήν ένα ειρηνικό σκηνικό. Ένα σερβίτσιο του τσαγιού... με τα διαφορετικά χρώματα των φλιτζανιών να παιχνιδίζουν... Μετά κοίταξε την πίπα. Τι όμορφη αντίθεση που έκανε το λευκό άσπιλο χρώμα της, κόντρα στο ζωηρό κόκκινο του φλιτζανιού που ήταν πλάι του.

Εκείνη τη στιγμή, η Μπέρυλ Τζίλλιατ είπε κάτι στον Τίμοθυ, εκείνος έγνεψε καταφατικά, σηκώθηκε και πήγε προς το σπίτι. Η Μπέρυλ σήκωσε μερικά άδεια πιάτα από το τραπέζι, διόρθωσε ένα κάθισμα, ψιθύρισε κάτι στον Ρόλαντ που με τη σειρά του κι αυτός, σηκώθηκε και πήγε να προσφέρει την πιατέλα με τα βουτήματα στον δρ. Χόρτον.

Ο κ. Σατερθγουέιτ παρακολουθούσε τη Μπέρυλ. Ένιωθε πως έπρεπε να την παρακολουθεί... Είδε το ανάλαφρο πέρασμα του μανικιού της πάνω απ' τα φλιτζάνια .... Κι ακόμα πρόλαβε να καταγράψει μέσα σε μια αστραπή, ένα κόκκινο φλιτζάνι που, σε κάποια τυχαία αστοχία, παρασύρθηκε κι έπεσε απ' το τραπέζι. Έσπασε χτυπώντας στο πόδι μιας καρέκλας. Ταυτόχρονα άκουσε το άθελο ξαφνιασμένο επιφώνημα που άφησε η γυναίκα, καθώς έσκυβε να μαζέψει τα κομμάτια. Την είδε αμέσως μετά να παίρνει από το δίσκο ένα γαλάζιο φλιτζάνι με το πιατάκι του και να το βάζει πλάι στην άσπρη πίπα. Κατόπιν, κάνοντας την ίδια τελετουργία, έφερε την τσαγιέρα, γέμισε το φλιτζάνι και απομακρύνθηκε.

Στο τραπέζι δεν καθόταν τώρα κανείς. Ακόμα και η Ινές είχε σηκωθεί και είχε πάει κοντά στον παππού της. "Δεν καταλαβαίνω", είπε μέσα του ο κ. Σατερθγουέιτ με αγωνία. "Κάτι πρόκειται να συμβεί, αλλά τι;"

Ένα τραπέζι με χρωματιστά φλιτζάνια και... ναι, ακριβώς αυτό είναι, ο Τίμοθυ με τα κόκκινα μαλλιά του που χρύσιζαν στον ήλιο. Κόκ-

κινα μαλλιά με την ίδια απόχρωση και με το ίδιο χαριτωμένο κυμάτισμα που είχαν πάντοτε τα μαλλιά του Σάιμον Τζίλλιατ... Ο Τίμοθυ, που επέστρεφε εκείνη τη στιγμή, στάθηκε απότομα, κοιτάζοντας με απορία το τραπέζι κι ύστερα πήγε στη θέση, όπου η λευκή πίπα ήταν ακουμπισμένη πλάι στο γαλάζιο φλιτζάνι.

Εκείνη τη στιγμή γύρισε και η Ινές. Γέλασε και είπε.

—Τίμοθυ, πίνεις από λάθος φλιτζάνι Το γαλάζιο φλιτζάνι είναι δικό μου, εσύ πίνεις σε κόκκινο. Αυτό είναι το δικό σου.

—Μη λες κουταμάρες, Ινές, απάντησε ο Τίμοθυ. Έννοια σου και γνωρίζω το φλιτζάνι μου. Έχει ζάχαρη, ενώ εσύ δεν βάζεις ζάχαρη στο τσάι σου. Αυτό, παιδάκι μου, είναι το φλιτζάνι μου. Η πίπα μου είναι ακουμπισμένη πλάι του.

Η σκέψη ήρθε στον κ. Σατερθγουέιτ σαν ξαφνικό χτύπημα. Μήπως ήταν τρελός; Φανταζόταν πράγματα; Που ακούστηκε...

Σηκώθηκε όρθιος, σα να του το επέβαλε κάποια αόρατη μα δυναμική παρουσία. Πλησίασε βιαστικά το τραπέζι και τη στιγμή που ο Τίμοθυ έφερνε το φλιτζάνι στα χείλη του, φώναξε:

—Όχι, μη! Μην πιείς! Μην πιείς, είπα!

Ο Τίμοθυ γύρισε και τον κοίταξε ξαφνιασμένος. Ο δρ. Χόρτον, ξαφνιασμένος κι αυτός, σηκώθηκε απ’ το κάθισμά του και πλησίασε.

—Τι συμβαίνει, κ. Σατερθγουέιτ;

—Το φλιτζάνι, κάτι έχει το φλιτζάνι, είπε ο Σατερθγουέιτ. Μην αφήσεις το παιδί να πιει απ’ αυτό.

Ο Χόρτον τον κοίταξε δύσπιστα.

—Μα τι λέτε, αγαπητέ φίλε...

—Ξέρω εγώ τι λέω, τον έκοψε ο κ. Σατερθγουέιτ. Το φλιτζάνι ήταν το κόκκινο και το κόκκινο φλιτζάνι έσπασε. Αντικαταστάθηκε από ένα γαλάζιο. Αυτός, όμως, δηλαδή ο Τίμοθυ, δεν μπορεί να ξεχωρίσει το κόκκινο από το γαλάζιο, έτσι δεν είναι;

—Θέλεις να πεις... όπως ο Τομ; ρώτησε σαστισμένος ο δρ. Χόρτον.

—Ναι, όπως ο Τομ Άντισον. Έχει αχρωματοψία. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι;

—Ναι, βέβαια, όλοι το ξέρουμε, Γι’ αυτό, εξ άλλου, φοράει παράταιρες παντούφλες σήμερα Ο ίδιος δεν το ξέρει. Ποτέ δεν ξεχωρίζει

το κόκκινο από το πράσινο.

—Ε, λοιπόν, το ίδιο συμβαίνει και μ' αυτό το παιδί.

—Μα, πως; Τι λέτε τώρα.. Δεν είναι δυνατό. Κι οπωσδήποτε ποτέ δεν παρουσιάστηκε τέτοιο σύμπτωμα στον... στον Ρόλαντ.

—Θα μπορούσε, όμως, να έχει την πάθηση, δεν θα μπορούσε; Έχω δίκιο όταν σκέφτομαι, ότι πρόκειται για δαλτονισμό, έτσι δεν λέγεται;

—Ναι, έτσι συνηθίζουν επιστημονικά να ονομάζουν την αχρωματοψία.

—Οι γυναίκες, όπως διάβασα, δεν την κληρονομούν, αλλά περνάει μέσα απ' αυτές, με τη γέννα, στους αρσενικούς απογόνους. Η Λίλυ δεν είχε αχρωματοψία αλλά ο γιος της μπορεί να την κληρονόμησε, με τη δική της συνδρομή, ας το πούμε.

—Μα, αγαπητέ μου Σατερθγουέιτ, ο Τίμοθυ δεν είναι της Λίλυ, ο Ρόλαντ είναι γιος της. Ξέρω, μοιάζουν δυο τους, έχουν την ίδια ηλικία, το ίδιο χρώμα μαλλιών και όλα τα άλλα, ίσως όμως να μη θυμάσαι...

—Ναι, σωστά, ίσως να μη θυμόμουν, αλλά τώρα ξέρω. Τώρα βλέπω τη διαφορά. Ο Ρόλαντ είναι γιος της Μπέρυλ. Ήταν και οι δυο μωρά, όταν ο Σάιμον ξαναπαντρεύτηκε. Είναι πολύ εύκολο για μια γυναίκα που μεγαλώνει δυο μωρά, ειδικά όταν έχουν και τα δύο κόκκινα μαλλιά, να τους αλλάξει το όνομα. Ο Τίμοθυ είναι γιος της Λίλυ και ο Ρόλαντ γιος της Μπέρυλ και του Κρίστοφερ Ήντεν, γι' αυτό και δεν υπάρχει κληρονομική αχρωματοψία. Το ξέρω, σου λέω, το ξέρω!

Τα μάτια του, Χόρτον πήγαιναν απ' τον ένα στον άλλο. Ο Τίμοθυ, μη καταλαβαίνοντας τι έλεγαν, στεκόταν με το γαλάζιο φλιτζάνι στο χέρι και τους κοίταζε σαστισμένος.

—Αν με ρωτήσετε, μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι την είδα να το αγοράζει, έκανε ο κ. Σατερθγουέιτ, επιμένοντας να παίζει το βιολί που είχε μέσα στο μυαλό του. Πρέπει να μ' ακούσεις, άνθρωπέ μου. Με ξέρεις πολλά χρόνια και ξέρεις πως δεν κάνω λάθος, όταν λέω κάτι με πεποίθηση.

—Ναι, είναι αλήθεια, πως δεν κάνεις λάθος, το ξέρω, παραδέχτηκε ο δρ. Χόρτον με πρόσωπο σοβαρό.

—Πάρε αυτό το φλιτζάνι απ’ το χέρι του και πήγαινέ το στο ιατρείο σου, ή καλύτερα σ’ ένα χημικό για να βρει τι είναι μέσα. Είδα αυτή τη γυναίκα να αγοράζει το φλιτζάνι από ένα μαγαζί στο χωριό. Ήξερε, λοιπόν, ότι θα έσπαζε ένα κόκκινο φλιτζάνι, θα το αντικαθιστούσε με ένα γαλάζιο και ο Τίμοθυ δεν θα καταλάβαινε τη διαφορά στο χρώμα.

—Νομίζω πως είσαι τρελός Σατερθγουέιτ είπε ο δρ. Χόρτον, ωστόσο, θα κάνω αστό που λες.

Πλησίασε τον Τίμοθυ κι άπλωσε το χέρι του.

—Μου δίνεις το φλιτζάνι σου, σε παρακαλώ, Τίμοθυ είπε. Θέλω να ρίξω μια ματιά. Νομίζω πως υπάρχει κάποιο ελάττωμα στην πορσελάνη.

—Μα, βέβαια, βέβαια, είπε κάπως έκπληκτος ο νέος,

Η Μπέρυλ Τζίλλιατ ερχόταν απ’ το σπίτι. Πλησίασε βιαστικά.

—Τι είναι; ρώτησε. Τι συμβαίνει;

—Τίποτα, δεν συμβαίνει τίποτα, απάντησε ο δρ. Χόρτον προσπαθώντας να δώσει στο πρόσωπό του μια εύθυμη έκφραση. Θέλω απλώς να δείξω στα παιδιά ένα μικρό πείραμα που θα κάνω με ένα φλιτζάνι του τσαγιού.

Μιλώντας την κοίταξε διαπεραστικά στα μάτια και είδε στο πρόσωπό της να απλώνεται ένα κύμα τρόμου αλόγιστου πανικού. Ο κ. Σατερθγουέιτ είδε κι εκείνος την αλλαγή στην έκφρασή της.

—Έρχεσαι μαζί μου, Σατερθγουέιτ. Ένα μικρό πείραμα δοκιμής θα κάνουμε γύρω απ’ τις διαφορετικές πορσελάνες. Έχει γίνει μια πολύ ενδιαφέρουσα ανακάλυψη τελευταία, σχετικά μ’ αυτές, ξέρεις.

Φλυαρώντας αδιάφορα απομακρύνθηκε με τον επισκέπτη τους και τους δυο νέους πίσω τους.

—Μα τι θέλει να κάνει ο γιατρός, Ρόλυ ρώτησε ο Τίμοθυ.

—Δεν ξέρω, απάντησε ο Ρόλαντ. Φαίνεται πως του ήρθε κάποια παράξενη ιδέα. Φαντάζομαι πως θα μάθουμε αργότερα. Πάμε να πάρουμε τις μοτοσικλέτες.

Η Μπέρυλ Τζίλλιατ έκανε απότομα μεταβολή και κατευθύνθηκε προς το σπίτι. Ο Τομ Άντισον της φώναξε.

— Συμβαίνει τίποτα, Μπέρυλ;

—Ξέχασα κάτι, απάντησε η γυναίκα.

Ο Τομ Άντισον κοίταξε ερωτηματικά τον Σάιμον Τζίλλιατ.

—Τι έπαθε η γυναίκα σου; τον ρώτησε.

—Η Μπέρυλ; Δεν ξέρω. Ίσως κάτι να ξέχασε. Μπορώ να σε βοηθήσω, Μπέρυλ; φώναξε στη γυναίκα του, που ήταν έτοιμη να περάσει το κατώφλι του σπιτιού.

—Όχι, όχι, θα γυρίσω αργότερα.

Μιλώντας γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε τον άνθρωπο που ήταν ξαπλωμένος στην πολυθρόνα. Μίλησε μονολογώντας και η φωνή της ήταν κοφτή, γεμάτη θυμό.

—Ηλίθιε! Γέρο-ηλίθιε! Έβαλες πάλι παράταιρες παντούφλες σήμερα. Δεν είδες πως η μια ήταν κόκκινη και η άλλη μπλε;

—Α, το ξανάκανα; είπε ο Τομ Άντισον. Μου φάνηκαν πως είχαν το ίδιο χρώμα, μα την πίστη μου. Δυσάρεστο, αλλά τι μπορώ να κάνω; πρόσθεσε φιλοσοφικά.

Η γυναίκα πέρασε πλάι του περπατώντας βιαστικά.

Στο μεταξύ ο *δρ.* Χόρτον και ο κ. Σατερθγουέιτ είχαν φτάσει στην καγκελόπορτα και άκουσαν θόρυβο μοτοσικλέτας να φεύγει με ταχύτητα.

—Φεύγει, είπε ο δρ. Χόρτον. Προσπαθεί να διαφύγει. Ίσως θα 'πρεπε να την εμποδίσουμε. Νομίζεις πως θα ξαναγυρίσει;

—Όχι, δεν θα ξαναγυρίσει κι ίσως είναι καλύτερα έτσι, είπε σκεφτικά ο κ. Σατερθγουέιτ.

—Τι θέλεις να πεις;

—Έχουμε να κάνουμε εδώ, με ένα παλιό σπίτι, όπου μένει μια παλιά, ηθική και καθώς πρέπει οικογένεια, με απλούς ανθρώπους και σωστές αρχές. Δεν νομίζω πως αυτοί οι άνθρωποι θα ήθελαν τώρα φασαρίες και σκάνδαλα. Καλύτερα να την αφήσουμε να φύγει.

—Ο Τομ ποτέ δεν την συμπάθησε, παρατήρησε ο Χόρτον. Ήταν ευγενικός μαζί της, αλλά δεν την συμπαθούσε.

—Κι ύστερα, πρέπει να σκεφτούμε και το παιδί, είπε ο κ. Σατερθγουέιτ.

—Το παιδί;

—Το άλλο αγόρι, τον Ρόλαντ. Δεν θα χρειαστεί μάθει τι προσπά-

θησε να κάνει η μητέρα του.
—Μα γιατί να το κάνει; Γιατί, διάολε, να κάνει ένα τόσο φριχτό πράγμα;
—Ώστε, για να ρωτάς, δεν αμφιβάλλεις πια κι εσύ, ε;
—Όχι, δεν αμφιβάλλω. Είδα το πρόσωπό της, Σατερθγουέιτ, όταν με κοίταξε και κατάλαβα πως δεν έκανες λάθος. Αλλά γιατί;
—Απληστία, υποθέτω, είπε ο κ. Σατερθγουέιτ. Δεν έχει δική της περιουσία, φαντάζομαι. Ο πρώτος άντρας ο Κρίστοφερ Ήντεν, ήταν καλός άνθρωπος, αλλά δεν είχε χρήματα, ενώ ο εγγονός του Τομ Άντισον θα κληρονομούσε πολλά και μαζί αυτό το τεράστιο κτήμα και άλλα ακίνητα κι αυτή, άπληστη κι αχόρταγη γυναίκα, τα ήθελε όλα για το δικό της γιο και κατ' επέκταση και για τον εαυτό της. Θα πρέπει να είναι τέρας απληστίας...
Σώπασε απότομα και γύρισε το κεφάλι του.
—Κάτι καίγεται εκεί κάτω, είπε δείχνοντας προς τον ανοιχτό αγρό.
—Ω, δεν είναι τίποτα, είπε ο γιατρός. Είναι το σκιάχτρο. Κάποιο παλιόπαιδο θα του 'βαλε φωτιά, αλλά μην ανησυχείς δεν υπάρχουν θημωνιές εκεί κοντά θα καεί μόνο του.
—Α, καλά, έκανε ο Σατερθγουέιτ. Λοιπόν, γιατρέ, προχώρησε μόνος σου. Δεν νομίζω πως με χρειάζεσαι για το πείραμά σου.
—Δεν έχω καμιά αμφιβολία για το τι θα βρω, απάντησε βλοσυρά ο δρ. Χόρτον. Εννοώ ποια ακριβώς ουσία, αλλά πιστεύω κι εγώ, ότι θα βρω πως αυτό το φλιτζάνι έχει μέσα θάνατο!
Ο κ. Σατερθγουέιτ δεν βγήκε απ' την καγκελόπορτα, αλλά πήρε το δρόμο προς την κατεύθυνση του σκιάχτρου που καιγόταν, έχοντας πίσω του το ηλιοβασίλεμα. Ασυνήθιστο ηλιοβασίλεμα το αποψινό. Οι λάμψεις του φώτιζαν ολόγυρα και τύλιγαν με μια απερίγραπτη φαντασμαγορία χρωμάτων το ανθρώπινο ομοίωμα, που καιγόταν.
—Ώστε αυτός είναι ο τρόπος που διάλεξες για να φύγεις... μουρμούρισε ο κ. Σατερθγουέιτ.
Ξαφνικά, σταμάτησε, κρατώντας την ανάσα του. Εκεί, κοντά τις φλόγες, είδε την ψηλή, λεπτή σιλουέτα μιας γυναίκας. Φορούσε ένα φόρεμα στο αχνό χρώμα του μαργαριταριού κι ερχόταν προς το μέρος του. Ο κ. Σατερθγουέιτ την κοίταζε σαν υπνωτισμένος.

—Λίλυ.... μουρμούρισε κι όλο το κορμί του φρίκιασε. Λίλυ...

Την έβλεπε πολύ καθαρά τώρα. Ήταν η Λίλυ κι ερχόταν προς το μέρος του. Ήταν πολύ μακριά του ακόμα, για να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της, μα ήταν βέβαιος πως ήταν εκείνη. Για ένα δυο στιγμές αναρωτήθηκε, αν και κάποιος άλλος θα την έβλεπε, ή αν η οπτασία προοριζόταν μόνο γι’ αυτόν. Αν μόνο τα δικά του μάτια μπορούσαν να την δουν. Περιδεής άκουσε τον εαυτό του να της μιλάει, σε ένα ήσυχο, καθησυχαστικό τόνο.

—Ναι, Λίλυ, ησύχασε πια, ο γιος σου είναι ασφαλής τώρα...

Την είδε να στέκεται απότομα, μόλις άκουσε τα λόγια του. Έφερε το χέρι στα χείλη της. Δεν έβλεπε το χαμόγελό της, ήξερε όμως ότι χαμογελούσε. Η οπτασία, ή ότι άλλο ήταν, φίλησε την άκρη απ’ τα δάχτυλά της κι έστειλε προς το μέρος του ένα ανάερο φιλί. Ύστερα γύρισε αργά και προχώρησε προς το σκιάχτρο που διαλυόταν σε ένα σωρό από στάχτες.

—Φεύγει... μουρμούρισε ο κ. Σατερθγουέιτ. Πηγαίνει μαζί του... μαζί με το ξόανο... φεύγουν... Ανήκουν στον ίδιο κόσμο, φυσικά. Έρχονται μόνο - αυτού του είδους οι άνθρωποι - έρχονται μόνο, όταν πρόκειται γι’ αγάπη ή θάνατο, ή και για τα δυο μαζί.

Δεν θα ξανάβλεπε τη Λίλυ, το ‘ξερε αυτό. Αναρωτιόταν, όμως, πόσος καιρός θα περνούσε ώσπου να ξανασυναντήσει τον κ. Κουήν.

Έκανε στροφή και πήρε το δρόμο προς το σπίτι, τραπέζι με το σερβίτσιο Αρλεκίνος και στο φίλο του τον Άντισον. Η Μπέρυλ δεν θα ξαναγύριζε, ήταν σίγουρος, Το Ντόουβερτον Κίνγσμπουρν δεν είχε να φοβάται τίποτε πια.

Όπως ο. Σατερθγουέιτ γύριζε προς το σπίτι και πριν φτάσει σ’ αυτό, μέσα απ’ το χωράφι, σαν σίφουνας, ο μικρός μαύρος σκύλος ήρθε τρέχοντας, σταμάτησε μπροστά του λαχανιάζοντας και κουνώντας την ουρά του. Στο κολάρο του ήταν τυλιγμένο ένα κομμάτι χαρτί, Ο κ. Σατερθγουέιτ έσκυψε, το ‘βγαλε και το ξεδίπλωσε.

Με πολύχρωμα γράμματα ήταν γραμμένη η φράση:

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ!

ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ...

Χ.Κ.

—Σ’ ευχαριστώ, Ερμή, είσαι καλό σκυλάκι, είπε ο παιδικός φίλος του οικοδεσπότη και κοίταξε το μαύρο τετράποδο να φεύγει πηδώντας, μέσα από το λιβάδι, για να συναντήσει τις δυο σιλουέτες, που ενώ ήξερε πως ήταν εκεί, δεν μπορούσε πια να δει…

Πρόβλημα στον Κόλπο της Πολένσα

Όταν πολύ νωρίς το πρωί, το πλοίο από Βαρκελώνη για Μαγιόρκα, αποβίβασε τον κύριο Πάρκερ Πάιν στην Πάλμα, τον περίμενε μια απογοήτευση. Όλα τα ξενοδοχεία ήταν γεμάτα! Το μόνο που μπόρεσε με τα πολλά και μετά από εξαντλητικό ψάξιμο να βρει, ήταν ένα ανήλιαγο δωμάτιο—ντουλάπι που έβλεπε σ' έναν σκοτεινό φωταγωγό, σε ένα μικρό ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης και σ' αυτό το δωμάτιο - ντουλάπι, ο κύριος Πάρκερ Πάιν, δεν είχε καμιά διάθεση να μείνει. Ο σπανιόλος ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου, δεν έδειξε να συγκινήθηκε με τη απογοήτευση του υποψήφιου πελάτη του.

—Τι να σας κάνω! σήκωσε τους ώμους του. Αυτό έχω, αυτό σας δίνω.

Η Πάλμα, το τελευταίο διάστημα, είχε γίνει στόχος των ξένων τουριστών. Η συναλλαγματική διαφορά ήταν συμφέρουσα κι ένα σωρό Άγγλοι, Αμερικανοί, Γερμανοί . και πολλοί τουρίστες από διάφορες άλλες χώρες, έρχονταν μπουλούκια στην Μαγιόρκα για την περίοδο του χειμώνα. Υπήρχε πραγματική κοσμοπλημμύρα στην περιοχή. Ήταν αμφίβολο, λοιπόν, αν ο Άγγλος κύριος θα 'βρισκε κάπου να μείνει, εκτός ίσως απ' το Φορμεντόρ, όπου όμως οι τιμές ήταν τόσο αλμυρές, ώστε ακόμα και οι ξένοι το απόφευγαν.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν ήπιε στα όρθια σχεδόν ένα καφεδάκι με ένα κουλούρι και ξεκίνησε αμέσως με σκοπό να επισκεφτεί τον μητροπολιτικό ναό, αλλά γρήγορα κατάλαβε πως, αυτό το πρωινό, δεν είχε και τόση διάθεση να θαυμάσει αρχιτεκτονικές ομορφιές.

Συμπτωματικά τότε, έπεσε πάνω σ' έναν οδηγό ταξί, που έπιασαν ψιλοκουβεντούλα και πολύ φιλικά εξέτασαν, σε σπασμένα Γαλλικά γαρνιρισμένα με ντόπια ισπανικά, τα υπέρ και τα κατά της παραμονής ενός τουρίστα στη Σολλάρ, στην Αλκουντία, στην Πολένσα, ή στο Φορμεντόρ, όπου υπήρχαν πολύ καλά ξενοδοχεία, αλλά πολύ ακριβά.

—Πόσο ακριβά; ρώτησε ο κύριος Πάρκερ Πάιν, θέλοντας να μάθει.

—Ζητούν, του εξήγησε ο ταξιτζής, μια τιμή που θα ήταν κουτό να πληρώσει κανείς για ένα δωμάτιο, όσο καλό και άνετο κι αν ήταν.

Άλλωστε, πρόσθεσε, ο λόγος που έρχονται οι Άγγλοι και όλοι οι άλλοι ξένοι τουρίστες εδώ στη χώρα, δεν είναι γιατί είναι γνωστό πως οι τιμές είναι χαμηλές και λογικές;

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν συμφώνησε πρόθυμα μαζί του.

—Ναι, έτσι είναι γενικά η κατάσταση, είπε, αλλά όμως τι τιμές ζητούν στο Φορμεντόρ; Πόσα ακριβώς θέλουν;

—Τιμές να τραβάς τα μαλλιά σου, δήλωσε ο ταξιτζής απερίφραστα.

—Ωραία, να τραβάς τα μαλλιά σου, αλλά πόσο ακριβώς;

Ο άνθρωπος αποφάσισε επιτέλους να απαντήσει με αριθμούς και ο κύριος Πάρκερ Πάιν, συνηθισμένος στις τιμές των ξενοδοχείων στην Ιερουσαλήμ και την Αίγυπτο, δεν σοκαρίστηκε και τόσο απ' τους αριθμούς που άκουσε, ούτε άρχισε να τραβάει τα μαλλιά του, τα οποία ήταν και ελάχιστα άλλωστε. Μετά απ' αυτό, έκανε μια βιαστική συμφωνία με τον φιλικό επαγγελματία της ρόδας, φορτώθηκαν με μεγάλη προσοχή οι βαλίτσες του στο ταξί και ξεκίνησαν για το γύρο του νησιού, ψάχνοντας στα φτηνότερα ξενοδοχεία που συναντούσαν στο δρόμο τους, αλλά με τελικό σκοπό το Φορμεντόρ.

Ωστόσο, δεν έφτασαν ποτέ σ' αυτή την περίφημη διαμονή της πλουτοκρατίας, γιατί, αφού πέρασαν μέσα απ' τα στενά δρομάκια της Πολένσα κι ακολουθώντας τον παραλιακό δρόμο, βρέθηκαν μπροστά στο "Ξενοδοχείο Πίνο ντ' Όρο", ένα μικρό ξενοδοχείο στην άκρη της θάλασσας, με μια θέα που στην διάφανη ομίχλη του πρωινού, είχε την έξοχη αοριστία Γιαπωνέζικου πίνακα. Αμέσως ο κύριος Πάρκερ Πάιν ένιωσε πως εδώ και μόνο εδώ, βρισκόταν αυτό που ζητούσε. Σταμάτησε το ταξί και πέρασε με βήμα αποφασιστικό τη βαμμένη καγκελόπορτα του μικρού ξενοδοχείου, με την κρυφή ελπίδα, ότι θα ‘βρισκε εδώ το ησυχαστήριο που με τόση λαχτάρα αναζητούσε.

Οι ιδιοκτήτες, ένα ηλικιωμένο ζευγάρι, δεν ήξεραν ούτε Γαλλικά, ούτε Αγγλικά, παρ' όλα αυτά, όμως, το πράγμα τακτοποιήθηκε ικανοποιητικά. Έδωσαν στον κ. Πάρκερ Πάιν ένα δωμάτιο που έβλεπε στη θάλασσα¯ οι βαλίτσες ξεφορτώθηκαν κι ανέβηκαν επάνω, ο ταξιτζής συγχάρηκε τον επιβάτη του για την τύχη του να γλυτώσει απ' τις παράλογες απαιτήσεις αυτών "των καινούργιων ξενοδοχείων", πληρώ-

θηκε την ταρίφα του μ' ένα λογικό πουρμπουάρ και με μια μεγαλόπρεπη σπανιόλικη ρεβερέντζα, μπήκε στο αυτοκίνητό του κι έφυγε με μπόλικο γκάζι.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν ψιλοτακτοποίησε τα πράγματά του, φρεσκάρισε λίγο το πρόσωπό του και κοίταξε το ρολόι του. Βλέποντας πως ήταν ακόμη μόλις δέκα παρά τέταρτο, βγήκε στη μικρή ταράτσα, που ήταν λουσμένη τώρα από ένα λαμπρό πρωινό φως και παράγγειλε για δεύτερη φορά αυτό το πρωί, καφέ και κουλούρι.

Στην ταράτσα υπήρχαν τέσσερα τραπέζια αυτό που καθόταν τώρα ο ίδιος, ένα απ' όπου καθάριζαν κιόλας τα υπολείμματα του πρωινού, και δυο κατειλημμένα. Στο πιο κοντινό του καθόταν μια οικογένεια - πατέρας, μητέρα και δύο κόρες, κάπως μεγαλούτσικες - αυτοί σίγουρα ήταν Γερμανοί. Πέρα απ' αυτούς, στη γωνία της ταράτσας, κάθονταν δύο άτομα, καθαρά τύποι Άγγλων, μια μητέρα με το γιο της.

Η μητέρα ήταν γύρω στα πενήντα. Είχε μαλλιά μι όμορφο γκρίζο χρώμα ήταν ντυμένη σοβαρά, όχι μοντέρνα, με ένα κομψό ταγιέρ τουήντ και είχε εκείνο την άνετη αυτοκυριαρχία που χαρακτηρίζει μια Αγγλίδα συνηθισμένη να ταξιδεύει στο εξωτερικό.

Ο νέος που καθόταν απέναντι της θα ήταν γύρω στα εικοσιπέντε, κι αυτός αντιπροσωπευτικός τύπος της τάξης του. Δεν ήταν ούτε όμορφος, ούτε άσχημος, ούτε ψηλός ούτε κοντός. Ήταν φανερό πως τα πήγαινε μια χαρά με τη μητέρα του' μιλούσαν και γελούσαν και την περιποιόταν με στοργή και προθυμία.

Καθώς οι δυο τους μιλούσαν, τα μάτια της γυναίκας συνάντησαν τα μάτια του κυρίου Πάρκερ Γιάιν που ήταν στραμμένος προς το μέρος της. Πέρασαν από πάνω του με αδιαφορία, αλλά εκείνος ήξερε πως σ' αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα, τον είχε καταμετρήσει και κατατάξει. Είχε μυριστεί αμέσως, πως ήταν Άγγλος και, χωρίς αμφιβολία, σε κάποια στιγμή θα του απεύθυνε κάποια ουδέτερη παρατήρηση.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν δεν είχε αντίρρηση απέναντι σε μια τέτοια πρωτοβουλία. Οι συμπατριώτες και οι συμπατριώτισσες του στο εξωτερικό, τον έκαναν να βαριέται λιγάκι, ήταν ωστόσο αρκετά διατεθειμέ-

νος να περνάει κάποιες ώρες της ημέρας με ευχάριστο τρόπο. Ήταν βέβαιος πως αυτή η συγκεκριμένη κυρία θα είχε τέλεια "συμπεριφορά ξενοδοχείου", σύμφωνα με τους χαρακτηρισμούς που έδινε.

Ο νεαρός Άγγλος σηκώθηκε απ' τη θέση του, είπε γελώντας κάτι στη μητέρα του και μπήκε στο ξενοδοχείο. Η κυρία πήρε κάποια γράμματα και την τσάντα της κι εγκαταστάθηκε σε μια πολυθρόνα αντίκρυ στη θάλασσα. Βολεύτηκε καλά και μετά ξεδίπλωσε μια εφημερίδα. Η ράχη της τώρα ήταν γυρισμένη στον κ. Πάιν.

Καθώς στράγγιζε το φλιτζάνι του, ο κ. Πάρκερ Πάιν σήκωσε σε μια στιγμή τα μάτια του κι έριξε μια ματιά προς το μέρος της. Και τότε... και τότε, όσο κι αν αυτό θα σας φανεί ανεξήγητο κι ίσως υπερβολικά παράξενο, ένιωσε να παγώνει. Ακριβώς όπως το λέω: ένιωσε ένα σύγκρυο σε όλο του το κορμί. Ταυτόχρονα, τον έπιασε ένα είδος πανικού, ένας ασυγκράτητος φόβος για την ησυχία που ονειρευόταν για τις λιγοήμερες διακοπές του. Εκείνη η ράχη της γυναίκας που έβλεπε, ήταν τρομερά εκφραστική. Στη ζωή του μέχρι τώρα, ο κ Πάρκερ Πάιν, είχε δει πολλές τέτοιες ράχες. Αυτή η στάση κι η ακαμψία, του έλεγε πολλά. Η γενική εικόνα που έδινε το γυναικείο καθισμένο κορμί, έκαναν τον κ. Πάιν, που δεν έβλεπε απ' τη θέση του το πρόσωπό της, να ξέρει πως τα μάτια της γυναίκας γυάλιζαν από συγκρατημένα δάκρυα κι ότι αυτό το ανθρώπινο πλάσμα συγκροτούσε τον εαυτό της με υπεράνθρωπη προσπάθεια μπροστά στον κίνδυνο να καταρρεύσει.

Με τις προσεκτικές κινήσεις κυνηγημένου αγριμιού, ο κ. Πάιν σηκώθηκε και χώθηκε στο ξενοδοχείο. Δεν είχε περάσει ούτε μια ώρα απ' τη στιγμή που του είχαν ζητήσει να γράψει το όνομά του στο βιβλίο των πελατών. Αυτό το ογκώδες βιβλίο βρισκόταν ακόμα εδώ, πάνω στον πάγκο της ρεσεψιόν. Ο κ. Πάρκερ Πάιν το φυλλομέτρησε βιαστικά κι έφτασε στις τελευταίες έγγραφές. Νάτη η υπογραφή του, ολοκάθαρη και ευανάγνωστη: Κ. Πάρκερ Πάιν, Λονδίνο. Και μερικές αράδες πιο πάνω, μια άλλη διπλή εγγραφή: Μίσες Ρ. Τσέστερ, μίστερ Μπάζιλ Τσέστερ, Χολμ Παρκ, Ντέβον.

Βιαστικά ο κ. Πάρκερ Πάιν πήρε μια πένα και συμπλήρωσε κάτι στο όνομά του. Με κάποια δυσκολία βέβαια, διαβαζόταν τώρα η

εγγραφή που είχε κάνει πριν μια ώρα: Κρίστοφερ Πάρκερ Πάιν. Αν η κυρία Ρ. Τσέστερ ήταν δυστυχισμένη στην Πολένσα, δεν θα σκεφτόταν ίσως, πως είχε την ευκαιρία να συμβουλευθεί τον κ. Πάρκερ Πάιν που το μικρό του όνομα ήταν Κρίστοφερ, ένα όνομα εντελώς άγνωστο και που δεν της θύμιζε τίποτα.

Για τον άνθρωπό μας τον κ. Πάρκερ Πάιν, ήταν πάντα πηγή απορίας, πως τόσο πολλοί άνθρωποι που είχε κατά καιρούς συναντήσει στα διάφορα ταξίδια του στο εξωτερικό, ήξεραν το όνομά του και είχαν προσέξει τις αγγελίες του στον Τύπο. Στην Αγγλία χιλιάδες άνθρωποι διάβαζαν καθημερινά τους "Τάιμς" και θα απαντούσαν με κάθε ειλικρίνεια, σε ένα υποτιθέμενο γκάλοπ, ότι δεν είχαν ακούσει ποτέ στη ζωή τους αυτό το όνομα. Φαίνεται, ήταν το συμπέρασμα του κ. Πάρκερ Πάιν, ότι στο εξωτερικό, λόγω του χρόνου αργίας που έχουν οι άνθρωποι αυτοί, ξεκοκαλίζουν την εφημερίδα τους. Δεν τους ξεφεύγει κανένα άρθρο, κανένα δημοσίευμα, καμιά είδηση. Διαβάζουν ακόμα και τις αγγελίες!

Μέχρι σήμερα, πολλές απ' τις διακοπές του κ. Πάρκερ Πάιν, εκεί που όλα έβαιναν καλώς, παρουσιάστηκε κάτι αναπάντεχο και γνώρισαν πλήρη αποτυχία. Έτσι είχε αντιμετωπίσει κατά καιρούς μια ολόκληρη σειρά από ποικίλα προβλήματα, ξεκινώντας από μια απλή απόπειρα εκβιασμού και φτάνοντας, στη χειρότερη περίπτωση, στο φόνο!

Εδώ στη Μαγιόρκα, ήταν αποφασισμένος να υπερασπιστεί με κάθε τέχνασμα την ησυχία και τη γαλήνη του, αλλά το ένστικτό του τον προειδοποιούσε, ότι κινδύνευε από μια απελπισμένη μητέρα, που το πρόβλημά της θα κονιορτοποιούσε τις επιθυμίες του.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν βολεύτηκε πολύ ευχάριστα στο Πίνο ντ' Όρο". Σε μικρή απόσταση υπήρχε ένα άλλο ξενοδοχείο, πολύ πιο μεγάλο, το "Μαριπόζα" όπου έμεναν και πολλοί Άγγλοι. Ακόμα, ολόγυρα στα δυο ξενοδοχεία και σ' όλη την περιοχή υπήρχε και μια εύθυμη αποικία καλλιτεχνών. Μπορούσε κανείς να πάει περπατώντας παραλιακά στο μικρό ψαράδικο χωριό, όπου υπήρχε ένα μπαρ, τόπος συνάντησης των ξένων και που, γύρω του, υπήρχαν και μερικά καταστήματα. Τα πάντα ήταν πολύ ευχάριστα και ήσυχα. Κοπέλες με παντελόνια

και με χρωματιστά μαντήλια δεμένα στη μέση, ή στο λαιμό τους κυκλοφορούσαν στους δρόμους, νεαροί με μπερέ και μακριά μαλλιά μαζεύονταν to "Μπαρ του Μακ" και συζητούσαν για αισθητικές αξίες και αφηρημένη τέχνη.

Μια μέρα μετά τον ερχομό του κ. Πάρκερ Πάιν, η κ. Τσέστερ του απεύθυνε το λόγο, επιτέλους. Του είπε κάτι σχετικά με τη θέα και την πιθανότητα να διατηρηθεί ο καλός καιρός. Ύστερα στράφηκε και φλυάρησε με μια Γερμανίδα της συντροφιάς τους γύρω απ' το πλέξιμο κι άλλαξε λίγα λόγια για τη δύσκολη πολιτική κατάσταση με δυο κυρίους από τη Δανία που το χόμπι τους ήταν να σηκώνονται απ' τα μαύρα χαράματα και να κάνουν έντεκα ώρες (κατά μέσο όρο την ημέρα) πεζοπορία.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν βρήκε τον Μπάζιλ Τσέστερ πολύ συμπαθητικό κι ευχάριστο νέο, ο οποίος τον προσφωνούσε "σερ" και τον άκουγε με ευγενική προσοχή. Μερικές φορές οι τρεις Άγγλοι έπαιρναν μαζί τον καφέ τους, μετά το δείπνο. Μετά την τρίτη μέρα, ο Μπάζιλ άφησε τη συντροφιά δέκα λεπτά αργότερα και ο κ. Πάρκερ Πάιν βρέθηκε τετ α τετ με την κυρία Τσέστερ.

Μίλησαν για λουλούδια και την καλλιέργειά τους, για την αξιοθρήνητη κατάσταση της Αγγλικής λίρας, για το πόσο ακριβή είχε γίνει η Γαλλία και το πόσο δύσκολο ήταν να πιείς καλό τσάι το απόγευμα.

Κάθε βράδυ, όταν ο γιος της έφευγε, ο κ. Πάρκερ Πάιν διέκρινε το τρέμισμα των χειλιών της, αμέσως όμως συνερχόταν και συνέχιζε την ευχάριστη συζήτηση.

Σιγά σιγά άρχισε να μιλάει για το γιο της, για πόσο καλό παιδί ήταν, για τις σπουδές του που τα πήγαινε μια χαρά, για το πόσο τον αγαπούσαν όλοι, για το πόσο περήφανος θα ήταν ο πατέρας του αν ζούσε σήμερα και για το πόσο τέλος ευχαριστούσε το Θεό που ο Μπάζιλ δεν είχε γίνει σαν ένα απ' "αυτά" τα παιδιά, εννοώντας τους οργισμένους νέους.

—Φυσικά, πάντοτε τον παρακινώ να κάνει παρέα μι νέους της ηλικίας του, φαίνεται όμως, ότι εκείνος προτιμάει να είναι μαζί μου, συμπέρανε με κάποια δόση ικανοποίησης στη φωνή της.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν παρατήρησε:

—Νομίζω πως υπάρχουν πολλοί νέοι εδώ, εννοώ εδώ γύρω, όχι στο ξενοδοχείο.

Πρόσεξε αμέσως, πως η συνομιλήτριά του τεντώθηκε σ' αυτά τα λόγια. Ναι, υπήρχαν καλλιτέχνες στην περιοχή, είπε πρόθυμα και παραδέχτηκε πως η ίδια ήταν λιγάκι οπισθοδρομική, αλλά βέβαια η αληθινή τέχνη είναι άλλο πράγμα, ενώ μερικοί απ' αυτούς τους νέους τη χρησιμοποιούν σαν πρόσχημα για να τριγυρίζουν, χωρίς να κάνουν τίποτα και τα κορίτσια πίνουν κάπως υπερβολικά πολύ.

Την άλλη μέρα, ο Μπάζιλ είπε στον κ. Πάρκερ Πάιν:

—Χαίρομαι, δεν ξέρετε πόσο, που έτυχε να ‘ρθείτε εδώ, σερ, ιδιαίτερα για τη μητέρα μου. Της αρέσουν οι συζητήσεις μαζί σας.

—Τι κάνατε πριν έρθω εγώ;

—Συνήθως παίζαμε χαρτιά.

—Κατάλαβα.

—Βέβαια, καμιά φορά τα βαριέμαι τα χαρτιά. Κι εδώ, η αλήθεια είναι πως γνώρισα μερικούς νέους, πράγματικά πολύ εύθυμα παιδιά. Νομίζω πως η μητέρα μου δεν τούς εγκρίνει...

Γέλασε σα να το θεώρησε αστείο αυτό.

—Βλέπετε, συνέχισε, η μητέρα μου είναι, πως να το κάνουμε, πολύ ντεμοντέ. Ακόμα και τα κορίτσια που φορούν παντελόνια τη σοκάρουν!

—Ναι, σωστά, έκανε μηχανικά ο κ. Πάρκερ Πάιν.

—Αυτό που της λέω διαρκώς, μάλλιασε η γλώσσα μου, εδώ που τα λέμε, είναι πως πρέπει κανείς να ακολουθεί την εποχή του. Τα κορίτσια στην πατρίδα είναι, δεν υπάρχει αμφιβολία, σκέτη πλήξη! Βαρεμάρα κι άγιος ο Θεός!

—Ναι, σωστά, ξανάπε στο ίδιο τέμπο ο κ. Πάρκερ Πάιν.

Κατά βάθος, όλα αυτά τον ενδιέφεραν αρκετά. Τα έβλεπε σα να ήταν ένας μονάκριβος θεατής, που απ' την πλατεία παρακολουθεί ένα ανάλαφρο δράμα, μα που κανείς δεν τον προσκαλεί στη σκηνή να πάρει κι αυτός μέρος σ' αυτό. Καθώς σκεφτόταν την άβολη θέση στην οποίαν βρισκόταν, του συνέβη κάτι ακόμα χειρότερο. Ουσιαστικά, αυτό το κάτι, ήταν η καταστροφή (απ' την άποψη του κ. Πάρκερ Πάιν, βέβαια). Μια γνωστή του - και πολύ διαχυτική - κυρία,

ήρθε να μείνει στο "Μαριπόζα". Συναντήθηκαν στο Καφέ όπου ο ί-
διος έπαιρνε εκείνη τη στιγμή το τσάι του με την κ. Τσέστερ. Η διαχυ-
τική κυρία ξεφώνισε βλέποντάς τον:

—Τι βλέπω; Ο κ. Πάρκερ Πάιν! Ο ένας και μοναδικός κ. Πάρκερ Πάιν! Και η Αντέλα Τσέστερ! Άλλο κι αυτό! Μη μου πείτε πως γνωρίζεστε; Ω, ναι; Μένετε στο ίδιο ξενοδοχείο; Και ξέρεις με ποιον έχεις να κάνεις, κορίτσι μου; Αυτός ο άνθρωπος είναι πραγματικά ένας καταπληκτικός μάγος, Αντέλα μου. Άνθρωπος με απερίγραπτες ικανότητες. Μαζί του, όλα σου τα προβλήματα λύνονται, ώσπου να πεις κύμινο! Δεν τον ήξερες; Δεν είχες ακούσει γι' αυτόν; Μη μου το λες! Μα καλά, που ζεις; Σοβαρά, δεν είχες διαβάσει ποτέ κάποια απ’ τις αγγελίες του στις εφημερίδες: "Έχετε στενοχώριες, συμβουλευτείτε τον κ. Πάρκερ Πάιν"; Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να το κάνει. Αντρόγυνα βρίσκονται στα μαχαίρια και τα ξανασμίγει... Αν έχεις χάσει ενδιαφέρον σου για τη ζωή, φροντίζει να σε μπλέξει στις πιο συναρπαστικές περιπέτειες! Στο λέω και στο υπογράφω: ο άνθρωπος αυτός, που αυτή τη στιγμή έχεις την τιμή να παίρνεις μαζί του το πρωινό σου, είναι ένας πραγματικός μάγος!

Το εγκώμιο συνεχίστηκε για αρκετή ώρα ακόμα, ενώ ο κ. Πάρκερ Πάιν έκανε μάταιες προσπάθειες να το σταματήσει. Δεν του άρεσε καθόλου το βλέμμα που γύρισε, ακούγοντας όλο αυτό το φιλιππικό, και του έριξε η κ. Τσέστερ. Κι ακόμα περισσότερο δεν του άρεσε, που, αργότερα, την είδε να περπατάει αλλά μπρατσέττα στην παραλία, έχοντας εμπιστευτική συζήτηση με την φλύαρη υμνήτρια των φανταστικών, ή μη ικανοτήτων του.

Κι εδώ θα πρέπει να το επισημάνουμε πως ο κ. Πάρκερ Πάιν δεν ανησυχούσε άδικα. Η κρίσιμη στιγμή έφτασε πιο γρήγορα απ' όσο περίμενε.

Το ίδιο βράδυ μετά τον καφέ, η κ. Τσέστερ του είπε:

—Έρχεστε για λίγο στο μικρό σαλόνι, κ. Πάιν; Θέλω να σας εμπιστευτώ κάτι...

Τι μπορούσε να κάνει ύστερα από μια τόσο ξεκάθαρη πρόσκληση; Ασφαλώς να δεχτεί και να ακολουθήσει δέσμιος τη μοίρα του. Αυτό ακριβώς έκανε.

Η αυτοκυριαρχία που έδειχνε ως τώρα η κ. Τσέστερ έδειχνε να μειώνεται και μόλις βρέθηκαν οι δυο τους μακριά απ' τα αδιάκριτα βλέμματα των άλλων, η γυναίκα έσπασε τελείως, έγινε ένα ράκος. Πέφτοντας σε ένα κάθισμα ξέσπασε σε λυγμούς.

—Το παιδί μου, κ. Πάρκερ Πάιν... Σώστε το! Πρέπει να το σώσουμε. Ω, τι χτύπημα ήταν κι αυτό! Δεν θα μπορέσω να το αντέξω! Σπαράζει η καρδιά μου!...

—Αγαπητή μου κυρία, τραύλισε ανήσυχος για τις εξελίξεις ο κ. Πάρκερ Πάιν, πως είναι δυνατόν, εγώ ένας ξένος, ένας...

—Ελάτε τώρα, τον έκοψε η κ. Τσέστερ. Η Νίνα Γουίντσερλυ λέει πως μπορείτε να κάνετε τα πάντα! Μου είπε μάλιστα πως μπορώ να σας έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Με συμβούλεψε να σας αποκαλύψω τα πάντα κι εσείς θα βρίσκατε τη λύση.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν διαβολόστειλε μέσα του την αδιάκριτη κυρία Γουίντσερλυ, αλλά μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά είπε:

—Ωραία, λοιπόν, αφού επιμένετε κι αφού πιστεύετε... Ας ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα. Πρόκειται για κάποια κοπέλα υποθέτω, δεν είναι;

—Σας μίλησε γι’ αυτήν ο Μπάζιλ;

—Όχι με λεπτομέρειες.

Τα λόγια ξεχύθηκαν σαν ορμητικός χείμαρρος απ' το στόμα της κ. Τσέστερ. Η κοπέλα, που ο Μπάζιλ είχε σχέσεις μαζί της, ήταν ένα φοβερό θηλυκό. Έπινε και μάλιστα χωρίς μέτρο, κάπνιζε σαν αράπης, το λεξιλόγιό της ήταν πλουσιότατο σε ακατονόμαστες ύβρεις και το ντύσιμό της απερίγραπτο. Η αδελφή της ζούσε κάπου εδώ γύρω, παντρεμένη μ' έναν καλλιτέχνη - έναν Ολλανδό! Αυτή και όλη η παρέα της ήταν ένα σμάρι από αντιπαθητικά και βρώμικα πλάσματα. Πολλοί από δαύτους ζούνε μαζί, χωρίς να είναι παντρεμένοι. Τι καλό περιμένεις, λοιπόν, από μια τέτοια αγέλη; Έτσι κι ο Μπάζιλ επηρεάστηκε, άλλαξε ολότελα... που είναι ο παλιός ο Μπάζιλ! Αυτός που ήταν πάντα τόσο ήσυχος και διακριτικός... που ενδιαφερόταν μόνο για σοβαρά θέματα... Κάποτε, να σκεφτείτε, είχε αποφασίσει να σπουδάσει Αρχαιολογία. Μάλιστα!...

—Ε, πως να το κάνουμε, έκανε ψευτοφιλοσοφικά ο κ. Πάρκερ Πάιν,

η φάση φροντίζει πάντα να πάρει την εκδίκησή της, καλή μου κυρία.
—Δηλαδή;
—Ε, να, θέλω να πω, δεν είναι φυσικό ένας νέος άντρας να ενδιαφέρεται μόνο για σοβαρά θέματα. Ένας νέος πρέπει να αλλάζει τα κορίτσια με μια λογική συχνότητα... Λένε μάλιστα πως η συχνότητα αυτή πρέπει να συμπίπτει με την αλλαγή υποκαμίσου.
—Σας παρακαλώ, κ. Πάιν, σοβαρευτείτε.
—Είμαι πάντα σοβαρός, έκανε παγερά αυτός. Δεν μου αρέσει σε τέτοια ζητήματα να αστειεύομαι. Αλήθεια, η μικρή είναι εκείνη που πήρατε χτες μαζί της το τσάι σας;
Ο κ. Πάρκερ Πάιν την είχε προσέξει. Του είχε κάνει εντύπωση, όταν την αντίκρισε και κατάλαβε αμέσως ποια ήταν. Ήταν ένα μοντέρνο κοριτσόπουλο με εφαρμοστά παντελόνια και μ' ένα κατακόκκινο μαντήλι δεμένο χαλαρά γύρω απ' το στήθος της. Είχε έντονα βαμμένο στόμα, έτσι που έμοιαζε με "αιμάσουσα" πληγή. Ο κ. Πάρκερ Πάιν είχε προσέξει λίγο σοκαρισμένος πως η μικρή είχε παραγγείλει τέτοια ώρα ένα κοκτέιλ αντί για τσάι.
—Την είδατε; Φοβερό πλάσμα! έκανε η κ. Τσέστερ με απέχθεια. Οπωσδήποτε όχι απ' το είδος των κοριτσιών, που θα άρεσαν στον Μπάζιλ , είμαι βέβαιη.
—Μα δεν του δώσατε ποτέ, όπως κατάλαβα, την ευκαιρία να του αρέσει κάποια κοπέλα, ή κάνω λάθος;
—Εγώ... εγώ... τραύλισε η κ. Τσέστερ, ποτέ, δεν νομίζω, πως...
—Ήταν αδιάκοπα προσκολλημένος στη φούστα σας, πράγμα απαράδεκτο. Αυτό του έκανε κακό. Οπωσδήποτε δεν είναι και τόσο αργά για τον νεαρό Μπάζιλ και σίγουρα θα το ξεπεράσει γρήγορα, αν, εννοείται, δεν ζορίσετε εσείς τα πράγματα.
—Δεν καταλάβατε ακόμα, φώναξε η γυναίκα. Θέλει να την παντρευτεί αυτή την κοπέλα, την Μπέττυ Γκρεγκ, όπως τη λένε. Αρραβωνιάστηκαν κιόλας!
—Α, τα πράγματα προχώρησαν τόσο πολύ;
—Δυστυχώς ναι, Γι' αυτό σας λέω, κ. Πάρκερ Πάιν, πως πρέπει να κάνετε κάτι και γρήγορα μάλιστα αν θέλετε να σώσετε το μονάκριβο βλαστάρι μου απ' την καταστροφή. Αυτός ο γάμος θα είναι ολέθριος

γι' αυτόν! Θα καταστραφεί η ζωή του, αν δεθεί μ' αυτό το απερίγραπτο πλάσμα…

—Ο καθένας από μόνος του, κυρία μου, μπορεί να καταστρέφει τη ζωή του, παρατήρησε ο κ. Πάρκερ Πάιν.

—Κι όμως, η ζωή του γιου μου, του Μπάζιλ, κινδυνεύει απ' αυτό το θηλυκό, επέμενε η μητέρα του.

—Εμένα, πάντως, δεν με ανησυχεί ο Μπάζιλ.

—Δεν σας στενοχωρεί…

—Όχι. Με στενοχωρείτε εσείς. Κάνατε κατάχρηση των μητρικών δικαιωμάτων σας, το ξέρετε;

Η κ. Τσέστερ τον κοίταξε δυσάρεστα ξαφνιασμένη και ο συνομιλητής της συνέχισε ακάθεκτος:

—Πως είναι τα χρόνια ενός νέου ανθρώπινου πλάσματος από τα είκοσι μέχρι τα σαράντα του; Χρόνια κλειστά, δεμένα με τους γεννήτορές του, περιορισμένα σε προσωπικές και συγκινησιακές σχέσεις, κι αν θέλετε τη γνώμη μου, έτσι πρέπει να είναι. Αυτές οι οργανικές σχέσεις είναι ένα απ' τα πολυεπίπεδα της ζωής. Αμέσως μετά έχουμε μια καινούργια φάση. Σ' αυτήν, μπορεί κανείς ωριμάζοντας να σκεφτεί γύρω από ένα σωρό πράγματα, να παρατηρήσει τον κόσμο γύρω του, να κάνει διάφορες διαπιστώσεις για τους άλλους ανθρώπους και να γνωρίσει τον ίδιο τον εαυτό του. Τότε, η ζωή γίνεται αληθινή, σημαντική. Τη βλέπει κανείς σαν ένα αδιαίρετο σύνολο. Όχι μόνο μια σκηνή — τη σκηνή που ο ίδιος, σαν ηθοποιός, παίζει ένα ρόλο, όποιος ρόλος κι αν είναι αυτός. Κανένα ανθρώπινο πλάσμα, αρσενικό ή θηλυκό, δεν είναι πραγματικά ο εαυτός του πριν κλείσει τα σαράντα του χρόνια. Τότε πλέον η ατομικότητα μετασχηματίζεται σε δυναμικό ικανό να υπερβεί τα εσκαμμένα…

Ο κ. Πάρκερ Πάιν είχε πάρει τον κατήφορο (τον ανήφορο μάλλον) καθώς τον παρέσυρε μια φιλοσοφική ευφορία, που η γυναίκα δεν μπορούσε να παρακολουθήσει. Τον κοιτούσε με μάτια που δεν είχαν μέσα τους κανένα βλέμμα και στο τέλος είπε άχρωμα, σα να μονολογούσε:

—Είχα αφοσιωθεί ψυχή και σάρκα στο παιδί μου. Είναι ότι έχω στη ζωή.

—Όχι, δεν πρέπει να το βλέπετε μόνο έτσι. Αυτή την αντίληψη πληρώνετε τώρα. Δεν σας λέει κανείς όχι' αγαπάτε όσο θέλετε το παιδί σας, είναι απόλυτα φυσικό, αλλά μην ξεχνάτε, αγαπητή μου κυρία, ότι είστε και σεις ένα ανθρώπινο πλάσμα, η Αντέλα Τσέστερ, ένα άτομο και όχι μόνο η μητέρα του Μπάζιλ.

—Θα ραγίσει η καρδιά μου αν πάθει κακό το παιδί μου, είπε σαν κακοκουρδισμένο γραμμόφωνο η γυναίκα.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν την κοίταξε με σοβαρότητα ανάλογη με τις δηλώσεις της. Το βλέμμα του στάθηκε στις ευγενικές γραμμές του προσώπου της, στο μελαγχολικό σφίξιμο των χειλιών της. Ήταν ένα αξιόλογο κι αξιαγάπητο πλάσμα κι αυτό το πλάσμα, ο κ. Πάιν σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να πληγωθεί.

—Καλά, είπε υποχωρητικά. Θα δω τι μπορώ να κάνω.

* * *

Βρήκε τον Μπάζιλ Τσέστερ πολύ πρόθυμο να μιλήσει και να υποστηρίξει τη δική του άποψη.

—Η κατάσταση είναι ανυπόφορη, δήλωσε ο νέος απερίφραστα. Η μητέρα μου είναι ανυπόφορη, προκατειλημμένη, στενόμυαλη. Αν αποφάσιζε να δώσει μια ευκαιρία στη Μπέττυ, θα έβλεπε πόσο χρυσό κορίτσι είναι.

—Και η Μπέττυ; Τι γίνεται απ' τη μεριά της;

—Η Μπέττυ γίνεται κι αυτή δύσκολη. Αν υποχωρούσε λιγάκι, αν συμμορφωνόταν μια σταλιά, αν δεν βαφόταν τόσο προκλητικά μια δυο μέρες, τα πράγματα θ' άρχιζαν να φαίνονται κάπως διαφορετικά. Αυτή όμως επιμένει στο δικό της. Φαίνεται πως το κάνει επίτηδες. Της αρέσει να δείχνει ότι είναι μοντέρνα, ιδίως όταν είναι μπροστά η μητέρα.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν χαμογέλασε χωρίς να το σχολιάσει.

—Η Μπέττυ και η μητέρα μου, συνέχισε ο νέος, είναι τα πιο αξιαγάπητα πλάσματα στον κόσμο, τουλάχιστον για μένα. Θα 'λεγα μάλιστα πως, αν έφευγαν απ' τη μέση τα εμπόδια, θα ταίριαζαν απόλυτα οι δυο τους.

—Α, μα σεις, έχετε πολλά ακόμα να μάθετε, νεαρέ μου φίλε, είπε ο κ. Πάρκερ Πάιν.

—Κι όμως… Αν ερχόσαστε να γνωρίσετε τη Μπέττυ και να μιλήσετε λίγο μαζί της, θα βλέπατε… πρότεινε δειλά ο Μπάζιλ.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκληση.

Η εκλεκτή της καρδιάς του Μπάζιλ, έμενε με την αδελφή της και τον άντρα της αδελφής της σε μια μικρή, ετοιμόρροπη βίλα σε μικρή απόσταση απ' την παραλία. Η ζωή των τριών αυτών πλασμάτων είχε μια απλότητα που ξεκούραζε. Όλη κι όλη η επίπλωσή τους ήταν τρεις καρέκλες, ένα τραπέζι και κάτι σιδερένια κρεβάτια. Ένα ντουλάπι στον τοίχο, περιείχε τα απαιτούμενα για τρεις, φλιτζάνια και πιάτα.

Ο Χανς, ο άντρας της αδελφής, ήταν ένας αεικίνητος νέος άντρας με ακατάστατα μακριά μαλλιά, σαν χαίτη αλόγου. Μιλούσε με απίστευτη γρηγοράδα, κάτι περίεργα Αγγλικά, περπατώντας συγχρόνως πάνω κάτω. Η Στέλλα, η γυναίκα του, ήταν μικροκαμωμένη και ξανθή. Η Μπέττυ Γκρεγκ είχε κόκκινα μαλλιά, φακίδες στο πρόσωπο και μάτια με σκανταλιάρικο βλέμμα. Ο κ. Πάρκερ Πάιν πρόσεξε ότι δεν ήταν τόσο βαμμένη όσο ήταν την προηγούμενη μέρα που την είχε δει στο "Πίνο ντ' Όρο".

Του πρόσφερε ένα κοκτέιλ και τον ρώτησε με μια πειραχτική λάμψη στα μάτια.

—Είστε μέσα στην υπόθεση;

Ο κ. Πάρκερ Πάιν έγνεψε καταφατικά.

—Και με ποιο μέρος είστε; Με το μέρος των ερωτευμένων, ή της ξινόγλυκης πατάτας;

—Να σας ρωτήσω πρώτα κάτι; ρώτησε ευγενικά ο κ. Πάρκερ Πάιν.

—Ναι, βέβαια. Ελεύθερα…

—Νομίζετε πως η συμπεριφορά σας γύρω απ' όλη αυτή την υπόθεση είναι αρκετά διακριτική;

—Καθόλου, απάντησε με ειλικρίνεια η κοπέλα. Όμως, αυτή η γριά γάτα με νευριάζει… με βγάζει απ' τα ρούχα μου…

Κοίταξε γύρω της να βεβαιωθεί ότι ο Μπάζιλ ήταν μακριά και δεν άκουγε και συνέχισε:

—Αυτή η γυναίκα με τρελαίνει. Όλα αυτά τα χρόνια, μέχρι σήμερα, κρατάει δεμένο στα φουστάνια της τον Μπάζιλ, κάτι που κάνει έναν

άντρα να δείχνει ηλίθιος, όμως ο Μπάζιλ δεν είναι καθόλου. Ή τουλάχιστον δεν είναι κατά βάθος ηλίθιος. Κι ακόμα, είναι στο φέρσιμό της τόσο κραυγαλέα ξεπερασμένο, τόσο επιδεικτικά "η κυρία του Χτες", το οποίο ευτυχώς έφυγε ανεπιστρεπτί.

—Δεν νομίζω πως αυτό είναι κακό, παρατήρησε ο συνομιλητής της. Απλώς είναι ένα στυλ ντεμοντέ για την εποχή μας.

Τα μάτια της Μπέττυ Γρεγκ άστραψαν παιχνιδιάρικα.

—Θέλετε να πείτε πως είναι σα να ανεβάζουμε στη σοφίτα τις αντίκες που μας πιάνουν το χώρο και μετά τις ξανακατεβάζουμε στο σαλόνι και αρχίζουμε τα ξεφωνητά θαυμασμού, ε;

—Κάτι τέτοιο.

—Ίσως έχετε δίκιο, έκανε σκεφτικά το κορίτσι. Θα σας μιλήσω με κάθε ειλικρίνεια. Ο Μπάζιλ ήταν που με έκανε να εξαγριώνομαι μ' αυτή την ανησυχία του για την εντύπωση που θα ‘κανα στη μητέρα του. Θα της άρεσα, όχι δεν θα της άρεσα. Μ' έφερε στο αμήν. Ακόμα και τώρα πιστεύω πως θα με εγκατέλειπε αν η μητέρα του συνέχιζε τη γνωστή τακτική της να τον επηρεάζει.

—Μπορεί, παραδέχτηκε ο κ. Πάρκερ Πάιν. Είναι πολύ πιθανό, αν ήξερε να χρησιμοποιήσει τον κατάλληλο τρόπο...

—Κι έχετε σκοπό να της πείτε εσείς ποιος είναι αυτός ο τρόπος, που λέτε; Μόνη της δεν θα τον έβρισκε ποτέ, πιστεύω. Αν, όμως, εσείς της τον δείχνατε...

Σταμάτησε δαγκώνοντας τα καλογραμμένα χείλη της. Σήκωσε στο πρόσωπό του ένα ζευγάρι ολοκάθαρα γαλάζια μάτια.

—Έχω ακούσει να μιλούν για σας, κ. Πάρκερ Πάιν, είπε. Λένε πως ξέρετε καλά τους ανθρώπους, την ψυχολογία τους. Πέστε μου, λοιπόν, πιστεύετε ότι ο Μπάζιλ κι εγώ μπορούμε να ταιριάζουμε ή όχι;

—Θα ‘θελα πρώτα απάντηση σε τρεις ερωτήσεις μου, απάντησε ο κ. Πάρκερ Πάιν.

—Τεστ καταλληλότητας, ε; έκανε το κορίτσι με χιούμορ. Καμιά αντίρρηση. Είμαι έτοιμη, σας ακούω...

—Πρώτη ερώτηση: κοιμάστε, μικρή μου, με ανοιχτό ή κλειστό παράθυρο;

—Μ' ανοιχτό. Θέλω καθαρή ατμόσφαιρα.
—Δεύτερη: σας αρέσουν τα ίδια φαγητά που αρέσουν και στον λεγάμενο;
—Ναι. Τουλάχιστον μέχρι τώρα αυτό φάνηκε.
—Ωραία. Και η τρίτη ερώτηση και η φαρμακερή: Πέφτετε νωρίς για ύπνο ή αργά;
—Μεταξύ μας, κ. Πάρκερ Πάιν, με τα κοτόπουλα. Στις δέκα δεν μπορώ να κρατήσω τα χασμουρητά μου, αλλά το πρωί νιώθω μια χαρά. Φυσικά, κάνω το κορόιδο...
—Ε, τότε, θα πρέπει να ταιριάξετε, είπε ο κ. Πάρκερ Πάιν σοβαρά, με το ύφος τουλάχιστον δώδεκα αφρικανών μάγων.
—Πολύ επιπόλαιο τεστ, παρατήρησε η Μπέττυ χαμογελώντας με επιείκεια.
—Καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ο άντρας. Ξέρω τουλάχιστον εφτά γάμους που διαλύθηκαν επειδή εκείνος ήθελε να μένει ξύπνιος μέχρι τα άγρια μεσάνυχτα, ενώ εκείνη χωνόταν στο κρεβάτι της με τα πρώτα σκοτάδια, ή το αντίθετο.
Η Μπέττυ αναστέναξε.
—Είναι κρίμα να μην μπορούν όλοι να είναι ευτυχισμένοι, μονολόγησε. Τι καλά που θα ʼταν, αλήθεια, αν συνέβαινε αυτό και σε μας! Εγώ με τον Μπάζιλ και η μητέρα του να θέλει την ένωσή μας και να μας έχει δώσει, λέει, την ευχή της.
Ο κ. Πάρκερ Πάιν ξερόβηξε με σημασία.
—Νομίζω πως θα μπορούσε ίσως να γίνει κι αυτό, είπε. Ο διάβολος έχει πολλά ποδάρια, που λένε...
Το κορίτσι τον κοίταξε φιλύποπτα.
—Δεν πιστεύω να μου παίζετε κάποιο παιχνίδι, έκανε. Είναι έτσι;
Η έκφραση του κ. Πάρκερ Πάιν ήταν ανεξιχνίαστη.

* * *

Ο κ. Πάρκερ Πάιν μίλησε στην κ. Τσέστερ καθησυχαστικά μα κάπως αόριστα. Ένας αρραβώνας, είπε, δεν είναι και γάμος. Ο ίδιος θα πήγαινε τώρα για μια βδομάδα στο Σολλέρ και θα επέστρεφε. Της σύστησε να κρατήσει ουδέτερη στάση. Στην ανάγκη, ας άφηνε να φανεί σαν συγκατάθεση.

Πέρασε μια πολύ ευχάριστη βδομάδα στο Σολλέρ. Στην επιστροφή του βρήκε να τον περιμένει μια αναπάντεχη εξέλιξη.

Μπαίνοντας στο "Πίνο ντ' Όρο” το πρώτο πράγμα που είδε ήταν η κ. Τσέστερ και η Μπέττυ Γκρεγκ να παίρνουν μαζί το τσάι τους. Ο Μπάζιλ δεν ήταν μαζί τους. Η κ. Τσέστερ έδειχνε τσακισμένη αλλά και η Μπέττυ φαινόταν πολύ χλωμή. Δεν είχε καθόλου μακιγιάζ και τα μάτια της έδειχναν σα να είχε κλάψει.

Τον χαιρέτησαν φιλικά αλλά καμιά τους δεν ανέφερε τον Μπάζιλ. Την ώρα που καθόταν κοντά τους και σιγοκουβέντιαζαν, άκουσε την κοπέλα πλάι του να παίρνει μια βαθιά ανάσα, σα να ‘χε νιώσει έναν οξύ πόνο. Γύρισε ξαφνιασμένος το κεφάλι του και βλέποντας προς τα που κοιτούσε το κορίτσι, κοίταξε κι αυτός με τη σειρά του. Άλλο πάλι κι αυτό! Ο Μπάζιλ Τσέστερ ερχόταν απ' την ακροθαλασσιά. Μαζί του ήταν μια κοπέλα τόσο εξωτικά όμορφη που, κυριολεκτικά και η θέα της μόνο, σου έκοβε την ανάσα. Ήταν μελαχρινή και το κορμί της ήταν χυτό, απίθανα τέλειο, πράγμα που το διαπίστωνες με την πρώτη ματιά, αφού δεν φορούσε τίποτα περισσότερο από ένα μαγιό από γαλάζιο ύφασμα. Ένα χαριτωμένο κουρελάκι. Ήταν έντονα μακιγιαρισμένη με σκούρο μέικ-απ και πορτοκαλί κραγιόν στα χείλη, όμως, το βάψιμό της αυτό τόνιζε ακόμα περισσότερο την καταπληκτική ομορφιά της. Όσο για τον νεαρό Τσέστερ, έβλεπε κανείς πως δεν μπορούσε να ξεκολλήσει στιγμή τα μάτια του από πάνω της.

—Άργησες πολύ, Μπάζιλ, είπε η μητέρα του με κρυφή μομφή στον τόνο της φωνής της. Ήταν να πάτε με την Μπέττυ στου Μακ.

—Δικό μου το φταίξιμο, απάντησε στη θέση του η εξωτική καλλονή με φωνή βραχνή και μακρόσυρτη. Απλώς παρασυρθήκαμε λιγάκι παραπάνω...

Γύρισε στο συνοδό της.

—Άγγελε μου, φέρε μου κάτι να πιώ, μόνο να είναι δυνατό και μεθυστικό, ε;

Πέταξε τα παπούτσια της και άπλωσε τα μακριά, καλλίγραμμα πόδια της, που είχαν νύχια βαμμένα πράσινα, όπως πράσινα ήταν και τα νύχια των χεριών της.

Χωρίς να δώσει σημασία στις δύο γυναίκες, έγειρε προς το μέρος

του κ. Πάρκερ Πάιν.

—Φοβερό αυτό το μέρος, δεν είναι; έκανε γκρινιάρικα. Απαίσιο νησί για να περάσεις λίγες μέρες... Πέθαινα από πλήξη, ώσπου ο Θεός με λυπήθηκε και μου έστειλε τον Μπάζιλ. Γλυκούλης δεν είναι;

—Μίστερ Πάρκερ Πάιν, από δω η σενιορίτα Ραμόνα, του σύστησε τη νεοφερμένη η κ. Τσέστερ με ξινισμένα μούτρα.

Η σενιορίτα Ραμόνα χαμογέλασε τεμπέλικα.

—Νομίζω πως θα σας λέω σκέτα κ. Πάρκερ, είπε συρτά. Το δικό μου όνομα είναι Ντολόρες.

Ο Μπάζιλ γύρισε με τα ποτά. Η σενιορίτα Ραμόνα μοίραζε την κουβέντα της ανάμεσα στον Μπάζιλ και τον κ. Πάρκερ Πάιν. Στις δύο γυναίκες *δεν* έδινε καμιά σημασία. Η Μπέττυ προσπάθησε μια δυο φορές να μπει στη συζήτηση, αλλά η άλλη την κοίταξε αδιάφορα κι έπνιξε ένα χασμουρητό. Ήταν σα να μην υπήρχε γι' αυτήν άλλη γυναίκα στη συντροφιά.

Σε μια στιγμή, η Ντολόρες σηκώθηκε.

—Φεύγω τώρα, είπε. Ώρα είναι... Μένω στο άλλο ξενοδοχείο, εδώ δίπλα. Θα με συνοδέψει κανείς;

Ο Μπάζιλ, σα να ‘χε ελατήριο, τινάχτηκε όρθιος.

—Θα ‘ρθω εγώ μαζί σου, προθυμοποιήθηκε βιαστικά.

—Μπάζιλ αγόρι μου... άρχισε να λέει η κ. Τσέστερ.

—Θα γυρίσω σε λίγο, μητέρα.

—Τι χαριτωμένο, έκανε περιπαιχτικά η σενιορίτα Ραμόνα. Ο γιος της μαμάκας του, ψέματα; Όπως του σφυράει το σκοπό, ο δόλιος χορεύει. Έτσι χρυσό μου αγοράκι;

Ο Μπάζιλ έγινε κατακόκκινος και δεν ήξερε που να κοιτάξει. Η σενιορίτα Ραμόνα έκανε ένα κοφτό κούνημα του κεφαλιού της προς την κ. Τσέστερ, χάρισε ένα αστραφτερό χαμόγελο στον κ. Πάρκερ Πάιν κι απομακρύνθηκε, σεινάμενη κουνάμενη, με τον Μπάζιλ.

Μια στενάχωρη σιωπή ακολούθησε την αναχώρηση των δύο νέων. Ο κ. Πάρκερ Πάιν δεν ήθελε να μιλήσει πρώτος. Η Μπέττυ Γκρεγκ έστριβε τα δάχτυλά της και κοίταζε με άψυχα μάτια τη θάλασσα. Η κ. Τσέστερ φαινόταν θυμωμένη και το πρόσωπό της είχε φλογιστεί απ' τον εσωτερικό της αναβρασμό.

Η Μπέττυ Γκρεγκ αποφάσισε ξαφνικά να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα. Στράφηκε απότομα προς το μέρος του κ. Πάρκερ Πάιν και ρώτησε με φωνή που έτρεμε φανερά:

—Αλήθεια, πως σας φαίνεται το καινούργιο μας απόκτημα στο Πολένσα Μπέυ;

Ο κ. Πάρκερ Πάιν άργησε σκόπιμα να απαντήσει.

—Ε, χμ... κάπως... κάπως σαν φρούτο εξωτικό, ψέματα;

—Εξωτικό! έκανε η Μπέττυ και την έπιασε ένα νευρικό γέλιο. Ωραίο κι αυτό. Ακούς, εξωτικό φρούτο!

—Είναι ένα φοβερό πλάσμα, έκανε με τη σειρά της η μητέρα του Μπάζιλ. Ένα απερίγραπτο θηλυκό! Ο γιος μου θα πρέπει να τρελάθηκε. Σίγουρα θα του 'χει στρίψει κάποια βίδα.

—Ο Μπάζιλ είναι πολύ καλά, τον υπερασπίστηκε το κορίτσι. Όλα αυτά είναι απλώς υπερβολές...

—Εκείνα τα νύχια των ποδιών της, συνέχισε η κ. Τσέστερ ανατριχιάζοντας στη θύμηση των κάτω άκρων της σενιορίτα Ντολόρες. Τι φολκλορικό θέαμα ήταν πάλι κι αυτό!

Η Μπέττυ έσπρωξε προς τα πίσω το κάθισμά της και σηκώθηκε απότομα.

—Νομίζω, κ. Τσέστερ, είπε με θιγμένη αξιοπρέπεια, πως θα γυρίσω πίσω στο σπίτι μου. Σας ευχαριστώ μα δεν θα μείνω για το δείπνο. Ναι, αυτό είναι το πιο φρόνιμο που έχω να κάνω...

—Μα τι λες, χρυσό μου κορίτσι, διαμαρτυρήθηκε η κ. Τσέστερ. Δεν είναι καθόλου σωστό. Ο Μπάζιλ θα στενοχωρηθεί, να το ξέρεις.

—Αλήθεια; γέλασε πικρά η Μπέττυ. Αμφιβάλλω... Όπως και να 'ναι, πάντως, εγώ θα φύγω. Έχω πονοκέφαλο, άλλωστε.

Ζόρισε τον εαυτό της να χαμογελάσει στους δύο άλλους της μικρής συντροφιάς της και γεμάτη απ' το μεγαλείο της θιγμένης αξιοπρέπειας απομακρύνθηκε. Η κ. Τσέστερ γύρισε στον κ. Πάρκερ Πάιν.

—Μακάρι, είπε, να μην είχαμε έρθει ποτέ εδώ. Να μην είχαμε πατήσει το πόδι μας σ' αυτό το καταραμένο μέρος...

Ο κ. Πάρκερ Πάιν κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του χωρίς να μιλήσει. Έμοιαζε σα να τον είχε χτυπήσει αστροπελέκι και δεν έβρισκε τι να πει.

—Δεν έπρεπε να φύγετε, συνέχισε η γυναίκα. Αν είσαστε εδώ, δεν θα συνέβαινε αυτό. Είμαι σίγουρη.

—Αγαπητή μου κυρία, είπε προσεκτικά ο κ. Πάρκερ Πάιν, όταν πρόκειται για μια νέα κοπέλα και μάλιστα τέτοιας εκρηκτικής ομορφιάς, δεν έχω καμιά επιρροή στο γιο σας, ούτε καν μπορώ να τον αγγίξω. Φαίνεται πως είναι από κείνα τα άτομα που, χμ, που έχουν πολύ ευάλωτο χαρακτήρα.

—Ποτέ δεν ήταν έτσι! έκανε δακρύζοντας η κ. Τσέστερ.

—Και τι ρόλο παίζει! έκανε ο κ. Πάρκερ Πάιν που προσπάθησε να την παρηγορήσει όσο αυτό του ήταν μπορετό. Αυτή η καινούργια γνωριμία, τόσο ακαταμάχητα θελκτική, τον έκανε φαίνεται να ξεχάσει τον έρωτά του για την μις Γκρεγκ. Θα πρέπει να είναι για σας κάποια ικανοποίηση.

—Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε, έκανε κάπως εχθρικά η γυναίκα. Ικανοποίηση! Πως σας ήρθε; Η Μπέττυ είναι ένα αξιαγάπητο κορίτσι, με καλούς τρόπους και σωστή ανατροφή κι επιπλέον δεν χρειάζεται να είναι κανείς μάγος για να το δει πως τον αγαπάει πολύ. Η στάση της σ' αυτή την ιστορία είναι πολύ αξιοπρεπής. Ο γιος μου πρέπει να τρελάθηκε.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν δέχτηκε αυτή την καταπληκτική μεταβολή αισθημάτων χωρίς το παραμικρό σχόλιο. Είχε κι άλλες φορές συναντήσει την γυναικεία ασυνέπεια και τώρα δεν του έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Χαμογέλασε και είπε διορθώνοντας τη φράση της συνομιλήτριάς του.

—Δεν θα έλεγα ποτέ τρελός. Μάλλον γοητευμένος, θα έλεγα. Του ταιριάζει πολύ καλύτερα.

—Αυτή η γυναίκα έχει κάτι το τσιγγάνικο, κάτι το φτηνό. Είναι... είναι απερίγραπτη, ανυπόφορη, αν όχι τίποτα άλλο χειρότερο.

—Είναι όμως εξαιρετικά ωραία, ψέματα; Η ομορφιά της σου κόβει την ανάσα.

Η κ. Τσέστερ ξεφύσηξε περιφρονητικά αλλά δεν πρόλαβε να απαντήσει, γιατί πάνω σ' αυτό, ήρθε ο Μπάζιλ τρέχοντας απ' την παραλία.

—Γεια σας, φώναξε χαρούμενος, να 'μαι που ήρθα! Μα που είναι η

Μπέττυ;

—Η Μπέττυ πήγε στο σπίτι της με πονοκέφαλο. Κι αν θέλεις τη γνώμη μου, καθόλου περίεργο.

—Θυμωμένη, θέλεις να πεις, ε;

—Καλά που το κατάλαβες. Νομίζω, Μπάζιλ, πως φέρεσαι πολύ άσχημα σ' αυτό το κορίτσι.

—Για το θεό, μανούλα μου, μην ξαναρχίζεις, σε παρακαλώ, και πάλι το κήρυγμα. Αν η Μπέττυ το ‘χει σκοπό να το κάνει Ανατολικό ζήτημα κάθε φορά που θα τύχει να μιλήσω σε μια άλλη κοπέλα, ωραία ζωή, μα την πίστη μου, θα περάσουμε.

—Μην ξεχνάς πως είστε αρραβωνιασμένοι!

—Ε, και; Μπορεί να είμαστε αρραβωνιασμένοι, αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν μπορούμε να έχουμε ο καθένας μας τους φίλους του. Σήμερα ο κάθε άνθρωπος πρέπει να ζει τη δική του ζωή και ν' αποφεύγει τις άσκοπες και συχνά ανόητες ζηλοτυπίες.

Σταμάτησε μια στιγμή, το σκέφτηκε καλύτερα και αμέσως μετά συνέχισε:

—Αλλά άκου εδώ, μαμά, τι σκέφτηκα. Αφού η Μπέττυ αποφάσισε να μη δειπνήσει μαζί μας... και είναι φυσικά δικαίωμά της... τότε νομίζω πως μπορώ να γυρίσω κι εγώ πίσω στο "Μαριπόζα". Με κάλεσαν για δείπνο...

—Μπάζιλ, θα αστειεύεσαι, φαντάζομαι, άρχισε να λέει η κ. Τσέστερ που ένιωθε τα πρώτα συμπτώματα της λιποθυμίας να την πιάνουν.

Έμεινε, όμως, με τα συμπτώματα, καθώς το βλαστάρι της της έριξε μια θυμωμένη ματιά κι έφυγε τρέχοντας για το ξενοδοχείο, όπου έμενε η σενιορίτα Ντολόρες. Προσπάθησε να συνέλθει, τα κατάφερε σιγά σιγά κι ανακτώντας το χρώμα της κατάφερε να ψιθυρίσει:

—Βλέπετε και μόνος σας το μαρτύριο που τραβάω, αγαπητέ μου φίλε...

Έβλεπε. Ναι, ο κ. Πάρκερ Πάιν έβλεπε πως είχαν εξελιχθεί τα πράγματα στην απουσία του και τη δεινή θέση στην οποίαν είχε περιέλθει η αγαπητή, κατά τα άλλα, κ. Τσέστερ.

Τα πράγματα δυο μέρες αργότερα, έφτασαν σε ακόμα πιο κρίσιμο σημείο. Οι δυο νέοι, δηλαδή ο Μπάζιλ και η Μπέττυ, είχαν αποφασί-

σει να κάνουν εκείνη τη μέρα μια εκδρομούλα. Η Μπέττυ έφτασε στο "Πίνο ντ' Όρο" στην ώρα της, για να μάθει κατάπληκτη πως ο Μπάζιλ είχε ξεχάσει το ραντεβού τους και είχε πάει να περάσει τη μέρα του στο Φορμεντόρ με την Ντολόρες Ραμόνα.

Η κοπέλα προσπάθησε να μη δείξει τίποτα απ' τον εσωτερικό της αναβρασμό και την απελπισία που την έπιασε, έσφιξε μόνο τα χείλη της που σε μια στιγμή μάλιστα άρχισαν να τρέμουν. Κάθισε για λίγο αμίλητη κοντά στην κ. Τσέστερ (οι δυο γυναίκες βρίσκονταν μόνες στην ταράτσα του μικρού ξενοδοχείου) και ξαφνικά, αποφασισμένη σαν αρχαία ιέρεια, σηκώθηκε μονοκόμματη και στάθηκε όρθια μπροστά στην - παρολίγο - μελλοντική πεθερά της.

—Πολύ καλά, είπε με χείλη που δεν έτρεμαν πια. Δεν πειράζει. Ήταν τυχερό μου να το πιώ κι αυτό το ποτήρι. Νομίζω, ωστόσο, πως εκεί που φτάσαν τα πράγματα θα πρέπει να θεωρήσουμε τη σχέση μας οριστικά τελειωμένη.

Έβγαλε απ' το δάχτυλό της το συμβολικό δαχτυλίδι που της είχε δώσει ο Μπάζιλ (αργότερα, της είχε πει, θα της αγόραζε ένα δαχτυλίδι αρραβώνων).

—Δώστε το στον Μπάζιλ, κυρία, σας παρακαλώ, είπε. Και πέστε του να μη στενοχωριέται... Δεν με πειράζει... Αυτά συμβαίνουν.

—Μπέττυ, καλό μου κορίτσι, τι είναι αυτά που λες! Όχι, όχι, μη βγάζεις το δαχτυλίδι σου... Ο Μπάζιλ σ' αγαπάει, καλό μου παιδί...

—Αυτό είναι φανερό, δεν είναι; έκανε πικρά η Μπέττυ και γέλασε ειρωνικά. Όχι, όμως, χίλιες φορές όχι, έχω κι εγώ την περηφάνια μου! Πέστε του μόνο πως δεν του κρατάω κακία και πως... πως του εύχομαι κάθε ευτυχία κοντά στην καινούργια αγαπημένη του.

Όταν ο Μπάζιλ γύρισε το βράδυ, τον περίμενε μια πραγματική θύελλα. Κι η αλήθεια είναι πως ταράχτηκε όταν είδε το δαχτυλίδι.

—Α, ώστε αυτό θέλει; φώναξε οργισμένος. Ωραία, λοιπόν! Αυτό είναι και για τους δυο μας το καλύτερο.

—Μπάζιλ!

—Μα την αλήθεια, μητέρα, δεν νομίζω πως τώρα τελευταία τα πηγαίναμε και τόσο καλά με την Μπέττυ.

—Και ποιος φταίει γι' αυτό; Μου λες, σε παρακαλώ;

—Όχι, βέβαια, μόνο η αφεντιά μου. Η ζήλια είναι φοβερό πράγμα, ανυπόφορο και μπορεί να σου καταστρέφει τη ζωή. Αλλά δεν καταλαβαίνω τι παιχνίδι παίζεις του λόγου σου. Εσύ δεν είσαι που με παρακαλούσες να μην παντρευτώ τη Μπέττυ; Που έπεφτες στα πόδια μου για να μην το κάνω;

—Αυτό ήταν πριν την γνωρίσω από κοντά, έκανε η μητέρα του ξεροκαταπίνοντας. Πάντως, Μπάζιλ αγόρι μου, δεν σκέφτεσαι βέβαια να παντρευτείς αυτό ... αυτό το θηλυκό, ε;

Ο Μπάζιλ Τσέστερ απάντησε πολύ σοβαρά:

—Θα τη παντρευόμουν ετούτη κιόλας τη στιγμή αν με ήθελε φοβάμαι, όμως, πως δεν με θέλει.

Σαν αφηνιασμένα άλογα, παγωμένες ανατριχίλες έτρεξαν στη ράχη της κ. Τσέστερ. Είχε αναστατωθεί σε σημείο να μην ξέρει που βρίσκεται. Η επόμενη ενέργειά της ήταν να ψάξει και να βρει τον κ. Πάρκερ Πάιν. Τον βρήκε με τα πολλά καλά κρυμμένο σε μια κόχη να διαβάζει ένα βιβλίο.

—Κάντε κάτι, προς Θεού! τον παρακάλεσε, όπως θα ‘κανε μια απελπισμένη μάνα. Πρέπει να κάνετε κάτι, αλλιώς βλέπω τη ζωή του παιδιού μου να γίνεται χίλια κομμάτια.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν είχε αρχίσει να βαριέται μ' αυτή τη γυναίκα και τον κανακάρη της που η ζωή του, λέει, θα γινόταν χίλια κομμάτια.

—Μα τι μπορώ να κάνω εγώ; ρώτησε συγκρατημένα έτοιμος να την ξαποστείλει.

—Μπορείτε να πάτε και να βρείτε αυτή τη φοβερή γυναίκα, φώναξε η κ. Τσέστερ. Πέστε της πως την παρακαλώ, να αφήσει το παιδί μου στην ησυχία του... Εν ανάγκη, εξαγοράστε την. Δώστε της χρήματα. Είμαι αποφασισμένη να την πληρώσω φτάνει να γλυτώσω το μονάκριβο παιδί μου!...

—Μπορεί να σας στοιχίσει πολύ ακριβά κάτι τέτοιο, παρατήρησε ο κ. Πάρκερ Πάιν.

—Δεν μ' ενδιαφέρει... Θα της δώσω ότι έχω και δεν έχω...

—Θα ήταν μεγάλη αδικία να πετάξετε την περιουσία σας μ' αυτό τον τρόπο. Ίσως υπάρχει κι άλλος τρόπος να διευθετήσουμε τα πράγματα... Λιγότερο επώδυνος.

Τον κοίταξε μη καταλαβαίνοντας αλλά αυτός κούνησε καθησυχαστικά το κεφάλι του.

—Δεν υπόσχομαι τίποτα, ωστόσο, θα προσπαθήσω να κάνω κάτι, υποσχέθηκε. Έχω ασχοληθεί και άλλοτε με παρόμοιες υποθέσεις. Α! να μην σας ξεφύγει ούτε λέξη στον Μπάζιλ. Δεν πρέπει να μάθει τίποτα θα ήταν καταστροφή!

—Τσιμουδιά! Σας το υπόσχομαι.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν γύρισε απ' το "Μαριπόζα" κατά τα μεσάνυχτα. Η κ. Τσέστερ τον περίμενε υπομονετικά καθισμένη ώρες ολόκληρες στη γνωστή μεριά της.

——Λοιπόν, τι έχουμε; τον ρώτησε με όλη την αγωνία του φόβου στα μάτια της.

Τα μάτια του κ Πάρκερ Πάιν άστραψαν σαν δίδυμοι κρύσταλλοι. Κάθισε στο αντικρινό κάθισμα και με μια έκφραση που φανέρωνε έπαρση, είπε με ψεύτικη μετριοφροσύνη:

—Η σενιορίτα Ντολόρες Ραμόνα φεύγει απ' την Πολένσα αύριο το πρωί και απ' το νησί αύριο το βράδυ. Οριστικά και αμετάκλητα.

—Ω, μίστερ Πάιν! Είστε καταπληκτικός, απίθανος, θαυματοποιός κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο να πω... Αλήθεια, όμως, πως τα καταφέρατε;

—Κι επιπλέον, συνέχισε ακάθεκτος ο κ. Πάρκερ Πάιν, δεν πρόκειται να σας στοιχίσει σεντίσιμο. Σκέφτηκα, λοιπόν, πως ίσως έβρισκα την αφορμή που θα μου έδινε τη δυνατότητα να τη βάλω στο χέρι... και ήμουν τυχερός. Έπεσα διάνα στους υπολογισμούς μου...

—Ω, μα είστε υπέροχος, κ. Πάρκερ Πάιν. Είστε... είστε καταπληκτικός! Είχε δίκιο λοιπόν η φίλη μου η Νίνα Γουίτσλεϋ. Δεν το φανταζόμουν... Αλήθεια, όμως, τώρα πρέπει να μου πείτε, χμ, πρέπει να μου πείτε και ποια είναι η αμοιβή σας. Δεν πρέπει να ξεχνιόμαστε.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν σήκωσε ένα περιποιημένο χέρι.

—Δεν μου οφείλετε τίποτα, είπε. Ήταν για μένα ευχαρίστηση να σας συμπαρασταθώ. Ελπίζω τώρα όλα να πάνε καλά. Βέβαια, το αγοράκι σας θα στεναχωρηθεί στην αρχή όταν πληροφορηθεί ότι η σενιορίτα Ραμόνα έφυγε ξαφνικά χωρίς ν' αφήσει καμιά διεύθυνση. Προσπαθήστε να του συμπαρασταθείτε για λίγο καιρό μέχρι να συνέλθει. Γιατί θα του περάσει, να είστε σίγουρη. Σε μια δυο βδομάδες

θα έχει έρθει στα συγκαλά του.

—Τι ωραία που ήρθαν όλα! αναστέναξε η γυναίκα. Αν τον συγχωρούσε και η Μπέττυ...

—Θα τον συγχωρέσει, μην ανησυχείτε. Είναι οι δυο τους πολύ ταιριαστό ζευγάρι. Α, ναι, πρέπει να σας πω ότι κι εγώ φεύγω αύριο.

—Ω, κ. Πάρκερ Πάιν, τι κρίμα. Δεν ξέρετε πόσο θα μας λείψετε...

—Νομίζω πως είναι καλύτερα για μένα να του δίνω, όπως λέει η σημερινή νεολαία, πριν ο γιόκας σας ερωτευθεί μια τρίτη κοπέλα... και ξαναρχίσουμε φτου κι απ' την αρχή!

* * *

Ο κ. Πάρκερ Πάιν ακούμπησε στην κουπαστή του πλοίου και κοίταξε απέναντι τα φώτα της Πάλμα που λαμπύριζαν στην σκοτεινιά της απέραντης θάλασσας. Δίπλα του στεκόταν και κοίταζε προς την ίδια μεριά και μια όμορφη κοπέλα. Ήταν η γνωστή μας πέτρα του σκανδάλου, Ντολόρες Ραμόνα.

—Συγχαρητήρια, Μαντελέν, έκανες πολύ καλή δουλειά, το παραδέχομαι, είπε επιδοκιμαστικά ο κ. Πάρκερ Πάιν. Χαίρομαι που σκέφτηκα να σου τηλεγραφήσω να τρέξεις να με βοηθήσεις. Ασυνήθιστος ρόλος, βέβαια, για σένα αλλά τα κατάφερες μια χαρά. Σαν επαγγελματίας, θα έλεγα. Εσύ μια τόσο σοβαρή, μετρημένη κοπέλα...

Η Μαντελέν ντε Σάρα, ή Ντολόρες Ραμόνα, ή όπως αλλιώς τύχαινε να ονομάζεται, αποκρίθηκε απλά:

—Χαίρομαι που μείνατε ικανοποιημένος, κ. Πάρκερ Πάιν. Ήταν για μένα μια μικρή ευχάριστη αλλαγή. Ειλικρινά, αυτή την αίσθηση έχω. Και τώρα θα μου επιτρέψετε, πιστεύω, να κατέβω στην καμπίνα μου και να ξαπλώσω λιγάκι, πριν σαλπάρει το πλοίο. Δεν τα πάω και τόσο καλά με τα θαλασσινά ταξίδια.

Η πρώην εξωτική καλλονή, απομακρύνθηκε χωρίς να έχει τίποτα το προκλητικό στο βάδισμά της αυτή τη φορά και ο κ. Πάρκερ Πάιν ξανάμεινε μόνος. Όχι, όμως, για πολύ. Ένα χέρι ακούμπησε στο μπράτσο του δυο λεπτά αργότερα και στρεφόμενος, βρέθηκε μπροστά στον Μπάζιλ Τσέστερ. Ο νέος έδειχνε ξαναμμένος και λίγο λαχανιασμένος σα να είχε τρέξει.

—Εδώ είστε! φώναξε με ένα πλατύ χαμόγελο. Έψαχνα να σας βρω για να σας ευχαριστήσω, κ. Πάρκερ Πάιν, και να σας μεταφέρω τους χαιρετισμούς της Μπέττυ, καθώς και την ευγνωμοσύνη και τις ευχαριστίες και των δυο μας. Ήταν σπουδαίο το τέχνασμα που σκαρφιστήκατε. Η Μπέττυ και η μητέρα μου έχουν γίνει αχώριστες. Βέβαια, είναι λίγο ντροπή να εξαπατήσουμε μ' αυτό τον τρόπο την καημένη τη μητέρα μου, αλλά της χρειαζόταν. Ήταν αγύριστο κεφάλι. Δεν έλεγε να βάλει σταγόνα νερό στο κρασί της. Εν πάση περιπτώσει, της χρειαζόταν. Όλα, λοιπόν, τακτοποιήθηκαν τώρα, μόνο που θα πρέπει, για μια δυο μέρες ακόμα, να παίξω το ρόλο μου, πως τάχα είμαι στενοχωρημένος που έφυγε η Ντολόρες και μ' άφησε στα κρύα του λουτρού. Καλό κι αυτό, ε; Έχετε την ευγνωμοσύνη μας, κ. Πάρκερ Πάιν, πιστέψτε το. Κανείς δεν έκανε ποτέ για μας τόσο πολλά.

—Σας εύχομαι κάθε ευτυχία, είπε πατρικά κ. Πάρκερ Πάιν. Να ζήσετε ένα βίο ανθόσπαρτο, που λένε οι παλιές ευχετήριες κάρτες.

—Ευχαριστώ. Ευχαριστώ είστε πολύ καλός άνθρωπος και για μένα προσωπικά ένας ανεκτίμητος μεγάλος φίλος.

Σώπασαν. Ακολούθησε σιωπή καθώς οι δύο άντρες κοίταζαν με κάποια αμηχανία την γαλάζια θάλασσα. Πρώτος μίλησε ο Μπάζιλ, που είπε με επιτηδευμένα αδιάφορο ύφος.

—Αλήθεια, είναι ακόμα κάπου εδώ γύρω η μις... η μις ντε Σάρα; Θα ήθελα να τη ευχαριστήσω κι αυτήν.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν του ‘ριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα.

—Λυπάμαι, η μις ντε Σάρα έχει ξαπλώσει, είπε κοφτά.

—Α, κρίμα... Δεν πειράζει, ίσως τη δω κάποια μέρα στο Λονδίνο, ε;

—Μάλλον όχι... Θέλω να πω, δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση... Η μις ντε Σάρα θα φύγει αμέσως σχεδόν για την Αμερική για μια δική μου υπόθεση...

—Α! έκανε ο νέος με ένα άχρωμο τόνο. Ωραία, λοιπόν, τώρα θα πρέπει να πηγαίνω... Ας πηγαίνω, λοιπόν...

Έφυγε σαν σκύλος που έχασε κάθε ενδιαφέρον για ένα μοσχαρίσιο κόκαλο.

Ο κ. Πάρκερ Πάιν χαμογέλασε αινιγματικά. Λίγο αργότερα, όταν πια το καράβι είχε σαλπάρει, πηγαίνοντας προς την καμπίνα του,

κοντοστάθηκε στην πόρτα της Μαντελέν και χτύπησε.

—Πως είσαι, μικρούλα μου; Συνήλθες λιγάκι; Ελπίζω να άρχισε να σου περνάει... Ο νεαρός φίλος μας ήρθε να μας αποχαιρετήσει. Ξέρεις τώρα, τα συνηθισμένα συμπτώματα. Προσβολή οξείας... Μαντελείτιδας. Έννοια σου και σε δυο τρεις μέρες, θα του περάσει. Αν μπορεί ας κάνει κι αλλιώς! Εσύ, όμως, απ' ότι βλέπω, είσαι ακόμα λιγάκι ζαλισμένη. Αυτά παθαίνουν τα νιάτα! Μη μου πεις όχι!



Τίποτα δεν φανέρωνε πως αυτό το γεύμα που ξεκίνησε με ένα γευστικότατο σουφλέ, δεν θα τελείωνε ομαλά για τον οικοδεσπότη και τούς πέντε καλεσμένους του. Πολύ περισσότερο για τον έμπιστο γραμματέα του, το νεαρό Καρλάιλ, που θα βρισκόταν κυριολεκτικά στο μάτι του κυκλώνα! Κι όμως όλα κύλησαν ομαλά και ήσυχα. Μετά το πορτό, οι κυρίες πέρασαν στο σαλόνι και ο οικοδεσπότης αποφάσισε να περάσει στο γραφείο του με τον Τζώρτζ Κάρριγκτον, ανώτερο αξιωματικό της Αεροπορίας, όπου θα είχαν μια ιδιαίτερη συζήτηση. Κι αυτό γιατί ο λόρδος Μέηφηλντ, είχε αναλάβει ένα πολιτικό πόστο στην κυβέρνηση: το Υπουργείο Εξοπλισμών. Εξαίρετος μηχανικός κι ο ίδιος, θα μπορούσε να έχει προσωπική αντίληψη για τα μυστικά σχέδια που βρίσκονταν στο χρηματοκιβώτιό του, αν όλα ήταν όπως τα φαντάζονταν. Δυστυχώς, η εσπευσμένη αναζήτηση του Ηρακλή Πουαρό, θα φανέρωνε πως εμφανίστηκε κάποια σοβαρή εμπλοκή που θα μπορούσε να έχει σοβαρές συνέπειες για τη σταδιοδρομία του νέου Υπουργού. Ομως, ο μικρόσωμος 'μυστακοφόρος' ντετέκτιβ, θα έφτανε στο μέγαρο του λόρδου Μέηφηλντ, μαχμουρλής και νυσταγμένος, στις διόμιση τα χαράματα!...

ΠΛΗΡΕΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΤΟΜΕΥΣΕΙΣ

δρ

ΔΡ 600